

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. Ι.

Συντεθέντες τε ἢ συχοργηθέντες παρὰ τῷ

ΑΓΑΚΟΥ Εἰς τὸν Ἀΐδην

Προτροπῆς τοῦ Πλούτωνος,

Ἐνθά καὶ ἐτυπώθησαν, ἐπιμελεία καὶ διορθώσι τῷ
ραδαμάνθου, πρὸς ἡμᾶς δὲ μετεκομίσθησαν
παρὰ τῷ Ἐρμῷ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἐν ᾧδῷ ἐπὶ ἔτους 5793.

Εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Ὡς ἀναγνώσα εὐγενῆ, ἢ εὐτελῆ, ἢ ἀρχων,
μὴν ἤθελε θορυβηθῆς χριστιανὸς ὑπάχων.
Ἀκούοντας θεῶς, θεᾶς, λίμνας, κριτὰς, ἢ ἄλλα,
μυθολογίας ποιητῶν, ἢ ψεύματα μεγάλα.
Ἀνάγνωθ' ὡς χριστιανὸς, ὄχι ὡς μυθολόγος,
ἢ ἰδὲ τῷ πλάσματος ὄντος πῶς ἔχει ἀναλόγως.
Μῦθος, ὡς λέγει ὁ σοφὸς, ὠφέλειαν πορίζει,
ὁπότεν τὴν ἀλήθειαν ἐντέχνως εἰκονίζει.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Α΄.

Πρόσωπα. Χάρων, Βολτέρης, καὶ Ντεπρέ.

Χείρ. **Π**ῶς ἦλθεσ τόσον σκυθρωπὸς σὴν βάρκανη νὰ ἔμβης,
πολυμαθῆ Βολταίρε, σὴν ἄδην νὰ κατεβῆς;
Γεμάτος ἀπὸ ἔπαρσιν καὶ ἰψηλοφροσύνην,
τόσον βαρὺς, καὶ σοβαρὸς μᾶς πύγεις εἰς τὴν λίμνην.
Δὲν ξεύρεις ὅλοι οἱ σοφοὶ, καὶ βασιλεῖς, καὶ ἄλλοι,
ἐδ' ὅταν φθάσωσι νεκροὶ, δὲν εἶναι πλιὰ μεγάλοι;
Πρέπει νὰ πῆς τὸ πιστὸν τῆς ἀληθμονησίας,
ὃ ἀληθμονήσῃς τῆς ζωῆς τὰς ψευδοφαντασίας,
Τιμᾶς, δόξας, ὑπόληψιν, ὅλα αὐτὰ ἐκδύσθ,
τῆς βάρκας βίρος προξενῆς μ' αὐτὸν πᾶναι μαζύ σθ.
Ὅπῃ θελ' ἀπεράσωμεν νὰ πᾶμεν εἰς τὸν ἄδην,
ἐκεῖ εἶναι κί ἄλλοι σοφοὶ πάντα νὰ ζῆτ' ὁμάδι.
Πλὴν ἄλλοι ὅπῃ πέρασαν μῆ εἶπαν διὰ σένα.
ὅτι δὲν ἐσοχάζουσθ τὸν ἄδην, καὶ ἐμένα.
Ἄφες λοιπὸν συγγράμματα, ταπένωσαι τὸ χῆμα,
τὸ σῶμα πᾶχος ὄργανον τῶρᾶ εἶναι σὸ μῆμα.
Ἄφῃσε λέγω εἰς τὴν γῆν φρονήματα παντοῖα.
ὡς λέν κ' οἰδοῦ γιὰ τὰς θεάς φρονόσατ' ἐναντία.

Βολ. Ν' αφήσω λές συγγράμματα, Χάρων, καὶ τόσες κόπες,
να ἔμβω σὸ καίκιον μὲ ἀμαθεῖς ἀνθρώπους;
Καὶ τάχα ἀφ' ἧ φθάσωμεν σὸν ἄδην, πῶ μὲ βάνεις
να κατοικῶ; μὲ τὸς νεκρὸς, κ' ὕτερα τί μὲ κάνεις;
Εἰπέμε σὲ παρακαλῶ ἄδης τί τόπος εἶναι;
    Θεὸς πῶς μέλλει φοβερῶς νεκρὸς, καὶ ζῶντας κρῖναι.
Ἐγὼ λογιάζα ἀπλῶς τὰς βίβλους τῆς θρησκείας,
    θεῖαν γραφὴν, καὶ συγγραφεῖς ὅλους τῆς ἐκκλησίας.
Ναῖταν μυθολογήματα σάν τὰ συγγράμματά μας,
    ὅτ' ἐναντίως ἔγραφαν εἰς τὰ φρονήματά μας.
(Τὰς δόξας δὲν ἐπίστεια ὀπῆναι εἰς ἐκκλησίας,
    καὶ μύθος ἐλογιάζα τὰ τῆς ἀθανασίας.)
Καὶ ἔγραφα συγγράμματα κατὰ τὸν νῦν αἰῶνα,
    καὶ μερικοὶ τὰ προσκυνοῦν σάν θεῖκην εἰκόνα.
Χάρ. Ἡμεῖς αὐτὰ δὲν ξεύρομεν οἱ Ἕλληνας ἐκεῖνοι,
    ἔπρεπε νὰ τὰ σοχαθῆς πρὶν ἔλθης εἰς τὴν λίμνη.
Παῦσαι τὰ λόγια σὸ ἔξῃς πῶ ἄσαι μαθημένος,
    κ' ἔμβα γυμνός, μὴ παιδευθῆς, καὶ πᾶς κατητρυχημένος.
Δὲν ξεύρεις, ὦ Βολταῖρε, πῶ γῶμα ὑπερέτης,
    κὶ ὁ Πλάτων μετὰ τῶν κριτῶν σὸν ἄδην, εἰς ἀφθέντης;
Κὶ αὐτοὶ κατὰ τὰς πράξεις σε, ἢ θέλει σὲ τιμήσεν,
    ἢ πάλιν ὡς κακότερονον θέλει σὲ τιμωρήσεν.
Πελοπόν ἐλέβορον πολὺν γὰρ νὰ ξεράσῃς,
    σοφίαν, καὶ συγγράμματα ὅλα νὰ τὰ ξεχάσῃς.
Ἐλύθῃς ἀπ' τῆ σώματος τὴν ὕλην π' ἀγαπᾷσες,
    καὶ ἔφθασες σὸ αὐλον ὅπῃ δὲν ἐψιφῆσες.
Ντεπ. Ἐγὼ πῶ εἶμαι ἔμπειρος εἰς τὴν τριγωνομετρίαν,
    εἰς τὴν ναυτικὴν ἐφευρετής, καὶ εἰς τὴν γεωμετρίαν.
Στοχάζομαι νᾶμ' ἀρκετὸς νὰ πιάσω τὸ τιμονί,
    καὶ ὁ Βολτερ σὸν πέσθλα κάλλιστα σημειῶναι.

Νὰ φθάσωμεν ὀγλίγωρα κάμπης τὰς ἡλυσίς,
 πῶ διηγῶντ' οἱ Ἑλλήνες, τόπος τῆς θραυμασίας.
 Χάρ. Τί λέγεις, ὦ ἀγαπητέ, ζητεῖς τῆς τέτοιης τόπης,
 ὅπῃ ποτὲ δὲν δέχονται τῆς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους;
 Κληρονομία δίδεται μόνον αὐτός ὁ τόπος,
 ὃ ὅσος λαμπρὸν ἐφύλαξαν τρόπον τῆ συνειδότος.
 Νὰ χαίρουνται μόνον αὐτοὶ τόπης τῶν ἡλυσίων,
 ὅσοι ποτὲ δὲν ἔβλαψαν αὐτῆς, καὶ τὸν πλησίον.
 Ὅσοι λέγω ἐπρόσμεναν τῆς ἡλυσίς τόπης,
 ἔζησαν μὲ εὐσέβειαν μὲ σωτηρίας τρόπης.
 Εἶδὲ ἐσεῖς ὅπῃ ποτὲ ζὸν νῆσας δὲν περνήσῃς,
 καὶ τὴν ψυχὴν σας τὸ φρικτὸν μέλλον δὲν ἐκεντῆσῃς.
 Μάλισα ὅσος ἤρωας γράφην περὶ μελλόντων,
 ἐσεῖς τῆς περιπαίζεταν, ὡς λέν, μετὰ τῶν ζώντων.
 Κ' ἐγράφεταν σοφίσματα ἐκείνης ἀναερῶντας,
 τῆς ὁμοιῆσας νὰ φράνετε, αὐτῆς κατηγορῶντας.
 Καὶ τῶρα πᾶ συμμῶσταμεν σὴ ἄδῃ τὸν λιμένα,
 αὐτὰ σᾶς ἦλθαν εἰς τὸν νῆν τῆ Βόλτερ, καὶ ἐσένας;
 Πολλὲς ἐγὼ ἀπέρασα, καὶ γέροντας, καὶ νέης,
 ὅσος ἐσεῖς πλανέσατε ἀπὸ τῆς Εὐρωπαϊκῆς.
 Οἱ θρηνοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, ὃ αὐτῆς ἐκυματῆσαν,
 μὲ πικροτάτης σναγμῆς σᾶς ἀναδεματῆσαν.
 Ἐ'λεγον ἄθεος Βολτέρ ἐμᾶς ἔχει τυφλώσῃ,
 μὲ τὰ ῥωμάντζα του, πολλῶν τὸν νῆν ἔχει θολώσῃ.
 Ντεπ. Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι μοσιῖ, διὰ φιλοτιμία,
 εἰς τὴν ζωὴν πράττεν πολὰ, αἷ εἶναι κ' ἐναντία.
 Διηλεῶς εἰς τὴν ζωὴν πολλοὶ κακοπαθῆσι,
 καὶ θανατώνοντ' ἄσπλαχνα, διὰ νὰ παυεθῆσι.
 Καὶ ἄλλοι ἀγωνίζονται εἰς τὴν νεότητά της,
 νὰ νομιθῶν μακάριοι εἰς τὰ γεράματά της.

Καὶ ἄλλοι παναθλίως ζῆν μετὴν φυλαργυρίαν
 ἢ ἀφήσῃν σ' ἄλλως, ὑπαρξίν, καὶ μνήμην μακαρίαν.
 Καὶ ἄλλοι ἄλλως μάχονται μετὰ καμώματά τες,
 ἢ ἀφήσωσιν ἀθάνατα καὶ τὰ ὀνόματά τες.
 Ἡμεῖς ὡς ἄνθρωποι σοφοί, αὐτὰ τὰ εἰρημένα,
 πολλὰ τὰ ἐμισήσαμεν, ὡς κατηγορημένα.
 Μὰ νὰ ἀθανατήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ νόματά μας,
 μετὴν διδασκαλίαν μας, καὶ τὰ συγγράμματά μας.
 Θελήσαμεν νὰ γράψωμεν σ' αὐτὸν τὸν νέον τρόπον,
 ὡς προσφυῶς τῆ νῦν καιρῷ σα ἤδη τῶν ἀνθρώπων.
 Ὅτι οἱ πρώην συγγραφεῖς, φιλόσοφοι, καὶ ἄλλοι,
 παντοδαπῶς συνέγραψαν, καὶ ἦτον ποτὲ μεγάλοι.
 Εἰς κάθε ὕλην ἔγραφαν βιβλία τόσα πλήθη,
 προτρεπτικῶς ἐλέγχοντες τ' ἀνθρώπινα τὰ ἤθη.
 Ἡμεῖς λοιπὸν σοχάσθημεν τὴν μέθοδον τὴν νέαν,
 οἱ τρεῖς οἱ νέοι συγγραφεῖς μ' ἀπόφασιν γενναίαν.
 Τὴν ὕλην νὰ ἐφεύρωμεν τινὴ πλιὸ προφυσάτην,
 ἔχοντες τὸν μιστὸν Ρ' ἕως τῶ ἔργη μας προσάτην.
 Χωρὶς νὰ ἐπιπλήττωμεν τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων,
 νὰ μὴν ἐλέγχωμεν τινὰ μετὰ κατ' ἕδνα τρόπον.
 Καθὼς οἱ πρώην συγγραφεῖς ἐλέγχουσι τὰ πάθη,
 ὅθεν ἕδεις τῶν τωρινῶν δὲν θέλει νὰ τὸς μάθη.
 Μάλιστα τὰς ποσρέφονται, ὡς ὀχληρὰς σὴν φύσιν,
 ὡς κάποιοι τὰ γιαιτρικά, πῶ πάχυν ἀπὸ φθίσιν.
 Μιστὴν χεδὸν ἀπέθανεν ἡ ἡθικὴ σοφία,
 ἴσως καὶ ἐσὺ τὴν πέραστες σα ἄδη τὰ ταμεῖα.
 Καὶ ἀποβλέποντες ἡμεῖς εἰς τὴν κοινήν ἰδέαν,
 ἐγράψαμεν συγγράμματα μ' ἀσφάλειαν βεβαίαν.
 Ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ νῦν σα τὰ δεχθῆν εὐθύμως,
 καθὼς πολλοὶ τὰ δέχθησαν περιχαρῶς προθύμως.

Οὐδεν κ' ἡμεῖς ὑφώσαμεν σὴν γῆν τὰ νόματά μας,
 μ' αὐτὰ ὅπῃ συγγράψαμεν εἰς τὰ συγγράμματά μας.
 Καὶ χαίρονται εἰς τὴν ζωὴν ὅσοι τὰ ἀναγνώθην,
 ὅτι σ' αὐτὰ εὕρισκῃσι ὅσα καὶ ἂν ἐπόθην.
 Μὰ κείνους πῶ ἀπέρασες πῶ κλασαν καὶ θρηνησαν,
 νὰ ἔβλεπες εἰς τὴν ζωὴν πῶς χαίρονταν σκιρτῶσαν.
 Μὰ ἂν ἐμετανόησαν ἐδῶ, καὶ ἐθρηνησαν,
 αὐτοὶ ὡς τόσον σὴν ζωὴν ἡμᾶς ἐπροσκυνῶσαν.
 Καὶ ἂν αὐτοὶ ὅπ' ἀπερῆς μᾶς ἀναδεματῆσι,
 ἀπ' ὅσους μᾶς λατρεύῃσι ποιὸς εἶν' ἐδῶ ἢ ἀκῆσῃ;
 Τῶρ εἶναι μὸδ' ἀγαπητὲ ὅποιος ἡμπορέσῃ,
 Τὴν ἄλλα γιὰ τὸ τέλος τὴν μάτι ν' ἀφαιρέσῃ.
 Ὡς τόσον ὄλ' εἰς τὴν ζωὴν τῶρα μᾶς μακαρίζην,
 εἴαν ἔ μετὰ θάνατον μετανοῶν μᾶς βρίζην.
 Γράφαμ' ἡμεῖς ναυχαρίζην τὸ σῶμα σὴν ζωὴν τες,
 κ' ἔπρεπ' αὐτοὶ νὰ σοχαθῶν, ἔ διὰ τὴν ψυχὴν τες.
 Ζητεῖ καθ' εἰς τὸν ἔπαινον μωσὶ εἰς τὴν ζωὴν τες,
 ἕως ὅπῃ εἰς τὴν Ἐρμῆν νὰ δώσῃ τὴν πνοὴν τες.
 Ὅλοι εἰς τὰ φαινόμενα πρέχην, ἔ εἰς τὰ πάθη,
 κὶ ὅποιος μιλεῖ γιὰ μέλλοντα λέγην πῶς ἐτερλάθη.
 Οὐδεν διὰ νὰ μᾶς τιμᾶν, ἔ νὰ μᾶς ἐπαινέσεν,
 ἐγράψαμεν, ἔ εἶπαμεν κείνα πῶς τὴν ἀρέσεν.
 Ὅποιος γράφει, ἔ μιλεῖ τὸ ἀληθὲς μὲ θάρρος,
 εἰς κάθε συναναστροφὴν εἶν' ἐν' ἀχρεῖον βάρος.
 Οὐδεν καὶ καθ' ὑποκριτὴν, σὴν γῆν τὸν προσκυνῶσι,
 καθ' εὐσεβῆ ἔ ἀληθῆ, ὡς κάκισον μισῶσι.
 Κ' ἡμεῖς λοιπὸν ὑποκριταὶ ἐφάνημεν σὴν Φράντζα,
 καὶ τ' ἀρεσὰ ἐγράψαμεν τοῖς πᾶσι σὰ ῥωμάντζα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Β΄.

(εἰς τὸν ἄδην) Πλέτων, Ἐρμῆς, ἔ Βολτέρης.

Πλ. Ρώτις' Ἐρμῆ, πῶς ἄργησεν ὁ Χάρων γιὰ νὰ φθάσῃ,
καὶ φέρε τὰς νεκρὰς ἐδῶ, καὶ βάλῃτε σὴν τάξι.

Ἐρμ. Λέγων ὁ Χάρων ἔφερε κ' ἓνα σοφὸν Φραντζέζον,
καὶ μὲ διάλεξαις πολλαῖς ἦλθε σὸν δρόμον παίζων.

Αὐτὸν μὲ τόσα δάκρυα ἔμβασε σὸ καίκι,
δὲν ἤθελε τὰ πάθη τε σὴν γῆν νὰ τὰ ἀφήκῃ.

Ἦτον καὶ ἓνας ναυτικός μῆσις Ντηπρέ, μ' ἐκέῖνον,
κ' ἔμαθ' ὁ Χάρων ναυτικὴν, καὶ πέσῃλα τὸν φῖνον.

Πλ. Ὁ Χάρων ξέρει ναυτικὴν χωρὶς τρόπος δυσκόλης,
καὶ ἀπερῆν καὶ ἥρωας, καὶ ἀργονάυτας ὄλης.

Αὐτοὶ πῶ ἔμαθαν πολλὰ θέλων νὰ μᾶς διδάξων,
Ἐλθόντων εἶναι μαθηταὶ εἴαν καλοξετάξων.

Δὲς πᾶν ὁ Χάρων εἰς τὴν γῆν, ὅτ' οἱ νεκροὶ προσμένον,
φέρε με τὸν σοφὸν ἐδῶ, κ' οἱ ἄλλοι αἶς πηγυῖνον.

Αὐτοὶ οἱ μιὰρόσοφοι τὸ μέλλον δὲν πιτεύον,

Κὶ ὅταν ἐδῶ σ' ἐμᾶς περὶν πικρῶς θρηῖνον, ἔ κλαῖνον.

Ἐρμ. Αὐτ' εἶναι ὄλοι ὁμοιοὶ πῶς νὰ τὸν ἐγνωρίσω,
δὲν ξέρω καὶ τὴν γλῶσσαν τε πῶς νὰ τῷ ὁμιλήσω;

(Ἄχ' νᾶξουρα φραντζέζικα νὰ μάθῃται τὰ ἦδη,
ὅπῃναι τόσον παινετὰ σὰ τωρινὰ τὰ πλήθη.)

Πλ. Τί λέγεις, ὦ ἀνόητε, φραντζέζικα δὲν ξέρεις,
καὶ πῶς ζητεῖς νὰ πᾶς σὴν γῆν εὐγένειαν νὰ εὖρης;

Τώρα πῶ πλέον δὲν περιῖν, Ἐρμῆ τὰ Ἰνικιάμας,
οἱ νέοι μεταγλώττισαν τὰ φιλοσοφικά μας.

Φεῦ οἱ φραντζεζοερασαὶ φιλόσοφοι, ὀγκῶδεις,
σὰς λέξεις φαίνονται σοφοὶ, ἔ εἰς τὸ ζῆν χοιρώδεις.)

- Ερμ. Εἴματα μόνον τὸ μαστῖ, θαρρῶ πῶς νὰ μῦ φθάνη,
 νᾶμαι εἰς συναναστροφάς ὅπῃ χρεῖα μᾶ κάνει.
 Ἀκόω εἰς τὴν γῆν πολλοὶ ταλιάνοι, καὶ τρεκέζοι,
 Μ' αὐτὴν τὴν λέξιν μοναχὴν περὶν διὰ Φραντζέζοι.
 Πάγω νὰ εἶπ' ὅμως τῷ μαστῖ ὅπῃ θρηνεῖ, ἔ κλαίγει,
 νὰ ἔλθῃ γιὰ νὰ τὸν ἰδῆς τὶ φλυαρίας λέγει.
 Ὅμως γίνε περιεργος διὰ νὰ ἐξετάσῃς,
 τὶ ἔκαμε, τὶ ἔγραψε μεγάλως νὰ θαυμάσῃς.
- Βολ. Μαστῖ Ερμῆ θαρρῶντας σε ἐτρόμαξ' ὁ καίμενος,
 πῶρχεισαι μὲ τὸ πτερωτὸν κοντάρι θυμωμένος.
 Ἀρχίτα τὰς αἰδήσεις μὲ ὡσαν προχθές νὰ χάνω,
 Ἄν εἶχα σωμα ὡς τὸ πρὶν, εὐδύς ἦθ' ἀποδάνω.
 Σπλαγχνίζεμε, καὶ ἐνδυμῶ ὅσα σὲ ὑπεχέδην,
 ἔταν σὴν γῆν παρόντος σε τὸ σῶμα ἀφῆρέδην.
- Ερμ. Τὶ λέγεις ἀνδρωπάριον ζῶον πεπλανημένον,
 ἐσ' εἶσαι φάντασμα γυμνὸν ἔ τετραχηλιτισμένον.
 Ἀποδος κᾶν τὸν ὀβολὸν ἐμένα ἔ τῷ Χάρη,
 νὰ μὴν σὲ βίψω σὸν βυθὸν τῷ τρομερῷ ταρτάρη.
- Βολ. Εγὼ πιεεύω, ὦ Ερμῆ· ἄκυσται, ἂν ὀρίσῃς,
 (νὰ μάθῃς τὰ φραντζέζικα διὰ νὰ ἐγνωρίσῃς.)
 Ὅτ' ἢ ἀνθρωπίναις ψυχᾶς· πάλιν περὶν σὸν κόσμον,
 καθὼς ἐγὼ τὸ ἔγραψα σὸν δέκατόν μὲ τόμον.
 Ἄν ξεύρῃς μέθοδον λοιπὸν διὰ νὰ ξαναζήσω,
 σὴν Φράντζαν μεγαλοπρεπῶς νὰ σὲ εὐεργετήσω.
 Θέλω σὲ κάμῃ εὐγενῆ φραντζέζον φωτισμένον,
 νάισαι εἰς συναναστροφάς ψηλῶν ὑποκειμένων.
 Νὰ ἦσ' ἐλεύθερος μαστῖ, ὅχ' ὑποδωλωμένος,
 σὸν Πλάτονα, καὶ εἰς θεὸς τόσον ὑποταγμένος.
 Νὰ χάρεσαι σὸ Τυλερ, κᾶν τῷ Παρισίε,
 μὲ ντάμιας ὑπερβαύμασις, καὶ κἀλλῆς ἐξαισίε.

- Ἄν ξέρεις τέχνην τὸ λοιπὸν νὰ μεταμορφώσῃς μετ',
 μὲ σώματα ὡς ἄνθρωποι σὴν φράντζα νὰ βρεθῶμεν.
 Εκὲ σὺ τάξω ἄλλος Ζεὺς ἐπίγειος νὰ ἦσαι,
 σ' ἀγάλματα καὶ εἰς ναεὶς διὰ νὰ προσκυνῆσαι.
 Ὅτι σὴν φράντζα βέβαια θὰ γίνῃ μόδα νέα,
 εἰς τὸν θεὸν τῶ ἕρανῶ καὶ εἰς τὸν βασιλέα.
 Ἄφες λοιπὸν τὸν Πλάτωνα, τὸν ἄδιν, καὶ τὰς ἄλλας,
 νὰ ἐπιτρέψωμεν σὴν γῆν διὰ σκοπὸς μεγάλης.
 Οἴμ' αἰ αἰ μισοῖ Ἐρμῆ, μὴ μὲ κτυπᾷς τὸν τάλα,
 Ἐρμ. τολμᾷς νὰ λέγῃς βδέλυγμα λόγια τόσον μεγάλα.
 Τυφλὲ, δὲν ξέρεις οἱ θεοὶ εἶν' Ἐθῆνες γενναῖοι,
 δὲν ἀγαπᾷσι τὰς τρυφὰς καθὼς οἱ Εὐρωπαϊοὶ.
 Βολ. Μὴ μὲ κτυπᾷς, μὴ μὲ τραβᾷς ὅτ' εἶμαι τιμημένος,
 Ἐρμ. εἶσαι δυσώδης, κάκιστος, καὶ πεπονηρευμένος.
 Τρέχ' ἔμπροσθεν ὧ κάθαρμα γιὰ νὰ σείδῃ ὁ Πλάτων,
 Βολ. μὰ δὲν γνωρίζ' ὁ ἄθλιος ποστῶς τὸν δρόμον τῆτον.
 Ἐρμ. Ἐδῶ θὰ ζῆς πανάθλιε εἰς καταδίκης τόπον,
 κακόδομων ἐπίβαλε θεῶντε καὶ ἀνθρώπων.
 Ἀπέρασ' ἔμπροσθεν αὐτῶ νὰ σὲ ἰδῇ ὁ Πλάτων,
 αὐτὸς εἶν' ἕνας φοβερὸς κριτὴς σὸν τόπον τῆτον.
 Πρόσεχε ὅμως μιὰρὲ σ' ὅλας τὰς ἀποκρίσεις,
 μπροσὰ εἰς φοβερὸς κριτὰς νὰ μὴ ψευδολογήσῃς.
 Ἐάν λαλήσῃς ψεύματα, ἀλοίμονον σὲ σένα,
 ὅτι ἐδῶ εἶναι γνωστὰ ὅλα τὰ πεπραγμένα.
 Ἀπέρασαι λοιπὸν μπροσὰ ἐδῶ σὸ τόπον πλήθος,
 καὶ πὲ τὰ κακουργήματα, ἀλλ' ὅμως φιλαλήθως.
 Ξέρω καλά τὰς πράξεις σβ, κί ὅλας τὰς κακουργίας,
 πῶ ἔλεγες, καὶ ἔγραφες σὴν γῆν ψευδολογίας.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Γ΄.

Πλάτ. Βολ. Μίνως, Ραδάμανθους, ἢ Ἐρμῆς.

Πλ. Εἰπέ μοι ποῖος εἶσαι σὺ, ὅπῃ πολλὰ λυπεῖσαι,
π' ἔλθεις ἐδῶ εἰς τὰς λοιπὰς, καὶ δὲν παρηγορεῖσαι;
Ἴσως δὲν ἔπιες τὸ πιστόν τῆς ἀληθμονησίας,
κὶ ἀκόμι ἔχεις εἰς τὸν νῦν ματαίας φαντασίας.
Εἰπέ μοι τάρᾳ ὡς σοφός, τί δόξας ἐφρονῆσες,
τὸν ἄδην τῆτον, καὶ ἐμὲ, ἴσως κατεφρονῆσες;
Ὅθεν καὶ φαίνεσαι ἐσὺ σάν μετανοημένος,
ἀνωφελῶς πολλὰ θρηνεῖς, πῶ εἶπεν πλανημένος.

Βολ. Κριταὶ ἐσεῖς ἰξεύετε ὅλα τῶ συνειδότος,
ὅσα καθ' εἰς ἐργάζεται εἰς τῆς ζωῆς τὸ σκότος.
Θέλω εἰπῆ τὸ ἀληθές ὡς μετανοημένος,
εἰς ὅσα εἶπα, κ' ἔγραφα σὴν γῆν πεπλανημένος.
Ἐγὼ μὰ κείνος ὁ Βολτὴρ ὁ φιλαλήθης Γάλλος,
μὰ εἰς τινὰς ἰδέας μὴ ἐλάδευσα μεγάλως.
Μάλιστα δῶ εἶναι γυμνὰ ὅλα τὰ πεπραγμένα,
τὸ αὔλον, καὶ τὰς θεὰς εἶν' ὅλα ἐγνωσμένα.
Καὶ φυσικὰ τὸ αὔλον βλέπει τὰ τῶ αὔλων,
εἶναι γυμναῖς ἢ ἔννοιας καλύμματος ἐνύλων.
Τὸ θεῖον ὡς παντέφορον βλέπει τὰ κεκρυμμένα,
μάλις ὅπῃ τὸ συνειδὸς μὴ εἶναι τυπωμένα.
Ἄν δὲν ταίπῳ τὰ βλέπετε σ' ἑμένα γεγραμμένα,
πῶ τὰ βασῶ τὸ συνειδὸς ὅλα ζωγραφισμένα.
Ἄλλως ἐσοχάζομεν τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων,
ὄθεν εἶμεν πολέμιος τῶν θεϊκῶν δογμάτων.
Μ' ἔλον ὅπῃ τὸ συνειδὸς πάντοτε μ' ἐκεντῆσε,
μὰ ἢ ψευδῆς ὑπόληψις τῶ κόσμου μ' ἀπατῆσε.

Καὶ ἔγραφα συγγράμματα εἰς μίαν νέαν τάξιν,
 καὶ ἐβλάβησαν πολλότατοι τῆς ἀρετῆς τὴν πράξιν.
 Οὐτὲς πολλοὶ κακώτροποι ἤρυσαν καὶ αἰτίαν,
 ζῆν φάουλως, καὶ κηρύττησιν ὡς καὶ τὴν ἀξίαν.
 Καὶ εἰς πολλὰ συγγράμματα ἡ ἔννοια εἶν' ἄλλη,
 μὰ μερικοὶ ἀνόητοι τὰ λέν ὡς παπαγάλοι.
 Καὶ φθείραν τὰς ἀκροατὰς, μάλιστα τὰς χυδαίους,
 τὰς ἀμαθεῖς, ἀδιδάκτους, καὶ τὰς τρυφῶντας νέους.
 Περιπαύσα τὰς παλαιὰς πρῶξις ἑναρέτως,
 διὰ τὴν ἀρετῶν τῶν πολλῶν πᾶ ζῆν ἀβροδιαίτως.
 Σπανίως νὰ βρεθῆ κἀνεὶς μισθὸν νὰ ζῆ τιμίως,
 οἱ πλείστοι ζῶσι σαρκικῶς χεδόν, καὶ παναδλίως.
 Ἐἴγραφα τόσα βλέπωντας τοὺς τωρινὸς ἀγίους,
 τῆς ῥώμης τὰς ὑποκριτὰς πλάνους τοὺς ἐπιγίους.
 Αὐτοὶ μὲ ἐπλάνησαν μισθὸν καὶ ἔγραψ' ἀδιαφόρως,
 γιὰ νέους τε καὶ παλαιὰς βλασφίμως ταλαιπώρως.
 Μίν. Γύρισ' ἐδώθεν λέγε με τὰς ἐδικίς σε τρόπους,
 ὁ Πλάτων εἶναι αἰσιφρόνεις εἰς τὰς σοφῆς ἀνθρώπους.
 Περιεργος εἶμ' ὄγαθὲ λέγεμας ἐσὺ μόνος,
 τὰ ἤδη τὰ ἀνθρώπινα τῷ τωρινῷ αἰῶνος.
 Ὡς λέγην, ἐφωτίσθηκε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,
 καὶ οἱ ἄνθρωποι ποδῶν τὸ ζῆν μόδα καὶ νεοντρόπον.
 Ὅσοι ἐδῶ παρῆσαντι διὰ νὰ ξεταδῶσι,
 τρέμουν θρηνῶν δὲν δύνονται νὰ μᾶς διηγηθῶσι.
 Μὰ σὺ ὡς βλέπω τολμηρὸς εἶσαι, καὶ θαρραλέος,
 ἴσως κί αὐθάδης σὴν ζωὴν, μὲ ἅς ἦσαι συγγνωσέος.
 Βολ. Ἐγὼμα φύσει τολμηρὸς ἐλεύθερος τὸ λέγειν,
 πάντων τὰ ἐλαττώματα καταριθμῆν καὶ ψέγειν,
 Ἐλπίζω οἱ κριταὶ ἐδῶ νὰ μὴ με τιμωρίσῃν,
 με πῶργως παργαυτόρια, πάντα νὰ καθαρῶσιν.

Μὰ φῦ αὐτὰ ἦτον ψευδῆ δὲν φαίνονται τελείως,
μὰ καὶ τὸν Πλάτονα θωρῶ ὅπῃ μὲ βλέπ' ἀγρίως·
Πλὴν λέγω τὴν διήγησιν διεξοδικωτέραν,
τ' ἐδῶ τὸ ψεῦδος δὲν περνᾷ καθῶς σῆς γῆς τὴν σφαιροῦ,
Στὴν γῆν δύο προτερήματα ψεῦδος, καὶ κολακία.
εὐδοκίμῃσι κ' ἐκτελεῖν κάθε λογῆς κακία.
Αὐτᾶναι δύο ὄργανα τῆς δόξης, καὶ τῆ πλάτῃ,
ἓνας τὸν ἄλλο ὁ ἀπατᾷ, μὴδα τῷ χρόνῳ τέτῃ,
Κάθε τρελὸν (μὰ πλείσιον) εἰς ὕψι κορυφᾷσι,
σοφίαν, καὶ τὴν ἀρετὴν οἱ πλείστοι δὲν ψιφᾷσι.
Ἄν ἦσαν καὶ ἐσεῖς σὴν γῆν διὰ τὴν σύστασίν σας,
τοιματοτρόπως γράφεται γιὰ τὴν ὑποληψίν σας.
Ἦθελε βεβαιώσετε ὅσα κ' ἂν σᾶς εἰπῶσι,
ὄλοι σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ σᾶς ἀγαπᾶσι.
Μὰ ἂν ἐσεῖς ἐλέγχεται τὰ ἐλατώματά σας,
καὶ τὸς ἐσυμβληεύεται εἰς τὰ καμώματά σας.
Ὅλοι σᾶς ἀποσρέφονται μῆτε νὰ σᾶς ἴδῶσι,
κάνεις δὲν ἤθελε ποσῶς ἕτε νὰ σᾶς ἀκῆσῃ.
Μάλιστα σᾶς ἐδίωχον κακέργως ἀπανθρώπως,
σᾶς ὑσερῆσαν καὶ τὸ ζῆν ἀκριτ' ἂν ἦτον τρόπος.
(Κάθε ὑποκριτὴν σὴν γῆν, μὰ νᾶναι κατεργάρις)
τὸν προσκυνοῦν τὸν σέβονται, ἄς ἦναι εἰ γιδάρης.
Στὴν γῆν ὅποιος εἰς κάθετὶ λέγει ναὶ, ναὶ βεβαίως,
εἶναι εἰς συναναστροφᾶς πρόεδρος κορυφαῖος.
Κ' ἐξεναντίας ὅποιος τὰ σφάλματα τοξίζει,
πάντα λαλεῖ τὸ ἀληθὲς χωρὶς νὰ κολακεύῃ.
Οἱ πλείστοι ὄντες ἐμπαθεῖς (ὡς εἶπον) τὸν μισῶσι,
κάνεις ἀπὸ αὐτὸς ποτὲ δὲν θὲ νὰ τὸν ἀκῆσῃ.
Ὅθεν κ' ἐμεῖς κινήθιμεν σωτῆρὸν τὸν νέον τρόπον,
κ' ἐγράψαμεν τ' ἀρέσκοντα τῶν τωρινῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἔττι τὰ βιβλία μας ὅποιος τ' ἀναγνώσκει,
 καυχᾶται ἐναμβρύνεται πῶς ὅλα τὰ γινώσκει.
 Καὶ θεολόγος παρευθὺς γίνεται κ' ἐπισήμων,
 κί ἀνάμεσα σὺς ἀμαθεῖς, ῥήτωρ μεγαλοῤῥήμων.
 Κί ἂν τῆ ἀντίπη ζηλωτὴς θεησκείας, ἢ σοφίας,
 οἱ παρεσῶτες ξυλινοὶ γεμάτοι ἀμαθείας,
 Ὅλοι ὑπερασπίζονται τὸν νέον θεολόγον,
 κί ὁ φιλαλήθης σιωπᾷ γεμάτος ἀπὸ ψέγον.
 Λέγην ὅτι τρελάθηκον, εἶναι ξυλοσπαδαῖος,
 σοφίας νέας ἔρημος, χωριάτης, καὶ χυδαῖος.
 Ἄν εἶναι καὶ θεολόγος, ἢ καὶ Ἀριστοτέλης,
 Πλάτων, ἢ Σῶλων, ἢ Θαλῆς, ἢ ἄλλος Πραξιτέλης.
 Σὰν ὁ Σωκράτης τελευτᾷ, καὶ κρίνεται ὡς πταΐσης,
 εἰάν δὲν εἶναι κόλακας ὑποκριτὴς, καὶ ψεύσης.
 Ὅθεν ἐγ' ὅσα ἔγραφα ἄγρια τὰ θαρῆσι,
 καὶ ὡς ῥητὰ θεόγραφα σὴν τζέπην τὰ φοῦσι.
 Λέγην αὐτὰ νὰ ξυβῶμεν εἰς τὴν ζωὴν μᾶς φθάνει,
 ἐρῆτέωσαν εἰς κόλακας γρακοὶ, καὶ παπισάνοι.
 Μὰ κἄτίτι φυλάττεται ἡ πρώτη εὐσεβεία,
 ἐκᾶ πῦ πρῶτον ἔλαμπεν ἡ πρακτικὴ σοφία,
 (Γ' ὡς καὶ ἀπὸ τὸν ζυγόντοῦ τωρινῶ κρατῆντος,
 ὁπῶ τὲς κακοπράγμονας τὲς τιμωρεῖ ἀρχέντως.)
 Στὰς ἐπαρχίας τῶν Τηρκῶν σὺς χώρας τῶν Ἑλλήνων,
 σὺς ἀπογόνους τῶν Γραικῶν τῶν θαυμασῶν ἐκείνων.
 Εἰς τέτες νῦν φυλάττονται δόγματα εὐσεβείας,
 ἀπ' τὲς προγόνους τῶν βασιῶν καλὰς σκιαγραφίας.
 Ὁ Τῆρκος τὲς καταπονεῖ τόσους πολλὰς αἰῶνας,
 πάλιν σωτῆς βρίσκει τινὰς καὶ ἀρετῶν εἰκόνας.
 Μὰ ὅσοι νέοι ἀπ' αὐτῆς φραντζέζικα ποθῶσι,
 γιὰ ἡ ἀναγνώδην τὰ ἐμὰ πολλὰ νὰ εὐφρανθῶσι

Ἐτζί κι αὐτοὶ τὰ παλαιὰ εὐδύς τὰ ἀδεῦσι,
 ῥωμάντζα, μύθει, ὄπερας, ἀόκνως μελετῶσι.
 Καὶ ὡς οἱ πάλαι ἔλεγον, κ' ἔγραφον θεαρέτως,
 καὶ ὁ λαὸς τὰ δέχονταν προδύμως ἀκορέτως.
 Ἐ'λαμπεν ἡ ἀλήθεια, κ' ἡ ἀρετὴ ἀφθότως,
 Κ' ἦτον οἱ ἄνθρωποι καλοὶ, τέκνα χρυσῶ αἰῶνος.
 Σοφία ἐδιδάβεν, ὅχι εἰς λέξεις μόνως,
 ἀλλὰ εἰς ἔργα ἄριστα, εἰς ζωντανὰς εἰκόνας.
 Οἱ πάλ' ἦτον φιλόσοφοι πράξει, καὶ θεωρίᾳ,
 καὶ ὁδηγῶσαν τὸν λαὸν ὡς λέγει ἡ σοφία.
 Μὰ τώρα φεῦ ἀλοίμονον εἶν' ἀρκετοὶ αἰῶνες,
 πῶ ἀπ' τὴν γῆν ἐξέλειπον τέτοιαις λαμπραῖς εἰκόνας.
 Καὶ ἡ σοφία πανταχῶ ζέκει σὴν θεωρίᾳ,
 σοφία δὲ ἡ πρακτικὴ, ἀχιότις, καὶ μωρία.
 Κάθ' εἰς εἶναι φιλόσοφος νὰ λέγῃ νὰ διδάσκῃ,
 μὰ τῆτος ὁ πολυμαθὴς σὰ ἔργα ἀντιφάσκει.
 Ἀ'χ' ἂν δὲν πράττῃ καὶ λαλῇ τὰ ἀρετὰ τῶ πλήθους,
 οἱ τωρινὸι τῶ κατασπᾶν τὴν κεφαλὴν μὲ λίθους.
 Κ' ἐγὼ ἐκαταγίνομαι νὰ γράφω ἐπιπέτως,
 ὅσα ἀρέσκην τῶ λαῷ τῶ τωρινῶ αἰῶνος.
 Ο'θεν καὶ τὰ βιβλία με σολίζεν κάθε οἶκον,
 πλεσίων τε καὶ πεισιχρῶν, σοφῶν τε ἔ ἀγρίων.
 Λοιπὸν οἱ νῦν φιλόσοφοι λάμπομεν τῆς σοφίας,
 καὶν καὶ τῆ πράξει σκοτεινοὶ, λαμπροὶ τῆ θεωρίας.
 Αὐτ' ὅμως μᾶς ἐσκότισε τὸν νῦν ὑπερβαλλόντως,
 συνέβη ν' ἀγνωώσωμεν καὶ τὰς ἀρχὰς τῶ ὄντος.
 Καὶ σκοτιοπέντες γράψαμεν τόσας ψευθεῖς ἰδέας,
 καὶ ὄλ' οἱ ὀλιγόφρονες τὰς μαρτυρῆν βεβαίως.
 Τὸ σφάλμα τὸ γνωρίζαμεν, κι αὐτὴν τὴν πρόληψίν μας,
 μ' ὄλον αὐτοὶ πλανήθημεν γιὰ τὴν ὑπόληψίν μας.

Ἀποφασίσατε λοιπὸν κ' ἐμένα ὡς ἀδῶον,
 νὰ πάω εἰς ἡλύσια εὖν τόπον τῶν ἡρώων.
 Μ' ἂν εἶναι πῦρ, ἢ καὶ λατρὸν ὁπῆ ψυχᾶς παρέρησι,
 κακίαν, καὶ ἀσέβειαν πᾶσαν νὰ θεραπεύῃ.
 Πῶς φεῦ; αὐτῶναι ὑλικά, τῆτόναι μέγα ψεῦμα,
 δὲν ἐνεργῶσι εἴην ψυχὴν εὖ αὐλον τὸ πνεῦμα.
 Πέργαις καὶ περγατόρια πλανᾶσι τὰς ἀνθρώπους,
 νάλπιζαν, ζῶντες ἀσεβῶς με παναθλίως τρόπους,
 Ἀ'χ μίαναι ἢ κόλασις, (τᾶλλα ν'αι φλυαρία)
 εἶναι ὑπέρησις θεῶ, καὶ θλίψις αἰωνία.

Ἐκεῖνοι ὁπῆ ἐζησαν κακέργως, ἢ ὀσίως,
 πνευματικῶς ἀμείβονται ἐδῶ πανθαυμαστῶς.
 Μὰ φεῦ, ἐγὼ δὲν ἔπλυνα τῆ συνειδῶς τὸ βάρος,
 με μετανοίας δάκρυα προτῆ με λάβ' ὁ χάρος.
 Φοβόμεν μὴν κατακριθῶ ἀπ' τὰς πεκαυμένους,
 ἀπ' τὰς ἐνδόξης φίλας με τὰς κατατυφλωμένους.
 Τώρα λοιπὸν μετανοῶ, ἀπέριψα τὸν τύρον,
 θεοὶ σ' ἐμὲ μὴ δώσετε τὴν μέλανα τὴν ψῆφον.

Πλ. Δὲν ἤκιστα τί ἔλεγες τῷ Μίνωος λαλῶντας,
 ὡς τώρα κατεγίνομεν τὰς ἄλλης ἐρευνηῶντας.
 Κ' ἐσύ δὲν βλέπ' ὡς οἱ λοιποὶ τὰ θεῖα νὰ τρομάζεις,
 ἀπὸ τὸν ἄδην, καὶ ἡμᾶς ποσῶς δὲν δειλιάζεις.
 Σε πίπτει ἀπ' τὸ πρόσωπον καὶ δάκρυα ὀλίγη,
 κ' ἐμένα με σοχαζέσαι ὡς κἄνοπα, ἢ μύγα.
 Παντάπας ἀθεόφοβος φαίνεται ὅτι εἶσαι,
 ὀργὴν θεῶν καθῶς εἴην γῆν τελείως δὲν φοβῆσαι.
 Δὲν βλέπεις αὐθαδέστατε τὰς ἄλλης πῶς τρομάζεις,
 τὸν ἄδην σοχαζόμενοι τί θλίψιν δοκιμάζεις.
 Ὅποιον τί σε ἔριψεν εἰς τόσην ἀφοβίαν,
 δρασύτητα, ἀσέβειαν, τόλμην, καὶ αὐθαδέειαν;

Βολ. Ω⁷ Πλάτων ἤξευρε καλά ὅτι ἐγῶμαι κείνος,
ὁ πανταχῶ περιφορῶς Βόλτερ ὁ Παριγγίνος,
Εἶμαι φραντζέζος ἔξυπνος, σοφός, ἐφωτισμένος,
δὲν εἶμ' εἰς θεῖα, καὶ θεὸς τόσον ἐπτοημένος.
Δεν εἶμ' ὡς ὁ κοινὸς λαὸς ἐμφοβος τρομασμένος,
εἶμην σὴν γῆν μὲ βσιλεῖς κ' ἤρωας γνωρισμένος.
Μ' αὐτὰς τὰς νέας δόξας με εἶμην ἀγαπημένος,
ἀπὸ τῆς εὐγενεῖς τῆς γῆς, ἔνδοξος τιμημένος.
Μὰ φεῦ ἐδῶ δὲν φαίνεται γνώριμος μῆτε φίλος,
πάρεξ ἐσεῖς οἱ δυὸ κριταὶ ὁ Πλάτων, καὶ ὁ Μίνως.
Δοιοῦν ἐάν ὀρίσετε νὰ μ' ἔχετε μαζύ σας,
εἶμαι πολλὰ ὠρέλιμος σὴν συνανατροφῆν σας.
Σ' ὀλίγοντι διάστημα κάνω τὸν ἄδην Φραντζα,
διδάσκωντας φραντζέζικα κί ὅλα με τὰ βωμάντζα.
Καὶ ἐντροφῶντες πάντοτε εἰς τὰ συγγράμματά με,
ἴσως καὶ παραβλέψετε τὰ ἀμαρτήματά με.
Μ' αὐτὰ σὴν γῆν ἐγνώρισα καὶ εὐγενεῖς, καὶ ἄλλες,
δικές με ὑπερασπιστὴς καὶ βοηθὸς μεγάλως.
Μὰ πρῶτον θέλω τῶν θεῶν τὴν ὑπαρξιν νὰ ξεῖρω,
γιά λόγους ἐγκώμια ἔπειτα νὰ ἐφεύρω.
Πλ. Εἴθετε πάραυτα ἐδῶ εἴθε ὑπηρεται,
τῆτον τὸν τρελοφλύαρον ἐδῶθεν ἔπαρέτε.
Καὶ βίψτετον σὸν κέρβερον διὰ νὰ τὸν ξεχίσκη,
βύλεται ὁ τρισάθλιος τὸν ἄδιν νὰ συγχίσκη.
Τι λέγεις; ὦ κηκόδαμων βδέλυγμα τῆδ' αἰῶνων,
θέλεις νὰ θεοποιηθῆς καθήμενος εἰς θρόνον,
Φαντάθης γὰρ νὰ σὲ δεχθῆ θεῶν ἡ σιωδοεία,
ὄντας κακόφρων ἄνθρωπος, σκώλυξ, καὶ δυσωδία;
Ἄνθρωπος ὄντας μοχθηρὸς θέλεις νὰ ἐνοήσης,
τὰ θεῖα ὧν μὲ ἀρετὰς τὸν νῦν νὰ καθαρῆς.

Ἐδὼ' χορῆν ἔσθ' Ἑλλήνας ἔσθ' ἡρώας ἁκείνους,
 ὅπῃ κἀνεῖς δὲν ἔφθασεν ἀπ' ἔσθ' σοφῆς λατίνης,
 Μῆτε γὰρ ἦδη τὰ χερσά, μῆτε εἰς τιῷ σοφίαν,
 μῆτε γὰρ ὄψος ἔ νοός, μῆτε εἰῷ εὐτεβείαν.
 Ἄφρων ἔδῶ σολίζονται κῆποι ἤβ' ἡλυσίων,
 ἀπὸ σοφῆς καὶ ἡρώας, Ἑλλήνων δαυμασίων.

Αὐτοὶ εἶναι γρη῏τορες παντοδαπῆς σοφίας,
 κ' ἔζησαν ὡς φιλόσοφοι μὲ ἀρετῆς παντοίας.
 Κρημνίσθ' εἰς κινώταργες μὲ τὰ συγγράμματά σε,
 ὁμῶ μὲ ὄσας συμφωνῶν εἰς τὰ φρονιματά σε.
 Αὐτοὶ παντάπας ἀγνοῦν τιῷ γλώσσῃν ἤβ' Ἑλλήνων,
 καὶ φλυαρίας ἐπαιῶν φραντζέζω, κ' λατίνων.
 Τώρα θρηνεῖς κατάρατε θλίψει ἔ σιωηδῶτος,
 ἀποφασίζω τὸ λοιπὸν πάντα νὰ ζῆς γὰρ σκότος.

Μιν. Τι ἔχεις Πλάτων ἀγαθὲ κ' μὲ ὀργίῷ φανάζεις,
 καὶ ἔσθ' ἀθλίος ἔσθ' νεκρῆς φοβίζεις κ' τρομάζεις;
 Ἦκιστα πῶ ὀργίζοσθ' τὸν Βόλτσοον τὸν Γάλλον,
 ὄθεν τὸν βλέπω κ' θρημῶ μὲ πόνον πλῆθ' μεγάλων,
 Αὐτὸς εἰῷ γῶν δὲν πίστευε μῆτε θεός, μῆτ' ἄδῶν,
 αὐτὸ λοιπὸν τὸν ἔκαμε κ' ἀσεβῆ κ' αὐθάδη.

Πλ. Πῶ εἶσθ' Μίνω φίλτατε ἢ ἀκῆτης τερατώδη,
 λόγια τόσων τολμηρά ἀπ' ἀνδρωπον δυσώδη,
 Ἐλα κ' σὺ Ρ'αδάμανδου κ' ἄφητε ἔσθ' ἄλλης,
 πῶ κρῖνεις ἀκατάπαυσα μικρῆς τε κ' μεγάλης,
 Γδέτ' αὐτὸ τὸ βδέλυγμα ὅπῃ ζητεῖ νὰ μάθῃ.
 μὲ γνώμῃν ἀσεβέστατον τὰ θεῖκά τὰ βῆδη.
 Βέβαι' αὐτὸς τὰ ἤβ' θεῶν ζητῆδ' μὲ τέτοιον τρόπον,
 ἐγέμυ' ἀπ' ἀσέβειαν τὰ πλήθῃ ἤβ' ἀνδρώπων.
 Καὶ ἔττι ἐσωέβηκε τὰ τωρινὰ τὰ ἦδη;
 τὰ θεῖκά τὰ δόγματα νὰ λογιῶθῃν ὡς μῦθοι,

Αὐτὸς ἔξ ἄλλοι τέτοιοι κάνον ματαίαν κρίσιν,
 βάνοντες οἱ τυφλοὶ ἀρχῶν τῶν φθειρομένων φύσιν.
 Ραδ. Ἐρχε ἐδῶ ἀγαπητὴ εἶπέ με σωτομίαν,
 ἐδῶ μιλῶν λακωνικῶς χωρὶς κραυγὴν κάμμιαν
 Μὲ εἶπον διὰ σὲ πολλοὶ ὅτ' ἐθεολογᾶσαι,
 νέμεις ἀρχαίαις εὐσεβεῖς εἶσο κακοξεηγῶσαι.
 Μυθολογίας χεράφοντας ὕβριτες εἶσο ἀρχαίαις,
 γιὰ νὰ εὐφράνης μὲ αὐτὰ ἃ νῦν καρῶ εἶσο νέαις.
 Μὴ κλαίεις πλέον μὴ θρηνεῖς εἶπέ με σωτομίαν,
 τὰ δάκρυα δὲν προξενᾶν ὠφέλειαν κάμμιαν.
 Εἶπέ ἢ ἀκίσω ἔγωγὸν τὰ ἦδη ἔξ εἶσο τρόποις,
 ὡς λέν μ' αὐτὰ διεφθερες τῆς ἀμαθείς ἀνθρώπων.
 Σωμέλαφες θεολογῶν, μὰ κ' τὸν σκοπόν σε,
 καὶ ἄτως ἤλκιτες πολλὰς κ' τὸν ἑαυτόν σε.
 Βολ. Ἐγὼ εἶμαι ἕνας σοφὸς πᾶ φυσικὸς καλῆσι,
 κ' ἔγραψε τὰς ἰδίας με δια νὰ μ' ἐπαινῆσι.
 Τῶν φύσιν ὅπῃ πίστευον σοφὸν διδάσκαλόν με,
 λυτῆμα πῶς δὲν μ' ἔδειξε ποιοῦ ἦτον τὸ καλόν με.
 Τῶν ἀσεβῶν βιβλίων με ἢ βλάβ' εἶναι βαθεῖα,
 μ' ὅλον αὐτοὶ πολλοὶ ζῶν γινῶ τὰ προσκωῦν ὡς θεῖα.
 Καὶ τὸν πυριφλεγέοντα ποτῶς δὲν ὀδυμῆδην,
 διὰ ἢ ἀρέσω ἔξ πολλῶν ὁ τάλας ἐπλανήθην.
 Εἶμην πολλὰ φιλομαθὴς πῶς ἔργος νὰ μάθω,
 καὶ θεῖα, ἔξ ἀνθρώπων διὰ νὰ μ' ἔχω λάθω.
 Τῶν θεοτήτων τὰς ἀρχὰς νὰ μάθω ἀγαπῆσα,
 καὶ ἄμετρα σκοτίζομεν ὅταν τὰ ἐρευνῆσα.
 Δὲν μ' ἔφθασαν τὰ κτίσματα πάντοτε νὰ θαυμάζω,
 μὰ γιὰ τὸν κτίζω τί, ἔξ πῶς, ἦθελα νὰ ξετάζω.
 Κι ὁ νῆς με ἀκηράσθηκε τόσον φιλά περὶ βίας,
 καὶ πλέον ἀδιωάτησεν ἐσκοτισμένος ὄντας.

Τυφλώδιω ὡς τυφλώνεται τινὰς αὐθάδης ὄντας,
πάντα μὲ μάτια ἀνοικτὰ τὸν ἥλιον θεωῶντας.

(Οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐρευνῶν ἢ φύσις διορίζει,
ὅσα ἐν ἑρανοῦ ἔ γῆ ὁ ἥλιος φωτίζει.)

Καὶ σκοτιοφεῖς ἐτόλμησα ἐλεύθερα νὰ χεῖρω,
ἕως ὅπῃ μὲ ἔρριψαν τὸ σῶμα εἰς τὸν τάφο.

Τώρα λοιπὸν παρακαλῶ πᾶ ἔμαι χωρὶς σῶμα,
καὶ ἴσως ἔχω καθαρὸν ἔ τ ψυχῆς τὸ ὄμμα.

Εἰπέμε τίνα οἱ θεοὶ, πῶς ζῶσιν αἰώνως,
πῶς ἀδης ἔ ἡλύσια δὲν φθείρονται τελείως;

Αὐτᾶναι ὑπ᾿φυσικά ἔ ἔξω ἔ κανόνος,
ἔ τῶ γνῶμῳ ἔβ σοφῶν ἔ τωρινῶ αἰῶνος.

Οἱ τωρινοὶ πολυμαθεῖς ὅσα δὲν θεωροῦσι,
ποσῶς δὲν τὰ πιεῶσιν, ὡς μύδες τὰ θαρροῦσι.

Ἐκ τῆβ ὁποῖων εἰς ἐγὼ τὲς τέτοιαι ἐμιμήδιω,
διὰ νὰ εἶμαι φίλος τες ὁ τάλας ἐπλανήδιω.

Ἐναι μιὰ νέα ἀρετὴ, πολιτικά τὴν λέγων,
οἱ νῦν τὰς ἄλλαις βέπτωνται μὲ αὐτὴν νὰ ζῶν ἐκλέγων.

Ρ'αδμ. Ωῦ Πλέτων ἔχεις δίκαιον κατὰ τὰς ἀποφάσεις,
τῆ βραίνονος Διὸς νὰ τὸν καταδικάσῃς.

Πολλὰς σὸν ἀδὴν ἤφερον χρόνος αἰῶνων τόσος,
μὲ αὐτὸς ἐσάδι σὲς βροτὲς χαλεπωτάτη νόσος.

Αῖς λεπτοεξετάζωμεν ὅσες καὶ ἂν κριθῶσι,
ὅτι οἱ νῦν οἱ ἄνθρωποι τέτοιαι ἀκολοῦσσι.

Πλ. Λοιπὸν πῆγανε γιὰ νὰ ζῆς σὲς μετανοημένος,
νὰ τυρανῆσαι μὲ αὐτὲς τὰς ὁμοια πλανημένους.

Νὰ ζῆς εἰς τόπον σκοτεινὸν πῆναι κλαυδομοὶ ἔ θεῆνοι,
ἐδῶ τὸ δίκαιον πικρῶς τὲς παραβάτας κρίνει.

Ἀποῶσως νὰ παιδεύσαι ἀπὸ τὰς νηϊδας,
καὶ πίεσε εἰς τὸ ἐξῆς ὅσα σὴν γῆν δὲν εἶδας.

Τὸν ἄδην ὅταν ἦκες μῦθον τὸν ἐφαρρῶσες,
 πάρεξ λοιπὸν αἰῶνια ὅσα δὲν καρτερῶσες.
 πρὸς Βάλτων Ἐρμῆ νὰ κατοικῆ σὲς πλέα κακοσόφης,
 τὸν Ἐρ. σὲς πλανεμένους φυσικὲς καὶ ἀσεβεῖς ἀνδρώπες
 Αὐτ' ἴσως ἐλογιάζαν ζῶσαν ψυχὴν δὲν ἔχαν,
 πάρεξ ὡς ζῶα ἄλογα σὰ πάδητας νὰ τρέχων.
 Τῷ Πλάτωνος τὸ θεῖον Οἶον, αὐτοὶ δὲν ἐψηφῶσαν,
 καὶ τὰς θεησκείας εἰς τὴν γῆν ὅλας κατεφρονῶσαν.
 Ἐρμ. Δὲν ἔδωκε τὸν ὀβολὸν τῷ Χάρει καὶ ἔμένα,
 μὲ λόγια ἔ με δάκρυα γέλασε τὸν καθένα.
 Λοιπὸν κριτὰ δυὸ ὀβολὸς τὸς θεῶα, ἢ τὸν τύπτω,
 ἢ θυμωμένος πάραυθα σὸν κέρβερον τὸν δίπτω.
 Ψυχοφραγῶντας μὸδειχνε βιβλία καὶ ῥωμᾶντζα,
 ἐγ' ἀπ' αὐταίμαι πλέσιος, συχνάζωντας σὴν φράντζα.
 Τότε δὲν τὸν ἐβίασα, μέϊπεν νὰ με διδάξῃ,
 τὴν γλῶσσαν τὴν φραντζέζικην τῷ Παρισίῳ τὴν τάξι.
 Οἰμαίως καὶ τὸν Χάροντα μὲ λόγια μεγάλα,
 μὲ πέσελας τὸν γέλασε, μὲ ναυτικὴν, καὶ ἄλλα.
 Μίν. Ἀφεςτον πλέον ὦ Ἐρμῆ, ἔσω δική με χάρις,
 σὴν φράντζαν πλῆθος ὀβολὸς σὸ μέλλον θελεὶ πάρεξ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Δ΄.

Βολτέρης, ἔ Ἐρμοῦς.

Βολ. Μὴ μὲ τραβᾶς καὶ ἔρχομαι ἄφες νὰ ὀμιλήσω,
 ἄλλα δυὸ λόγια σὲς κριτὰς Ἰσως τὸς καταπέισω.
 Ἐρ. Ἐγὶνε πλιὰ ἀπόφασις· παῦσαι τὴν φλυαρίαν,
 δὰ πάγης εἰς παντοτινὴν λύπην καὶ τιμωρίαν.
 Βολ. Ἐρχομαι ὦ μοσιῶ Ἐρμῆ ὅπως καὶ ἂν ὀρίζης,
 δέομαι τὸν Λακιανὸν δέξαιμε ἂν γνωρίζης.

Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἰδῶ πῶς ζέκει νὰ πιγαίνω,
 καὶ ἀγαπᾶσα μὲ αὐτὸν πάντα νὰ συντυχαίνω.
 Πέμψε παρακαλῶ Ἐρμῆ αὐτ' οἱ νεκροὶ τί λέγουν,
 ὅπῃ θρηνῶν πικρότατα τί ἔχασαν καὶ κλαίγουν;
 Καὶ κείνοι οἱ κατάξηροι πῶς χαίρονται γελῶσι,
 ἐνδεδυμένοι πτωχικὰ κί ὄλοι μαζὺ λαλῶσι.
 Κ' ἐκεῖνοι πάλιν οἱ παχεῖς λαμπρὰ ἐνδεδυμένοι,
 μὲ φαίνονται ὡς εὐγενεῖς πῶς ζέκυν τεθλιμμένοι,
 Ἐρ. Δὲν τὰς γνωρίζεις ὦ μεσιτῆ ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν,
 εἶν' εὐγενεῖς φιλόσοφοι ἀπ' τὴν λαμπρὰν Γαλλίαν.
 Πνεύματα τόσον τρυφιλὰ γεμάτ' ἀπὸ δειλίαν,
 αὐτοὶ σὴν γῆν ἐλάτρευαν τὰ πάθη τὴν κοιλίαν.
 Καὶ ἀπ' αὐτὰ σκοτίσθηκεν ὁ νῆστες καὶ θαρρῶσαν,
 ὅτ' εἶναι ζῶα ἄψυχα καὶ σαρκικῶς ἐζῆσαν.
 Ὅσοι ποσῶς δὲν πίστευον τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἄδη,
 ἐδῶ καταδικάζονται οἱ τάλανες ὀμάδι.
 Αὐτοὶ δὲ ὅπῃ φαίνονται σὰν φησκωμέν' ἄσκια,
 ἀββάδες εἶναι πᾶρρεφεν ἡ παπικὴ θρησκεία.
 Ἄντικρυς εἰς ἡλύσια θρηνῶσι παναθλίως,
 καὶ βλέπεσι τὰς πελαγεὺς πῶς χαίροντ' αἰωνίως.
 Ὅθεν ἐδῶ παντοτινὰ θρηνῶν μάλισα κλαίγουν,
 πῶς χοιρικὲς φιλόσοφοι οἱ κυνικοὶ τὰς λέγουν.
 Οἱ κυνικοὶ νὰ, πῶς γελᾶν, καταφρονῶν τὰς νέες,
 πολυμαθεῖς, παχεῖς, σοφές, ὄλες τὰς εὐρωπαϊκές.
 Οἱ παλαιοὶ φαιδροὶ, σοφοὶ, λιγνοὶ, πτωχοὶ, πρεσβῦται.
 ὡς ἀπαθεῖς εὐφραίνονται (θρηνῶν χοιροζῶϊται.
 Ὅτι αὐτοὶ περιπαζαν τὰ πάθη καὶ τὰ πλέθη,
 εἰς τὴν ζωὴν μεσιτῆ καθὼς τὰ προσκυνοῦσαν τῆτοι.
 Ἐκεῖνοι εἰς ἡλύσια π' ἐζῆσαν ἐναρέτως,
 εὐσκότος σῆς πῶς ζήσεται ἀχρῶς ἀβροδιαίτως.

- Βολ. Παρακαλῶ σε, ὦ Ἑρμῆ, ἐμὲ πᾶ δά μὲ βιάλλῃς,
 νὰ κατοικῶ; καὶ ἀπ' ἐδῶ πότε δά μὲ εὐγάλλῃς;
 Ἐγὼ τὰ μεταφυσικὰ δὲν δέλησα νὰ μάθω,
 γιὰ νὰ μὴ ξεύρω ψυχικῶς ἔπειτα τί δά πάθω.
 Μὰ κατὰ τύχην ἤκωσα εἰς μίαν ἐκκλησίαν,
 σὴν πρόδικα διὰ ψυχὰς καὶ τὴν ἄθανασίαν.
 Καὶ ὅτι νὰ περιγάρωνται ὅλαις ἢ ἁμαρτίαις,
 αὐτὰ δὲν τὰ ἐπίστευα, ζητῶσα τῆς αἰτίας.
 Λοιπὸν εἶπέ μου, ὦ Ἑρμῆ, πῆναι ἢ ἀπετζαρῆ;
 νὰ πάρω πῆργα γιὰ νὰ πιῶ, ἀνίσως κάνει χρεία.
 Μὰ βλέπω καὶ ὄργανισμὸν σωματικὸν δὲν ἔχω,
 (σὲ βλέπω καὶ γελάς, Ἑρμῆ) ἴσως μὲ μὲ παντέχω.
- Ἑρμ. Ωῦ κακοῤροίτικε Βολτέρ ἔ ὅσοι σὲ θαυμάζουν,
 ἄξιος γέλωτος ἔ σὺ, ἔ ὅσοι σ' ὁμοιάζουν.
 Ζητοῦσες νὰ φιλοσοφῆς εἰς πράγματα τὰ ξένα,
 τυφλὸς εἰς τὰ μαθήματα ὅπ' αὐφελῶν ἔσένα.
- Βολ. Ωῦντας μαστῶ περίεργος πέρνω ἐλευθερίαν,
 καὶ γιὰ τὴν ντάμαν ἐρωτῶ ἐκείνην τὴν κυρίαν.
 Πῆ ἦτον εἰς θρονὶ λαμπρὸν, εἰς Πλάτανος τὸ πλάι,
 ὅπῃ συχρ' αὐτὸν τὸν θεὸν ἔκανε νὰ γελάει.
 Ἰξεύρει ἄραγε αὐτὴ φραντζέζα νὰ μιλήσῃ;
 γὼ τὴν διδάσκω πρόδυμα, εἰπέτης ἂν δελήσῃ.
 Νᾶναι εἰς συναναστροφάς μί' ἀγγρεάμπλ ντάμα,
 νὰ χαίρῃ εἰς τὰ ῥωμάντζα μὲ τὸς θεὸς ἀντάμα.
- Ἑρμ. Χαῖ χαῖ, χαῖ χαῖ, κενόδοξος ἄνθρωπος ὅπῃ εἶσαι,
 κ' ἐδῶ μὲ ντάμες ἐγαπᾶς γιὰ νὰ φιλοτιμῆσαι;
 Τὴν Περσεφόνην ἀγνοεῖς αἰὼνιτε τελείως,
 ἐσὺ ἐφάνης εἰς αὐτὴν βέβηλος καὶ γελοῖος.
 Αὐτὴ εἶναι τῆς Δήμητρος καλλιῆς θυγατέρα,
 καὶ σύζυγος τῆ Πλάτανος ἀρίστη, ὑπερτέρα.

Ἐσ' εἶσαι πάντῃ ἄθεος δέλωντας νὰ ξετάξης,
 αὐτὰ, θεές τε καὶ θεῶς δέλωντας νὰ διδάξης.
 Στοχάζεσαι καθὼς σὴν γῆν πολλοὶ ὅπῃ ποδᾶσι,
 νὰ μάθῃν τὰ φραντζέζικα νὰ συνανασραφθῆσι.
 Μὲ ντάμαις καὶ μὲ εὐγενεῖς ὁπῆνοι σὴν εὐρώπῃ;
 ἀπ' τὰς θεῶς εἶναι μακρὰν ταλαίπωρ' αὐτ' οἱ τρόποι.

Βολ. Μῶ φαίνονται ἐκεῖ μακρὰν λίμνας καὶ ποταμίσκοι,
 κί ὅλος ὁ ἄλῃς ἀπ' αὐτὰ περικλεισμένος μύσκει.

Βλέπω καὶ ἕνα ὄρδιον πῶ σέκει εἰς τὸ χεῖλος,
 πρέπει νὰ εἶν' ὁ Τάνταλος, αὐτὸς μᾶ εἶναι δῆλος.

Ἐρμ. Ο' πρῶτος αὖ Ἀχάροντας, καὶ Κωκυτὸς ὁ ἄλλος,
 Πυριφλεγέθων ποταμὸς ὀ τρίτος ὁ μεγάλος.

Τὸν πρῶτον τὸν ἀπέρατες σὺ Χάρη τὸ καίκι,
 ὁμοίως καὶ τὸν δεύτερον ἕως τὴν καταδίχη.

Ὅσκις καὶ μένει ὁ αὐτὸς ποτὲ δὲν αὐγατίζει,
 πάρεξ μ' ἀνθρώπων δάκρυα παντοτινὰ γεμίζει.

Ἀπὸ τὰ δάκρυ ἐκειῶν π' ἐδῶ μετανόησι,
 σὸ ζῆν δὲν μετανόησαν, ὅθεν ἐδῶ θρηνηῖσι.

Πυριφλεγέθων δὲ αὐτὸς εἶναι δικός σε τόπος,
 καὶ τῷ ὁποῖα τὰ νερά βράζην ἀδιακόπως.

Καὶ κείν' ἡ λίμνη ἡ λαμπρὰ πῶ πάντοτε γεμίζει,
 πῶ ἐνεάκις θαυμασῶς τὸν ἄδην τριγυρίζει.

Εἶναι ἡ σὺξ ἡ ἱερὰ θεῶν ὀρκομοσία,
 ἐξ' ἧς ποτὲ γενήθηκε ἰκὴ ἡ θαυμασία.

Ἡ βοηθήτρα τῷ Διὸς σὴν μάχην τῶν γιγάντων,
 ὅθεν κ' εἶναι σεβάσμιος ἐκ τῶν αὐτῶν συμβάτων.

Εἰς τῆς ὁποίας τὰ νερά ὁποῖος θεὸς ὀμώση,
 καὶ εἰς τὸν ὀρκον τε ψευδοῖ καὶ δὲν τὸν τελειώση.

Ἐκατὸν χρόνος νέκταρος ὁ τάλας ὑπερεῖται,
 ὅθεν ὁ ὀρκος τῆς συγῆς καλῶς διατηρεῖται.

Βολ. Μὰ πῶς παρακαλῶ ἐδῶ νύκταίνα καὶ σκοτάδι,
 πῶς δὲν φωτίζει παντελῶς ὁ ἥλιος τὸν ἄδη;
 Τὰς ἰσορίας ἔξευρα τῷ ἄδη καὶ ταρτάρῳ,
 καὶ φεῦ τὰς ἀλησιμόνησα ἀπ' τὸ πιστὸν τῷ Χάρῳ.

Ἐρμ. Ἡ νύκτα εἶναι μιὰ θεὰ τῷ Χάρῳ θυγατέρα,
 αὐτὴν ὁ ἥλιος μισεῖ ὅμῃ μὲ τὸν πατέρα.

Ὁ ἥλιος ἐγέννησεν αὐγὴν καὶ τὴν Ῥοδίαν,
 ὅπῃ εἰς ἄμαξαν χρυσὴν τῷ κάηνι συνοδεῖαν.

Ὁ ἥλιος τὸ παλαιὸν εἰς χάος κατοικῆσε,
 νυκτὸς τὸ μέλαν πρόσωπον ὑπέμετ' ἀγαπῆσε.

Κι ἀφ' ἧ μὲ θεῖαν προσαγὴν ἐβγῆκεν ἐκ τῷ χάος,
 τὴν κόρην καὶ αὐτὸν μισεῖ, καὶ τὸς σερεῖ τῷ φάος.

Τὴν ἀγαπᾷ ὅμως ὁ Ζεὺς, κὶ Ἀθηνᾶ ὁμάδι,
 τὴν ἔκκευαν βασιλίσσαν σὴν γῆν, καὶ εἰς τὸν ἄδη.

Καὶ τῆς ἐχάρισαν σὴν γῆν τὸ ἥμισυ τῷ χρόνῳ,
 μὲ τὸν πατέρ' ἐδῶ νὰ ζῆ ἐπ' ἀθανάτῃ θρόνῳ.

Ὁθεν τοῦ χρόνου τὸ μισὸν π' αὐτὴ ἐξησιάζει,
 ἢ γλωῦσσα ἢ Ἑλληνικὴ νύκτα τὸ ὀνομάζει.

Εἰς δόξαν αὐτῆς τῆς θεᾶς πῶ σεῖ' ἐδῶ κρυμμένη,
 πῶ τὴν μισεῖ ὁ ἥλιος ἀδίκως τὴν καίμενη.

Υἱὸς, μορφεὺς, καὶ ὄνειρος αὐτὴν πολλ' ἀγαπῆσι,
 ἐκ τῷ Διὸς προσάχθησαν γιὰ νὰ τὴν ὑπακῆσι.

Αὐτὸς τὰς πέμπει εἰς τὴν γῆν εἰς γένος τῶν ἀνθρώπων,
 κ' εὐεργετοῦν ἅπαντας μ' ἕνα ὠραῖον τρόπον.

Καὶ ἀναπαύειν ἅπαντα καὶ ζῶα καὶ ἀνθρώπους,
 ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ζωῆς κὶ ἀπὸ ἀτρυτῆς κόπης.

Βολ. Παράδεισον, ἡλύσια σὴν γῆν τὰ ἀπορῆστα,
 τὸν ἄδην τῆτον καὶ αὐτὰ μύθος τὰ ἐδαρῆστα.

Ὁθεν Ἐρμῆ παρακαλῶ, διὰ τὴν ἀπορίαν,
 ὀδήγησάμε ὡς ἐκεῖ γιὰ μόνην θεωρίαν.

Ἀπό μακρὰν μοι φαίνεται ὑπέρλαμπρος ὁ τόπος,
 κρυφ' ἀπ' τὸν Πλάτωνα ἐκεῖ εἶναι μ' ἂν εἶναι τρόπος.
 Νὰ μὲ πιεσῆς ὦ Ἐρμῆ κατ' εἰς εἰς τὸ Παρίσι,
 ἡλύσια σὸ Τηλερὶ μπορεῖ νὰ θεωρήσῃ.
 Κ' ἐκεῖ τεχνῆται ἔμπειροι τὴν φύσιν τὴν βιάζην,
 καὶ καταπέδην τὰ φυτὰ παντοτε νὰ ἀκμάζην.
 Περιδιαβάζει ὁ λαὸς ἐκεῖ κίθε ἡμέραν,
 σὸ Τηλερὶ τὸ ἀκασὸν σ' ὀλης τῆς γῆς τὴν σφῆραν!
 Ντάμες καὶ ἄρχοντες ἐκεῖ πτωχοὶ καὶ ἰδιῶται,
 μαζ' εὐθυμῶν σὸ Τηλερὶ ξένοι καὶ πατριῶται.
 Ἐκεῖ κ' ἐγὼ εὐφρανομην μὲ εὐγενεῖς πολλὰκις,
 κ' ἐδαύμαζα τῆς φύσεως τὸ κάλλος μυριάκις.
 Κ' ἐνόμιζα παράδειτος εἶναι ἐκεῖνα μόνον,
 ὅθεν τῶρα αἰδάνομαι σὰ σπλάγγχνα μέγαν πόνον.
 Μὲ δάμες ἔ μὲ εὐγενεῖς χαρομην σὸ Παρίσι,
 ποτὲ δὲν ἐνθυμηθῆκα τὸν ἄδην ἔ τὴν κρίσι.
 Τῷ κόσμῳ ἢ εὐπάθεια πολλὰς ὅπῃ σκοτίζει,
 σὰ ψυχικὰ κ' αἰωνία μεγάλας τας συγχίζει.
 Τὴν σήμερον σχεδὸν Ἐρμῆ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,
 τὰ ψυχικὰ δὲν τὰ ψηφᾶ μὲ κατ' ἕδνα τρόπον.
 Οἱ παλαιοὶ τὰ ἄφθαρτα κ' αἰῶνι ἀγαπᾶσαν,
 εἶχαν τὰ μάτια εἰς τὸν νῦν, κί αὐτὰ ἐθεωρᾶσαν.
 Ὅμως οἱ νῦν σὸν νῦν τυφλοὶ τὰ γλῆν' ἀγαπᾶσι,
 σὰ μάτια ἔχουσι τὸν νῦν κ' ἐκεῖνα θεωροῦσι.
 Ὅθεν ἐζῆσα καὶ ἐγὼ σὴν δόξαν τῷ νῦν πλήθους,
 καὶ ἄδην καὶ ἡλύσια ἐνόμιζον ὡς μύθος.
 Ἐρμ. Δὲν βλέπεις κακορροῖζικε τὸ χάσμα τὸ μεγάλο;
 εἶναι ποσὼς ἀλύνατον ἐκεῖ γιὰ νὰ σὲ βάλω.
 Ὁ ἕρηνίων μέγας Ζεὺς ἔττι μᾶς διορίζει,
 καὶ αὐτὸ τὸ χάος πᾶ θωρεῖς αὐτὰ διαχωρίζει.

- Ἐκ̄ εἶναι φῶς παντοτινὸν καὶ τέρψις αἰώνια,
 ἐκεῖ μυστῖ δὲν βρίσκειται θλίψις ποτὲ κἄμμία.
 Στῷ Παρισίῳ τὸ Τηλερὶ πῆγα κ' ἐγ' ἀοράτως,
 (α) κύπρις ἐκεῖ λατρεύεται κ' ἔχει μεγάλο κράτος.
 Κι ἀπὸ τὰ ἄνθη ἔλαβον ἐκεῖνα, μὰ κρυφίως,
 ὡς νὰ τὰ φέρω τῆς θεᾶς μαρᾶνθηκαν τελείως.
 Μὰ τ' ἄνθη καὶ ἡλύσια παντοτινὰ ἀκμάζουν,
 διὰ δικαίης κ' ἠρώας τὴν τέρψιν ἐτοιμάζουν.
 Κάθ' εὐφροσύνην κ' χαρὰν καθ' εἰς ἐκεῖ μετέχει,
 αὐτὴ ἡ νύκτα πᾶναι δῶ χῶραν ἐκεῖ δὲν ἔχει.
 Ἡ πασιφάη εἶναι ἐκεῖ μὲ τὸ ἀμάξιόν της,
 μαζὺ μὲ τὸν φαέδοντα ἔκλαμπρον ἀδελφόν της.
 Ἡ μύσαις κ' ἡ ἀθηνᾶ κ' ἔρατώ ἡ κόρη,
 χορεύειν καὶ ἡλύσια κ' ψάλλ' ἡ τερψιχόρη.
 Κ' εὐφραίνουσι τὰς ἠρώας τὰς παλαιὰς ἐκεῖνας,
 δικαίης τε κ' εὐσεβεῖς Ἑλλήνας κ' Λατίνους.
 Βολ. Αὐτᾶναι θεολογικὰ ἐρημῇ δὲν τὰ ἰξεύρω,
 πᾶναι τὸ παραγαστόριον τᾶς πᾶργαις γιὰ νὰ εὐρω;
 Πᾶ μὲ αὐτὸ γιαιτρεύονται πληγαῖς ἢ ἐδικαῖς μας.
 κὶ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα ὡς λέν ἢ πρέδικαῖς μας.
 Ἐρ. Ἀμὲ νὰ παιδευθῆς μυστῖ καθὼς προσάξ' ὁ Πλέτων,
 αὐτὸν ἐβάλλαν οἱ Θεοὶ κριτὴν σὸν τόπον τῆτον.
 Ἀνόητε εἰς τὴν ζωὴν εἶχες τόσην μωρία,
 δὲν πῆρες, πᾶργαις ἀρετῶν πᾶ εἶχες τόσην χρεία.
 Ἀλλὰ ζητεῖς νὰ βρῆς ἐδῶ κάθαρσιν νὰ παργάρης,
 ὅλα τὰ κακουργήματα ἐδῶ νὰ τὰ καθάρης;
 Ἀν ἦτον (ὡς φρονῶν πολλοὶ) τῷ καθαρμῷ τὸν τρόπον,
 ψεύδονται ὅσοι γράφουσιν αἰώνιον τὸν τόπον.

(α) Ἡ ἀφροδύτη.

Κ' ἐδῶ πῆ βάσειςαι νὰ ζῆς ἴσως εἰς ἴδιο βάθος,
 ἐρρίφθῃ κί ὁ Ληκιανός, πῆ σ' ὁμοιάζει εἰς πάθος.
 Βολ. Δοιπόν καί ὁ Ληκιανός ἐδῶ εἶναι θαλμμένος,
 ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ μ' αὐτὸν νάϊμαι συντροφευμένος.
 Μὲ τὰ συγγράμματα αὐτῆ ἔμαθα γὰρ νὰ γράφω.
 θανείδῃκα τὰ χρώματα ἄλλας μορφᾶς νὰ βάφω.
 Μὲ τὰ ὁποῖα ἔλαβα τότεν μεγάλην φήμην,
 αὐτὰ μόνον δὲν πίστευα, τὸν Χάρω· καὶ τὴν λίμνην.
 Στοχάζομεν κί' αὐτὰ ψευδῆ, ὡς λόγια καὶ τ' ἄλλα,
 καὶ βλέπω πῶς ἀλήθευαν κί' αὐτὰ ὡτάν καὶ τ' ἄλλα.
 Ὅθεν λυπῶμαι καὶ θρηνῶ χωρὶς παρηγορίαν,
 π' ὁ Χάρων μ' ἔρριψεν ἐδῶ χωρὶς ἀργοπορίαν.
 Δὲν μ' ἄφησε νὰ τοιμασθῶ, ἢ νὰ μετανοήσω,
 τῷ συνειδότος τῆς ψυχῆς τὴν φλόγα γιὰ νὰ σβύσω.
 Ἐμένα καὶ εἰς τὴν ζωὴν ὁ π' ἔγραφον ἀτόπως,
 μὲ ἔλεγχε τὸ συνειδός· χεδὸν ἀδιακόπως.
 Νὰ δώσω καὶ τῷ Πλάτωνα· δὲν ἔχω καὶ σολδία,
 νὰ πρόσαζε νὰ κατοικῶ εἰς ἄλλην συναδία.
 Ἐρμῆς κ' Χάρων, κ' οἱ κριταὶ τὰ πλάτη τὰ ὑβρίζον,
 ἄρα σὴν γῆν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὰ θησαυρίζον;
 Ἐδῶ πῆ βλέπω καὶ μὲ πᾶς εἰς βάθη σκοτισμένα,
 μὴ μὲ ἀμπώχνης, ὦ Ἐρμῆ, (ἀλοίμονον σὲ μένα.)
 Ἀ"χ, ἀ"χ, ζωὴ, καὶ φιλομν, συγγράμματα καλάμν,
 ἂ, ἂ, Ἐρμῆ, μὲ γυκρέμισσις, δὰ ἀπάσω τὰ μιαλάμν.
 Οἴμῃ; καὶ πῶς μὲ ἔρριψεν ἀπ' τὸ ὕψος ἐκεῖνο,
 ἂν εἶχα σῶμα βέβαια νεκρὸς ἤθελα μένω.
 Μόν. Τάχα τί ἄναι οἱ κλαυθμοὶ πᾶναι σ' αὐτὸ τὸ βάθος,
 πῶς δὰ βασιῶ αἰώνιον θανατηφόρον πάθος;
 Νὰ ξαναζῆσα εἰς κορμὶ νὰ ἦτον εὐκολία,
 ἤθελα καύσω βέβαια, ὅλα μὲ τὰ βιβλία.

Ὅτ' αὐτὰ μὲ πλάνησαν, ἔ ἐγὼ πάλιν ἄλλας,
ὄσ' ἀναγνώθῃσιν αὐτὰ μικρῆστε καὶ μεγάλας.
Ἦθέλα γράψω βέβαια περὶ ἀθανασίας,
τῷ ψευδοκόσμῳ νὰ μιῶ τὰς ψευδοφαντασίας.
Μὰ τῆτο εἶν' ἀδύνατον, ἀλοίμονον σ' ἐμένα,
ἄχ πλέον δέναι γιατρικόν καὶ ἔλεος κἀνένα,
Δὲν ἔφθασε πῶ πλάνησα κακῶς τὸν ἑαυτόν μου,
μὰ μεσοδεδύθηκα πολλὰς ἔ ἔφερα σὸν σκοπόν μου.
Αὐτοὶ παλιν ἀνόητοι ὄντες ἔ τυφλωμένοι,
ἀπὸ τὰ κάθη τῆς σαρκὸς ὄντες κυριευμένοι.
Αἴφησαν ὅλας τὰς γραφάς πῶ λὲν νὰ ζῶν τιμῶς,
καὶ τὰ δικίμ' ἀγκάλιασαν πῶ γράφην ἐναντίας.
Ἀἰσίομονον καὶ εἰς αὐτὰς, κί ἀλοίμονον σὲ μένα,
πῶ δ' αὖ θρηνημ' αἰῶνα χωρὶς κέρδος κἀνένα.
Ψυχὴ πῶ τόσοι θλίβεται τῶρα μὲ τόσον πόνον,
θυμίσου πόσον ἔχαρες τὸν περασμένον χρόνον.
Ἀχ δόξαις, ἄχ συγχόμιματ' ἄνοια καὶ μωρία!
δὲν ἤλπιζα γι' αὐτὰ νὰ βρῶ τοιαύτην τιμωρία.
Νομίζοντας πανευτυχῆ σὴν γῆν τὸν ἑαυτόν μου,
παντάπας δὲν σοχάζομεν τὰ μετὰ θάνατόν μου.
Βολτέρης ἔ περιφριμος τῶρα εἶμαι γελοῖος,
ὄτ' αὔλα, ψυχὴν, θεόν δὲν πίστευα τελείως.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Ε΄.

Ρ' εσσὼ, Βολτέρης, ἔ Λευκιανός.

Ρ' εσσ. Μοσιῶ Βολτέρ ἀγαπητὲ, ἰδὲς με καὶ ἐμένα,
πῶ ἀνελπίζως μ' ἔρριψαν εἰς βάσιν σκοτισμένα.
Κί ὁ Πλάτων ἐδιόρισεν αὐτὰς τὰς νηϊρίδας,
νὰ μᾶς παιδεύῃν ἄπαντα χωρὶς τέλους ἐλπίδας.

Γιὰ κείνι πῆ συγγέφυεν με' τήνι θεωρίαν,
 νὰ δώσωμέν σο' συνειδὸς μικρὰν παρηγορίαν.

Ε'χομ' ἐδῶ καὶ τὸν μιστῆ φίλον μας τὸν μεγάλον,
 κορισποδὲ, διαφεντευτήν ὑπέρτερον τῶν ἄλλων.

Α'χ πῶς νὰ πήγαυε κἀνεὶς ἀπὸ τὴν συντροφιά μας,
 σὴν γῆν διὰ νὰ ἔκαε κἄν τὰ συγγράμματά μας.

Ὅτι αὐτὰ εἶν' ἓνα πῦρ σὴν γῆν ὅπῃ φλογίζει,
 καὶ ἀναγνώσῃν πῶ σ' αὐτὰ ὀλίγον κἄν ἐγγύζει.

Καὶ ἀπ' αὐτὰ μήπως συμβῆ κόλασις πικροτέρα,
 πλὴν ἔχομεν τὸ συνειδὸς πληγὴν μεγαλύτερα.

Φοβῆμαι τὴν χειρότερον κόλασιν ποῖος ξέρει,
 σὲ μᾶς π' ἀχωρῶς ἀπλώσαμεν σοὺς ἑρᾶνας τὸ χερί.

Θέλοντες νὰ ξετάζωμεν λεπτομερῶς τὴν φύσιν,
 ὄντες τυφλοὶ σὸν τῷ παντός διμηρογόν καὶ κτίσιν.

Βολ. Βέβαια, βέβαια μιστῆ· μάγῳ δὲν σοὺς γνωρίζω,
 διχομῆ ὁμοιοπαθεῖς θελ' ἦθε ὡς νομίζω.

Λεκ. Ποῖος τάχα νὰ εἶσ' ἐπὶ πῶ σ' ἔρριψαν βιῶως,
 ἀπὸ τὸ χῆμα φαίνεσαι σὰν ἓνας εὐρωπαϊός.

Α'ν εἶναι ἐτζι σύμμωσαι κοντὰ σὸν ἀνδρ' ἐκείνον,
 εἰ σὸν σπινότζα εἰ ῥηοσῶ, καὶ παῦσαι πλιὰ τὸν θρηῖνον

Καὶ παρηγόρησαι αὐτὸς, κὶ αὐτοὶ πάλιν ἐσένα,
 ὅτι ἐδῶ τὰ δάκρυα εἶν' ἀκερδῆ καὶ ξένα.

Βλέπεις πόσοι φιλόσοφοι ἔλληνες καὶ λατίνοι,
 σὸν τόπον τῆτον ἦλθομεν, πᾶντα πλᾶυσιμοὶ καὶ θρηῖνοι.

Ὅσοι δὲν ἐπιστεύσαμεν ψυχῶν τὴν ἀφθαρσίαν,
 βλέπομεν τώρα φυσικὴν τὴν δικαιοκρίσιαν.

Εἰγὼ με' λόγους τεχνικὸς τὸς Θεὸς τῶν ἔλλήνων,
 περιπέζα κατὰ πολλὰ, καὶ τὰς ναὺς ἐκείνων.

Βολ. Ε'σ' εἶσαι ὁ Ληκιανός, ὡς φαίνεται, ἐκείνος,
 ὅπῃ μιμήθηκα ἐγὼ ὁ βόλτερ ὁ λατίνος.

- Κ' ἔγραφα τόσα πλάσματα σοφίας, διαλόγους,
κ' ἔκαμα τόσους μαθητάς ῥήτορας τεχνολόγους.
Περὶπαίξα ἐλεύθερα καὶ ὅλας τὰς θρησκείας,
διὰ τὸ ἀρέσω ὀλονῶν καὶ πάντα τῆς φραγγικίας.
Τὸς εἶπα μεταφυσικά δὲν εἶναι εἰς τὴν φύσιν,
δὲν πίστευα τὸ αὐλον καὶ τὴν αὐλὴ κρίσιν.
Κ' ἔδωκα εὐχαρίστησιν, μάλιστα εἰς τὸς νέους,
ὅσους ζητῶν τὰ φυσικά λατίνους καὶ ῥωμαίους.
Εἶπα δέναι συνείδησις ἀμάρτημα κἀνένα,
(καὶ νὰ π' ὄχω συνείδησιν, ἀλοῖμονον σ' ἐμένα.)
Κι ἂν εἶν' ὡς τόσον τὸ κακὸν μπορῶ νὰ ὑποφέρω,
μὰ θάνατο κρίσις γενική καὶ τότε δὲν ἰξέρω.
Λακ. Παρακαλῶστε, ὦ γαδὲ, ἐσὺ πᾶ μὲ μιμύθης,
γιὰ νὰ συγγράφης πλάσματα, ἢ δὲν ἐκατεκρίθης.
Αἴφνης ἄλλης ὕστερα εἰς τὰ συγγράμματά μας,
καὶ μαθητάς καὶ κήρυκας σ' αὐτὰ τὰ δόγματά μας.
Καθὼς ἐγὼ πορφύριον, κέλσον, καὶ σὲ, τὸ ἀρχῆσι,
γιὰ νὰ πλανῶσι τὸς ἀπλῆς νὰ μᾶς ἀκολουθήσι;
Νὰ λέγῃσι παράξενα τέρατα, φλυαρίας,
(αὐτὰ εἶναι εἰς μερικὰς) μεγάλας ἀπορίας.
Κἂν νὰ δόξάζεται τὴν γῆν μόνον τὸ ὄνομά μας,
αὐτὸς ἦτον ὁ πόθος μας καὶ τὸ κατόρθωμά μας.
Βολ. Αἴς εἶσαι βέβαιος, σπιῖορ, εἰς ὅλην τὴν εὐρώπην,
εἶναι δικαίμας μαθητῶν κήρυκες, κ' ἐπιτρόποι
Φράντζα, γλιτέρα, βενετία, γερμάνια, τερκία,
ἔχει δικαίμας μαθητάς καὶ προκοπῆς ἀγγεῖα,
Κἄποιοι νέοι μάλιστα σοφοὶ ἢ πνευματώδεις,
πᾶναι εὐδὲ λέγειν θαυμαστοί, ἢ εἰς τὸ ζῆν δυσώδεις,
Τῆς νέας ὄντες ἔμπειροι πράξεως θεωρίας,
κηρύττων ἢ θεολογῶν εἰς τὰς καφεταρίας.

Αὐτοὶ ἐφιλοσόφισαν εἰς τὴν νεότητάτης,
 εἰς τὰ χολεῖα τῶν μισῶν τῆς φυσικῆς Σωκράτους.
 Καὶ ὑπερ' ἀφ' ἧ ἔγιναν εἰς μέτρον ἡλικίας,
 ἔμαθαν τὰ μαθήματα τὰ νέα τῆς φραγγίας
 Ἐξ ἡλικίας νεαρᾶς τέτοια ἠ ἀναγκώθεν,
 καὶ ἔμαθαν τὰ μαθήματα ἐκεῖνα πᾶ ἐπόθεν.
 Εὐτέχνως ἐγὼ ἔγραφα γιὰ νὰ εὐφράνω κείνας,
 πᾶ ζῆν σαρδαναπαλικῶς γραικῆ τε καὶ λατίνε.
 Εἰς τὴν εὐρώπην ζῆν πολλοὶ κατὰ τὴν ὄρεξίν τας,
 τ' ὀρεκτικὸν ἠμαύρωσαν καὶ τὴν συνείδησίν τας.
 Οἱ τέτοιοι ἀποσρέφονται τὰ παλαιὰ βιβλία,
 ὡς ὄχληρά καὶ ἐνάντια εἰς πάδη εἰν κοιλία.
 Φίλοςτας ὄντας ἔγραφα νὰ τὰς παρηγορήσω,
 θρησκείαν, νέαν παλαιάν, ὅλα νὰ τὰ γκρεμίσω.
 Τὰς εἰπ' αὐτὰ τὰ παλαιὰ σκρόπελα τῶν πατέρων,
 εἰν ἐφευρέματα δεινὰ ὅλα τῶν καλογέρων.
 Χροσιολογίας ἔγραφα γιὰ νὰ τὰς παραστήσω,
 τὸν Κωνσταντίνου καὶ λοιπὴς κακῶς νὰ ἐξηγήσω.
 Καὶ τὰς συνόδους δείχνωντας κακῶς κεκυρωμένας,
 μετὰ τῆς πολλὰ τεχνικῆς τὰς ἔχω γκρεμισμένας.
 Σοφιστικῶς καὶ παλαιάν καὶ νέαν ἐρευνῶντας,
 (μὰ φεύγοντας τὸ νόημα) τὴν λέξιν ἐξηγῶντας.
 Εἶπα εἰν Ρώμῃν πᾶποτε ὁ Πέτρος δὲν ἐφάνη,
 καὶ ὅσοι τῆτο γράφουσιν εἰν ἁμαθεῖς καὶ πλάνοι.
 Κάποιοι γραικὸς Εὐγένιος, καὶ ἄλλοι σοφὶ ἀναρῆσι,
 πολλὰ ὅπε συνέγραφα ψευδῆ τὰ μαρτυρήσι.
 Αὐτὸς καὶ ἄλλοι τινὲς γραικοὶ, καὶ κάποιοι φραντζέζοι,
 ἔγραψαν ἐναντίονμε καὶ δύο σοφοὶ ἐγγλέζοι.
 Ξετάζοντες λεπτομερῶς κάποια συγγράμματά με,
 ἐπ' ἔχα κρύψῃ τεχνικῶς ὀλίγα ψώματά με.

Κι αὐτοὶ τὰ ἐξεσκέπασαν μὲ τὰς χρονολογίας,
εὐρίσκοντες τὸ ἀληθὲς σὰς πρώτας ἱστορίας.

Ὅμως ἐγὼ καὶ φαίνομαι τάχα πῶς χοροτεύω,
καὶ εἴ ἀναγνώσκῃ τὴν καρδίᾳ τὴν γνώμην μου φυτεύω.

Κι αὐτοὶ πάλιν οἱ μαθηταὶ διὰ νὰ διαφέρων,
ἀπ' τὰς πολλὰς, φραντζέζικα μαθαίνουν γιὰ νὰ ξέρον.

Νὰ φαίνονται πολυμαθεῖς μὲ τὰ συγγράμματά μου,
κηρύττωσι (κί-ἀς τ' ἀγνώων) σ' ὅλες τὰ δόγματά μου.

Κακόχρονον νᾶχεν κι αὐτοὶ, κι ὅσοι πᾶ τὰς ἀκῆσι,
ἴσως θε νάρθεν καὶ αὐτοὶ ἐδῶ νὰ κατοικῆσι.

Σχεδὸν τῶρ ἀμελήθησαν οἱ παλαιοὶ οἱ νόμοι,
ὄθεν εἴ ἐτιμήθησαν οἱ ἐδικοῖμο τόμοι.

Κ' ἔχεν τὸ εὐαγγέλιον θεόσδοτον βιβλίον,
σοφώτατον καὶ ἡθικὸν καὶ σὰς ἐνοίας θεῶν.

Μὰ καθὼς εἶπα ζῆν ἀχρῶς καὶ δὲν τὰς διδει χέρι,
ν' ἀκῆν λόγον πᾶ ἔλεγχον τῷ συνειδότος φέρι.

Ὡς εἴ αὐτοὶ οἱ φράττες, μάλισα εἰς τὴν φραντζα,
κλείοντες τὸν χρυσοσομον γλεντίζεν σὰ βρωμάντζα.

Τὸ λευθερίας σύγγραμμα πολλὰ εὐδοκιμᾶσε,
(νὰ μ' ἐπίανεν ὁ βασιλεὺς τῆς φραντζας μὲ κρεμᾶσε.)

Καὶ μάλισα μ' ἀργιόθηκαν τῆς βώμης οἱ πατέρες,
νὰ μ' ἐπίαναν μὲ ἔκοπταν μὲ ξύλωναι μαχαῖρες.

Μὰ τί τὸ ὄφελος μεσιῆ τοικτοτρόπως ζήτας,
νὰ βασανίζωμαι πικρῶς παντοτινὰ μαζύσας;

Λεκ. Ἐγὼ τὸ εὐαγγέλιον δὲν ἤκιστα τελείως,
καὶ μήτε τὸ ἀνέγνωσα, ὄθεν ἐξῆσ' ἀθλιως,

Μὰ σεῖς πᾶ εἶδαν εἰς καιρὸν νὰ ζῆτε θεαρέτως,
θελήσεται νὰ τρέχετε σὰ πάδη ἀχορέτως;

Ἡ φιλοσοφικὴ ζωὴ, ὡς λέν, τῷ βαγγελίῳ,
εἶναι ζωὴ θανμάσιος, καὶ ἴδι' ἀνδρὸς τελεία.

Μὰ σεις, ὡς λέν, ἐζήτεταν εἰς τὴν νεότητά σας,
 ἐντρέπομαι δὲν ἐκφωνῶ τὰ χαρὰ καμώματά σας.
 Καὶ ὕπερα θελήσεται νὰ δικιολογηθῆτε,
 ἐγρέφεται τόσ' ἄτοπα διὰ τὸ ἄδωθῆτε.
 Ματαίως ὅμως ἀδελφοί, τὸ συνειδος ἐλέγχει,
 αἰώνιος πολέμιος παῦσιν ποτὲ δὲν ἔχει.
 Τώρα λυπεῖσθε μὲ κλαυθμὸς ὡς μετανοημένοι,
 παρηγορίαν δὲν ἔχετε ὡτὰν πεπλανημένοι.
 Ὅμως παρηγορήμεθα μ' αὐτὸς τὴς μαδιτάς σας,
 πῶ πλέον εὐδοκίμησαν εἰς τὰ συγγράμματά σας.
 Ὅτῳ αὐτοὶ μόνον ζῆν γῆν, γνώρισαν τὸ καλόντες,
 κί ὡς φρόνιμοι μιμήθηκαν σὲ τὸν διδάσκαλόν τους.
 Κ' ἐμένα μὲ ἐδίωξαν οἱ ἔλληνες ἐκεῖνοι,
 ὡς σὲ πῶ μὲ μιμήθηκες πατέρες οἱ λατῖνοι.
 Ὅτι δὲν ἄφησα θεόν χωρὶς νὰ τὸν γελάσω,
 νὰ δύσομαι καὶ τὴς ναὺς ἤθελα νὰ χαλάσω.
 Πολλοὶ καὶ ἀπὸ τὴς σοφίης, αὐτὰς δὲν ἐψηφῶσαν.
 φοβέμενοι δὲ τὸν λαόν τὴς ψευδοπροσκυνᾶσαν.
 Ὁ Λεύκιπος, Δημόκριτος, κράτων, καὶ Πρωταγόρας,
 κ' Ἐπίκουρος, ἀρετικοί, κί ἄθεος Διαγόρας.
 Ὅλοι κολάζονται ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴν τιμωρίαν,
 ὡς ἀσεβεῖς κακόσοφοι κοντὰ εἰς τὴν θεησκέαν.
 Πλάτων Σωκράτης, Ὅμηρος, Ἀριστοτέλης, κί ἄλλοι,
 ἐπίσταν μίαν ἀρχὴν πῶ πάντα ἢ ἐβράβηι.
 Κ' ἐγὼ τῆτο πισεύωντας εἰς χωρὰς τῶν ῥωμαίων,
 ἐσυναπάντησα ἐκεῖ παῦλον τινὰ ἑβραῖον.
 Κ' ἐκήρυττε τὸν Ἰησοῦν, υἱόν Θεῶ, ὡς ἦτον,
 κ' ἔκανε θαύματα πολλά φυσικῆ λόγου κρείττων.
 Κ' ἐγὼ λοιπὸν ἐπίστωσα, πῆγα νὰ μὲ βαπτίσῃ,
 κ' ἐκεῖ ζῆν τρίτην τὴν φορὰν πῶθελ μὲ βατίσῃ.

Μὴ φάν' ὄτ' εἶπε τρεῖς θεοὺς, κ' ἔφυγα γυμνωμένος,
κί ἀπὸ τῶ τόπα τὰ σκυλιά ξεσχίθην ὁ καϊμένος.
Κί ἀπέρατα εὐθύς ἐδά σὸν ἄδην πῆνα θρηνοί,
δὲν ξεύρω καὶ ὅταν τὸ ἐν ἅπαντας θέλει κρίνη.

Ὁμως εἶπέ διὰ αὐτῆς τῆς καλομαθητιάς σε,
πῶ καταγίνουτ' εὐλαβῶς εἰς τὰ συγγράμματά σε.

Βολ. Αὐτοὶ μυστῖ οἱ θαυμαστοὶ κήρυκες οἱ δικολομαί,
χωρὶς νὰ μάθην φυσικὴν καὶ ἄλλας ἐπιστήμας.

Με δὴ δύο τρεῖς φραντζεζικά ἔλαβαν θεωρίαν,
κί ἀκαδημίαν ἔκαμαν κἀθε καφεταρίαν.

Ἀρχίζον νὰ θεολογῶν κ' λέγον φλυαρίας,
ξηγῶντες τὴν θείαν γραφὴν εἰς τὰς καφεταρίας,

Κ' ἐκεῖ συνάζονται πολλοὶ ἄλλοι πῶ τὰς ἀρῆσιν,
νὰ διδασκῶν τὰ δόγματα σ' αὐτὰ νὰ προχωρῶσιν.

Καὶ ἄλλοι ξυλινοὶ ἀπὲν τῆς ὑποτακτικῆς μας,
μὲ προσοχὴν θαυμάζοντες τὰς λόγους τὰς δικῆς μας.

Κ' ἐκεῖνοι ῥητορικῶσι σοφῶς θεολογῶσι,
κί ὅλοι αὐτοὶ πῶ τὰς ἀπὸ πνεῦσος δὲν ἠμιλῶσι.

Ὅτι παντάπασ δὲν νοῦν τὸ ψῆδος τῶν ῥητόρων,
(ἴδεις γὰρ τὴς ἐδίδαξε θρησκείαν προπατόρων.)

Καὶ ἐτζι ὄντες ἀμαθεῖς εἰς τῆς χριστιανοσύνης,
θεολογίας ἀπειροὶ τῆς ὀρθότης ἐκείνης.

Κ' εἰν ὅλοι ἀμαθεῖς αὐτοὶ εἰς τὰ τῆς εὐσεβείας,
ὅθεν ἴθις καὶ δέχονται φρονήματ' ἀσεβείας.

Καὶ ὡς τυφλοὶ καταπατῶν τὰ θεῖα δόγματά της,
καὶ προσκυνοῦν τὰ σύμφωνα μὲ τὰ καμώματά της.

Αὐτοὶ τὸ εὐαγγέλιον δὲν τὸ νοῦν τελείως,
σην πείσιντας εἶναι τυφλοὶ, ὅθεν καὶ ζῶν ἀθλίως.

Τὸ εὐαγγέλιον, μυστῖ, τὸ ἄδικον μοιρίζει,
ἰσομετρίαν ἡθικὴν εἰς ὅλα διορίζει.

Θέλει τὸν ἄνθρωπον νὰ ζῆ ὡς λογικὸς μὲ λόγον,
 ἤσυχος καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ παθῶν ἀλόγων.
 Νὰ ζῆ μὲ συνειδὸς καλὸν καὶ μὲ τὴν αὐταρκείαν,
 μὲ ἦθος πρῶτον, ἡμερον, καὶ μὲ τὴν ἀκακίαν.
 Διδάσκει ὁ ἀγαπῶν καὶ ἐχθρὸς, καὶ φίλος παρομοίως,
 τὴν ἀμετρίαν νὰ μισῶν νὰ ζῆν πάντα τιμίως.
 Νὰ βοηθῶν τὰς ἐνδεεῖς ὁ ἀλπίζων ἑρανοῦσεν,
 (ὡς πλάσματ' ἀπ' τὸν πλασθεργόν) κάθε καλὸν θεόσεν.
 Τὰ γήινα τὰ ἀγαθὰ νὰ τὰ καταφρουῆσι,
 ἄρτον τὸν ἐπίσιον θεόσεν νὰ ζητῶσι.
 Τὴν σωφροσύνην παρανεῖ καὶ ἐγκράτειαν νησιάν,
 ἵνα φυλάττη ὁ καθ' ἓς, ὁ ἀπέχ' ἀπ' ἄσωτείαν,
 Στὴν γῆν νὰ μὴν ὀρέγωνται δόξαν, τιμὴν καὶ μίαν,
 μὰ πάντα νὰ φαντάζονται ζωὴν τὴν αἰώνιαν.
 Νὰ ζῶσι φιλοσοφικῶς ὡς πρόσκαιροι εἰς τὸ σῶμα,
 ἄχ, ἄχ, ἀπὸ τὸς σεναιγμοῦς μὴ φράζεται τὸ σῶμα.

Λεκ. Εὐγε, εὐγε, χριστιανοὶ μακάριοι πᾶ ζῶσι,
 εἰς τὴν εὐαγγελικὴν ζωὴν, καὶ γῆινα μισῶσι.
 Αὐτ' εἶναι φιλοσοφικὴ ζωὴ σὰν τῶν Ἑλλήνων,
 ἡρωϊκὴ ὡς ἀληθῶς τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων.
 Ἄχ καὶ νὰ εἶχα δυὸ πτερὰ εἰς τὴν γῆν νὰ ἀπετάξω,
 τὴν εὐαγγελικὴν ζωὴν ἠθελα νὰ φυλάξω.
 Μὰ πέμας ὁ θεάνθρωπος εἰς ἄλλον ἐρχομόν τε,
 τὸν φοβερὸν ὑπέρλαμπρον τὸν ὄντως θεϊκόν τε.
 (Ὡς ἤκησα εἰς κήρυγμα τῆ Παύλου ἀποστόλου,
 ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ καὶ ἀστεβεῖς δὲν βλέπομεν καθόλου.)
 Εἴλεγε πάλιν ὁ Θεὸς ἔχει καὶ εὐσπλαχνίαν,
 πρὸς πάντας τὰς ἀμαρτωλὰς, καὶ παντοδυναμίαν.
 Βολ. Μιστὸ αὐτόναι φανερόν πᾶ πάλιν δά κριθῆμεν,
 ἢ δόξαν ὁ ἀπολαύσωμεν, ἢ νὰ τιμωρηθῆμεν.

Ὅσοι δὲν ἐφυλάξαμεν τὰς νόμους τὰς ἀγίας,
 τὰς θεϊκὰς ὡς ἀληθῶς τὰς τόσον θευμασίαις.
 Καθὼς μὲ λόγον φυτικὸν κάθε νομοθεσία,
 τὰς παραβάτας τιμωρεῖ ἢ κάθε ἐξουσία.
 Ἀσύγκριτα περισσότερον ὁ θεϊκὸς ὁ νόμος,
 αἰώνια δὲ τιμωρεῖ τὰς ζῶντας παρανόμους.
 Ὅτι τῷ πλασματικῷ θεῷ τὰς λόγους ἀκυροῦσι,
 τὰς ἐντολάς καὶ δόγματα ἀφρόνως ἀνακυροῦσι.
 Καὶ κάθεν μίαν ἐκλογὴν ἀνόητον ἀφρόνως,
 ἀφήνουν δόξαν, καὶ ποῦδ' ἐν κόλατιν κακοφρόνως.
 Ὡς τὰν ὅπῃ ὑπόχεται ὁ πλασματικὸς βεβαίως,
 τὰς εὐσεβεῖς δόξαν, τιμὴν αἰώνιον δικαίως.
 Καὶ ὅσους μετανοήσαν εἰς τὰ καμώματά τους,
 τὰς συγχωρεῖ ὡς εὐσπλαγχνους τὰ ἀμαρτήματά τους.
 Μ' ἀλοίμονον, φῶ εἰς ἐμὲ, βασιῶτα τόσον βάρους,
 ὄλωνμα τῶν ἀμαρτιῶν ἕως πῶ ἤλθ' ὁ χάρος.
 Ἡ ἡλιζα σήμερ' ἄβριον γινὰ νὰ μετανοήσω,
 ἐπίσεια μὲ γιατρικὰ περισσότερον νὰ ζήσω.
 Καὶ ἡλιζ' αὐτὸς ὁ Ἑρμῆς ἀκόμι νὰ μ' ἀφήκῃ,
 μ' αὐτὸς ἔξαφνα μ' ἔριψε σὲ χάρος τὸ καίκι.
 Ἀγκαλὰ δὲν ἐπίσεια ὄντας ἐσκοτισμένος,
 ἀπὸ τὰ ὅσα ἔγραφα ἤμην ἀπελπισμένος.
 Δὲν πίσεια τὸ συνειδὸς τόσον πικρὰ νὰ τύψῃ,
 κὶ αὐτὸς ὁ κάκιστος Ἑρμῆς δῶ μεσα νὰ μὲ ῥίψῃ.
 Εἶχα ὅπῃ μὲ σκότιζαν παρὰ τὰ μεγάλα,
 προσάθειαν σωματικὴν, ἀσεβειαν, καὶ ἄλλα.
 Ἴτως καὶ κάμῃ ἔλεος Θεὸς ὁ ζωοδότης,
 μὰ πάλιν εἶναι δικαίως κριτὴς καὶ νομοδότης.
 Ἀ'χ ἤμην αὐτεξήσιος, ἂν ἔκανα τὸν τρόπον,
 μὲ ἀρετὰς, δὲν μ' ἔβαναν σῶν ἀσεβῶν τὸν τόπον.

Δ' ἔναι ὡς πρὶν, οἱ ἄνθρωποι εἰς θεῶν δεδομένοι,
εἰς τὰ ἐπίγει' ἅπαντες εἶναι δεδλωμένοι.

Λεκ. Α' ὕπρεπει νὰ ἐλπίζωμεν ἐδῶ τὴν σωτηρίαν,
Ρησὼ δὲ Α' ῥεῖος, πῶς κλαῖν χωρὶς παρηγορίαν;
Καὶ λέγειν δέναι ἔλεος πλέον δὲ εὐσπλαγχνία,
εἰς παραβάτας τῶ Θεῷ δὲ λύτρωσις κάρμια;

Βολ. Α' ἕχ ἅχ πανάθλιοι ἡμεῖς δὲν εἶναι εὐσπλαγχνία,
πρέπει νὰ εἶναι εἰς ἡμᾶς ἡ θλίψις αἰώνια.

Φεῦ, οἱ ἐν ἄθῃ μιὰ φορὰ λυτρώθησαν θεόθεν,
ἐγὼ ἰξευρὸς ὁ δυσυχὴς καὶ τὰς αἰτίας πόθεν.

Μὰ μῆς ὅπῃ μετὰ χριστὸν εἴμεθα παραβάται,
εἰς κολαδῆμ' αἰώνια ὡς πταῖσαι κὶ ἀποσάται.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ζ'. (Οἱ κριταί)

Πλάτων, νεκροὶ, Μίνως, Αἰακὸς δὲ Ρ' ἀδάμανθους,

Πλ. Ω' φίλε Μίνω ξέτασον κείνας τὲς φουευμμένες,
εἰς τὲς πολέμους, ἅσπλαγχνα κατασυντετριμμένες.

Τι δυσυχία εἶν' αὐτῆ; ἐρωτησον τὰς μοῖρας,
πῶς συγχωρῶν νάρχωντ' ἐδῶ ἄνθρωποι χωρὶς χεῖρας;

Καὶ ἄλλοι χωρὶς κεφαλὴν με πόδα συντριμμένον,
καὶ πῶς φορῶν τὸ κρᾶνιον χαρτίδιον γραμμένον;

Ὡς ἄφρονες ἐπαίρονται, σκιρτᾶσι, καὶ χορεύου,
καὶ δὲν θρηνῶσι παντελῶς, μὰ πάντας ἐρωτεύου.

Μίν. Εἶναι φραντζέζοι ἅπαντες οἱ νέοι ἀποσάται,
κατὰ τῶ βασιλέως των, καὶ Πάπα παραβάται.

Στὸν Πάπ' αὐτοὶ δὲν κείδονται τὴν σήμερον ἡμέραν,
πῶ τὸν ἐκήρυττον Θεὸν σ' ὄλης τῆς γῆς τὴν σφῶραν.

Παντάκασι ἐξεδένησαν τὸ ἱερὸν τὸ τάγμα,
(μεγάλως ἐζημίωσε τὸν Πάπ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.)

Λέν δ' ἐγνώρισαν αὐτός πᾶσαν δεινὰ θηρία,
γεματ' ἀπό ὑπόκριτιν, καὶ ἀπό μοχθηρία.
Ἐγνώρισαν οἱ ἄνθρωποι ἐτάτων τὰς κακίας,
πῆ ἕως τώρα σκέπαζεν τὸ σέβας τῆς θρησκείας.
Ἐγὼ ξετάζωντας πολλὰς, μᾶ εἶπαν ὅτι τώρα,
σὴν φραντζα πλιά ὁ παπισμός ποσῶς δὲν ἔχει χῶρα.
Μὰ καὶ τὸν βασιλέατας ἀφρόνως ἀδεῦσι.
καθένας νᾶναι βασιλεὺς αὐτοὶ νομοθεῦσι.
Ὅθεν αὐτοὶ κί ἀπὸ τὰς δυὸ μεγάλας ὀργισμένοι,
πεθαίνου κ' ἔρχονται ἐδῶ νεκροὶ σημειωμένοι.
Μὰ φεῦ, ἰδὲ πόσοι νεκροὶ ἔρχονται φονευμένοι,
ἐκ τῶν φραντζέζων ἄδικα τῆ ζῆν ὑσερημένοι.
Ἄλλ' ἢ ὀργὴ ὄντας φρικτὴ Θεῦ τῆ ἐπιγεῖν,
πολλὰς ἀνθρώπου ὑσερεῖ ἐκ τῆ προσκαύρη βίε.
Ἐμεῖς ἐδῶ κολάζομεν ὅσους κί ἂν ἀφορήση,
βάνομεν σὰ ἡλύσια ὅσους ἂν συγχωρήση.
Θεοὶ ἐσύγχισαι ποτὲ φανὰς τῶν προπατόρων,
τῶν καλοτρόπων τῶν ἀνδρῶν τῆ πύργου τῶν κτιτόρων.
Οὕτω κί ὁ Πάπας πέμπωντας ἀφορισμὸν μέγαν,
ὄλο τὸ γένος σύγχισε τῶν ταλαιπώρων Γάλλων.
Πῆ δέλησαν νὰ ζήσασι σὴν φραντζαν πύργου νέου,
κατὰ τῆ Πάπα κί ὀλονῶν τῆς γῆς τῶν βασιλέων.
Ἐκεῖνοι ἐσυγχίζοντο σὸν πύργου τὸν μέγαν,
καὶ τῆτ' ὡς λέγου ἄκριτα φονεῦ ἕνας τὸν ἄλλον.
Τὸ γράμμα δὲ σὴν κεφαλὴν εἶναι ἐλευθερία,
ὅπῃ τῆς ἔρριψ εἰς δεινὰ καὶ εἰς κακὰ μυρία.
Ὅθεν κ' ἐγὼ αὐτός ἐδῶ δέλω νὰ τῆς συντρίψω,
καὶ σὸν πυριφλεγέδοιτα ὄλος δελὰ τῆς ῥίψω.
Πλ. Φέρετες ὄλος ἐμπροσθεν νὰ δῶμεν τὴν αἰτίαν,
κ' ἔπειτα τῆς ῥίπτομεν εἰς θλίψιν αἰώνιαν.

- Νάρθην κ' ἐκείν' οἱ ἀντικρὺ πᾶ ζέκην λυπημένοι,
ἀδίκως ὡς μοι φαίνεται εἶναι θανατωμένοι.
- Μιν. Αὐτ' εἶναι πλήθος ἀπειρον κ' ἔρχονται κάθ' ἡμέραν,
μ' ἀπ' τὰς τρελὰς νεκρὰς θωρῶ ποσότητ' ἀνωτέραν.
Κ' ἐγὼ κί ὁ Χάρων ἀπορᾷ πῶς οἱ σημειωμένοι,
καὶ τὸ καίκι, καὶ ἐδῶ ζέκνσι χωρισμένοι;
- Ε"χθραν πρέπει νὰ ἔχασι καὶ μῖτος τί μεγάλο,
ὄθεν δὲν θέλῃν καὶ ἐδῶ ναῖδέν ἕνας τὸν ἄλλον.
- Νὰ, οἱ τρελοὶ ἐκ δεξιῶν νὰ ζέκην διορίζω,
κί ἀριστερὰ ὅλοι αὐτοὶ, ὅπῃ δὲν τὰς γνωρίζω.
- Καὶ κρήνεις ὡς ἀγαπᾷς νὰ μάθωμεν πρὸ πάντων,
τὴν μάχην καὶ τὴν ταραχὴν τῶν τωρινῶν συμβάντων.
- Πλ. Εἰπέτε μοι πρῶτον ἐσεῖς οἱ τόσον τεθλιμμένοι,
τὸ γένος καὶ τὸ αἴτιον πᾶ εἶς' ἀποδαμμένοι.
Καὶ πῶς κ' ἐδῶ χωρίζεσθε καὶ φύγετε τὰς ἄλλας,
ἐτάτης λέγω τὰς τρελὰς καὶ βηρλισμένους Γάλλας.
Κάθ' εἰς ἐδῶ ἀφ' ἧ περιᾷ τὰς ἄλλας δὲν φοβᾶται,
καὶ ἂν ὁ, τ' ἔπαθε τὴν γῆν ἀκόμι ἐνδυμάται.
Οἱ Γάλλ' ἴσως σᾶς ἔφερον σὲ Χάρων τὸ καίκι,
ὄθεν φοβᾶσε, ὡς δειλοὶ, καὶ ἄλλην καταδίκη;
- Νεκ. Ἡμεῖς εἴμεθα Γερμανοὶ, ὁμῶ καὶ μπρησιάνοι,
καὶ στρατεύμα, καὶ στρατηγοὶ, φικιάλοι, καπετάνοι.
Πῆ τότες πολεμήσαμεν, καὶ τὰ στρατευματά της,
γιὰ νὰ τὰς σωφρονήσωμεν εἰς τὰ καμώματά της.
Κινήθημεν ὅλοι ὁμῶ τὸν ἐνεσῶτα χρόνον,
ἡμεῖς τὸν βασιλέα της νὰ βᾶλωμεν σὸν θρόνον.
Ὅπῃ αὐτοὶ κατέβασαν ἀτίμως ἀποτόμως,
τῆτο ἡμεῖς νομίσαμεν νὰ τελεσθῆ συντόμως.
Κ' ἐσυγκροτήθη πόλεμος διὰ αὐτὰς εὐλόγως,
κ' ἐμεῖς ἐκεῖ φρονεῦθημεν ἀδίκως παραλόγως.

Πλ. Ἐσσεῖς δὲ αὐθαδέσκατοι εἰπέτε ποῖοι εἶδε,
 πῶ ὡς τρελοὶ καὶ ἄφρονες παντάπας δὲν λυπεῖσθε,
 Καὶ τὴν αὐτὸ τὸ καρθαλὸν κ' ἔχετε σὸ κρανίον,
 πῶ τόσον τὸ προσέχετε ὡς Ἰερὸν, ἢ θεῖον;

Νεκ. Ἡμεῖς φραντζέζοι εἴμεθα, ὦ Πλέτων, φωτισμένοι,
 ὅπῃ διὰ τὰς νόμους εἴμεθα φρονεμένοι.

Μετὰ χαρᾶς πεδαινομεν γιὰ τὴν σερέωσίν τες,
 νὰ ζῶν οἱ πατριῶται μας κατὰ τὴν ὄρεξίν τες.
 Αὐτὸ δὲ πῶ σας κεφαλὰς μὲ σέβας θεωρεῖμεν,
 σημεῖοναί τῆς λιμπερτᾶς γιὰ τὸτο τὸ φορεῖμεν.

Πλ. Τί γράφουσιν οἱ νόμοισας πῶ τόσον τὰς ποδεῖτε,
 καὶ δὲν λυπεῖσθε δι' αὐτὰς εἴαν καὶ φρονεθῆτε;

Νεκ. Ἡ ὁμοιότης εἴν' ἀρχὴ τῶν νόμων ἢ κυρία,
 πτωχῶν, εὐγενῶν, πτωχῶν, ἢ ἀδιαφορία.
 Τῆς λιμπερτᾶς κεφάλαιον αὐτὸ εἶναι μεγάλον,
 τὸ, πατριῶται κί ἀδελφοὶ νὰ κράζ' εἶνας τὸν ἄλλον.

Πλ. Οἱ ἄνθρωπ' εἶναι ὅμοιοι μόνον εἰς ἐσιώδη,
 κί ὄχι εἰς ἐξωτερικά, καὶ εἰς ἐπισιῶδη.

Νομοθετεῖτ' ἀδύνατα ἐσεῖς οἱ φωτισμένοι,
 ἀπὸ πολλὴν ἀσέβειαν ἅπαντες σκοτισμένοι.
 Δὲν ξεύρετε πῆναι εἴην γῆν πάντων ἀνομοιότης;
 μόνον εἴην εἴδη βρίσκειται ἡ γενικὴ ἰσότης.

Στὴν γῆν πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, οἱ δᾶλοι καὶ δεαπόται,
 ποτε δὲν εἶναι ὅμοιοι ἄρχοντες κ' ἰδιῶται.

Ἐδῶ τὴν ὁμοιότητα τὴν βλέπετε ἐμπράκτως,
 ὅμοιον χῆμα καὶ μορφήν σ' ὅλας ἀπαραλλάκτως.

Οἱ νομοδέται δέλησαν τοῦ τρόπου νὰ εὐφωρῶν,
 μὲ νόμον πάντες νᾶρχονται ἰσότητα νὰ εὐρῶν.

Ἐδῶ κατὰ ἀλήθειαν καὶ βασιλεῖς καὶ ἄλλοι,
 χάρων εἴην ὁμοιότητα μικροῖτε, καὶ μεγάλοι.

Αἷς προσαυθῆσι τὸ λοιπὸν μὲ φόνος συχυοτάτας,
 νῆρδαν ἐδῶ νὰ χαίρονται τὴν ὁμοιότητάτας.

Στὴν γῆν εἶναι ἀδύνατον ἢ μᾶδ' αὐτὴ νὰ γῆν,
 ὡσάν τὰς μῦδας τὰς λοιπὰς πᾶβραν οἱ Παριγγῆνοι.

πῶς Ρίψτες σὸν τάρταρον Ἐρμῆ τὲς φωτισμένους Γάλλους,
 τὸν Ερ. νὰ ζῆν σὴν ὁμοιότητα μαζὺ μὲ τὲς δασκάλους.

Καὶ τέτεις σὰ ἡλύσια νὰ χαίροντ' αἰώνως,
 πᾶν ἀπ' τῶν Γάλλων τὰ κακὰ ἀμέτοχοι τελείως.

Μίν. Ωῦ Πλάτων ἀποφάτισον νὰ καταδικαυῶσι,
 ὄλ' οἱ Φραντζέζοι σὸ ἐξῆς, σὸ σκότος νὰ ριφῶσι.

Πλ. Δίκαιον εἶναι ὡ γὰρδὲ νὰ γῆν κατῶς εἶπας,
 τὰς τέτοιους νὰ τὰς ρίπτωμιν εἰς κόρυκας καὶ γύπας.

Δύο τινὰ σοχάζομαι ἐάν ἀκοληθήσῃ,
 ὁ Χάρων μετὰ τῷ Ἐρμῆ κολλὰ θελεῖ κερδίσῃ.

Τὸ ἐν ὄργῃ βασιλικῇ, κατάραις δὲ τὸ ἄλλο,
 ὄθεν τῷ Χίρῃ ἄς δωθῆ καίμιν κλιῶ μεγάλο.

Ἀπὸ ἐπίγειον Θεόν, καὶ ἀπὸ βασιλέα,
 φραντζέζοι ἀνοπίτατοι θ' ἀφαινοῦσσι πλέα.

Τὰ ἄρανοσιπίγεια βέλη θὰ τὰς πληγώσῃ,
 ἀφορισμοὶ, καὶ ἄρματα τὴν φραντζα θὰ ρημάσῃ.

Μὲ ἄρματα τῷ ἄρεσι θελεῖ τὴν ταπεινώσῃ,
 καὶ οἱ τῷ Πάπα σαναγμοὶ θελὰ τὴν κεραινώσῃ.

Μίν. Ἐτ' εἶναι ἔχεις δίκαιον, ὡς ἦενσ' ἀνακρίτων,
 τοῦ ἄθεον, καὶ πολυμῆν του Βόλτερον ἐκείνων.

Δὲν πρότεχες, δὲν ἦεσες ὅσα μᾶ διηγῆθῃ,
 μὲ τί μεθόδοις ἐφθεῖρε τ' ἀνθρώπινα τὰ ἦθῃ.

Ἐκείνον λέγω πῶρρῆφες εἰς τῷ βυθῷ τὸ σκότος,
 πῶ γὰρθε τόσα νὰ εὐρῆ λογον τῷ συνειδότος.

Μὲ διηγῆθ' οἱ ἄθροιοὶ πῶς ζῆν, τῷ νῦν αἰῶνος,
 καὶ ἐταυμάχθῃν, μ' ἐπιασε τῆς κεφαλῆς ὁ πόνος.

Φῶ εἰς τὴν ἀθλιότητα τῶν τωρινῶν ἀνθρώπων,
 πολλὰ ὀλίγ' εὐδοκίμῃν σὺν ἀρετῆς τὸν τρόπον.
 Τ' ἀνθρώπινα τὰ πταίσματα ἦτον μόνον σὰ ἦδη,
 μὰ τῶρα, φῶ, τὰ τῶν Θεῶν νομίζονται ὡς μῦθοι.
 Τὰ ἄλλα ἐλαττώματα ἴσως μὲ εὐκολίαν,
 γιατρεῦνται φῶ συμπαθῶς μὲ τὴν διδασκαλίαν.
 Μὰ νὰ ὑβρίζοντ' οἱ Θεοὶ νὰ ξεθεῖντ' ὁ Πάπας,
 εἶναι γαγγραιῶνα καὶ πληγὴ ἀνίαςτος παντάπας.
 Ὁ Βόλτερς ὁ κατάρτος μὲ ἔντεχνα βιβλία,
 σὸν Πάπα φῶ προξένησε μεγάλη δυσκολία.
 Ξεσκέπασε τὴν μάσκαραν τὸ σέβας κ' τὸν τρόπον,
 ὅπῃ σὴν Ρώμην φύλαττεν ἡ τύφλα τῶν ἀνθρώπων.
 Ἀπὸ τὴν Ρώμην καὶ ἡμεῖς εἶχαμεν ἰντερέσον,
 καὶ τὸν ἐπίγειον Θεὸν τὸν εἶχαμ' ἓνα μέσον.
 Νὰ ρίπτωμεν πολλὰς ψυχὰς σὰ βιάδι καδ' ἡμέρα
 κ' εἴμεινε σὰ ἡλύσια ἡ χώρα ἐλευτέρα.
 Ἀπ' Ἰνδαλγέτζες εἶχαμεν ἐδῶ κάποιον μέρος,
 μὰ τῶρα μᾶς ὑπέρησεν ὁσκῦλλος ὁ Βολτέρος.
 Ρ'αδ. Φίλτατε Μίνω σιωπὴ μὴ λέγεις περαιτέρω,
 Πάπιδες ἔκριν' ἀρκετὸς ἴδα καὶ τὸν Βολτέρω.
 Ε'πρεπ' εἶναι καχότροπος αὐτὰ νὰ ξεσκεπάσῃ,
 γνωσὰ νὰ κάμῃ εἰς τὴν γῆν καὶ φανερά τοῖς πᾶσι.
 Θυμήσῃ πόσα αἵματα χύθηκαν σὴν Γαλλίαν,
 σὴν Γαουλιάν δι' αὐτὸν καὶ εἰς τὴν Σικελίαν.
 Βαρδολομαῖς ἑορτὴ ἦτον πῦ οἱ ἀββάδες,
 σὴν φράντζαν μ' ἄλλας ζηλωτὰς ἔσφαξαν μυριάδες.
 Στὴν Γαουλιάν ἔσησαν ἰνκνιζισιόνος τρόπον,
 καὶ σὰν τὰ ξύλα ἔκαιαν τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων.
 Θυμασε ὅταν ἔρχονταν ἐδῶ νεκροὶ καμένοι,
 ἀπὸ τῶ Πάπα τὴν ὀργὴν καταδεδικασμένοι.

Στὸ πάχα τὸν ἑσπερινὸν σὴν Σικελίαν πάλιν,
 οἱ ζηλωτ' ἔδυσαν λαῶ ποσότητα μεγάλην.
 Οὕτω καὶ σὴν Ἀμερικὴν διὰ ῥωμάνια χάρι,
 ἔδρισαν ἄμετρον λαὸν σάν σίτου σάν χορτάρι.
 Τέτοιαν δυσίαν πρόσφεραν, (ἔργον κακίης γνώμης)
 εἰς τὸν ἐπίγειον Θεὸν σὸν πρόεδρον τῆς Ρώμης.
 Ὅθεν καὶ ὕψωσαν αὐτὸν μὲ τέτοιας δυσίας,
 ἐπάνω σὰ βασιλεια καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας.
 Ζῶς, ἢ Ἀπόλλων εἰς τὴν γῆν ὅταν ἐφανερώδη,
 καὶ ἐπιζεύετο Θεὸς κἀνεὶς δὲν θανατώδη.
 Ὁ Πάπας ὄντας ἄνθρωπος μ' ἀράς καὶ μὲ σπαθία,
 ἀπόκτησε προνόμια ἑράνια καὶ δεῖα.
 Μὲ βίαν μὲ πολίτικα, καὶ μὲ μυρίας τρόπους,
 ἐπροσκυνεῖτο ὡς Θεὸς ἀπὸ πολλὰς ἀνθρώπους.
 Λοιπὸν ἔγραψε κατ' αὐτῷ κί ὁ Βόλτερ ὁ καίμενος.
 ἀπὸ τὰ τόσα ἄτοπα παρακεκμημένους.
 Ἐκ τῆτος ἴτως ἔλαβε κί ὁ Βόλτερ τὰς αἰτίας,
 καὶ ἔγραφε κατὰ τῶν θεῶν προφάσεις ἐναντίας.
 Πολλοὶ καὶ ἄλλοι εἰς τὴν γῆν κἀνευ τοιαῦτα λάδη,
 προσάπτοντες εἰς τὰς Θεὸς τ' ἀνθρώπινα τὰ πάδη.
 Ὅσ' αὐτὸς ἔγραψε· λοιπὸν πῶ βλάφθηκεν ὁ Πάπας,
 κριταὶ νομίζω ὁ Βόλτερ δὲν ἔπτασε παντάπαι.
 Μὰ ὁ κακότροπος αὐτός με κἀποια ῥωμάντζα,
 καὶ ἀναγνώσῃν ἔφθειρε καὶ μάλις τὴν φράντζα.
 Ἐκεῖ πῶ βρίζει τὰς Θεὸς θεησκείας ἐρωτεύει,
 μὲ τέχνην μὲ σοφίσματα καὶ ἀκοὴν μαγεύει.
 Καθὼς αὐτὸς ὁ βέβηλος μάγευσε τὴν γαλλία,
 μ' εὐχάρισα ποιήματα μ' ἀπατηλὰ βιβλία.
 Καὶ ἐπανάσῃ ὁ λαὸς κατὰ τῷ βασιλέως,
 ὡς τίτανες καὶ γίγαντες βλασφήμως θαρσαλέως.

- Ο Πάπας μὲ ἀφορισμὸν τὰς ἔκαμε πλὴ ἀγρῆς,
 καὶ ἔρριψαν τὴν εὐσέβειαν, εἰς κριμισμὸς μυθίας.
 Καὶ ὄχι καθῶς ἔλεγες πρῶην γῆν ὀμιλίαν,
 πῶς παπικοὶ ἀφορισμοὶ θὰ καύσαν τὴν Γαλλίαν.
 Ο Πάπας μὲ τὸν Ἡΐφαιζον εἴαν ἐσυμφωνῆσε,
 καὶ ἄνδρωπον κεραύωνε πῶ δὲν τὸν προσκυνῆσε.
 Τὸν Ἡΐφαιζον τὸν ἔχει ὁ Ζεὺς εἰς ἑρανοῦς ἐπάνω,
 αὐτῆσαι τῆς δυνάμεως τῆ Παπα ὑπεράνω.
 Ἐκείθεν Μίνω ἀγαθὲ πῦθ δέῃον δέλει φθάσει,
 μὲ ὀργὴν τῆ κραταιῆ Θεοῦ τὴν φράντζαν δέλει καύσει.
 Ἄν δύνετο μὲ ἀφορισμὸς γένη νὰ ξολοθρευῆται,
 ὁ Πάπας ἤθελε τὴν γῆν ὅλην νὰ κυριεύσει.
 Πλ. Ραδάμανθ' ἔχεις δίκαιον εἶπας λέξεις βεβαίαις,
 πολλὰ καλὰ ἀναιρέσεις τῆ Μίνω τὰς ιδέαις.
 Ἀσόχαστος ἀφορισμὸς ἀπὸ τὸν Πάπ' ἐγένη,
 ὅλην τὴν Φράντζ' ἀγρῶστε αὐτίς νὰ τὴν πρᾶυνη.
 Τί σοι δοκεῖ ὦ Διακὸ πῶ εἶναι γηραλέος,
 ἀλήθευσ' ὁ Ραδάμανθους, ἢ Μίνως ὁ γενεῶσι;
 Ἐσὺ τιμήθης ἐκ Διὸς δῶ νᾶσαι νὰ δικάζης,
 καὶ ζέκεις εἰς προπύλαια καὶ πάντας ἐξετάζεις.
 Διακ. Πλέτων τῆ ἄδε βασιλεὺς εἶσ' εἶσαι ἐδῶ μόνος,
 ὡς ἀδελφὸς ὑπέρτιμος Διὸς καὶ Ποσειδῶνος.
 Καὶ κρῖνεις πάντα ἀνδρωπον δικαίως εὐδυθόλωσι,
 δὲν σ' ἀπατᾷ Ρητορικὴ ὑπόκρισις καὶ δόλοσι.
 Ο Ραδαμάνθους ὁ κλεινὸς ἔδειξε φιλαλήθως,
 πόθεν ἢ Φράντζα ἔπεσεν εἰς κακουργίας πληθῶσι.
 Ο Μίνως τὸ μὴ αἴτιον ὡς αἴτιον νομίζει,
 τῆ Παπα ὁ ἀφορισμὸς εἶναι πῶ τὸν σκοτίζει.
 Ο Πάπας μὲ αὐτὸ ἔβλαψε πολλὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ,
 ἔγιν' αἰτία καὶ ἀρχὴ κακῶ ἀνεκλαλήτε.

Τὸν ἄφρον' ἄτακτον λαὸν ἀντίς νὰ νηδεύῃσῃ,
 τὸν ἔκαμε καὶ τὰς Θεὰς παντάπας ἢ ἀδεύῃσῃ.
 Ἐπρεπ' ὁ Πάπας μὲ ἀρετὰς τὴν Φραντζα νὰ ἐλκύσῃ,
 (καθὼς ποτὲ οἱ παλαιοὶ) νὰ τὸν ἀκολυθῃσῃ.
 Μὰ ἢ ἀφορνᾷ νὰ ὑπερῆ τὴν χάριν τῆς Σηκείας,
 παρώργισε τὸ πόπολον, κ' ἔπεσεν εἰς κακίας.
 Καθως σὴν γῆν κεραύνωτε τὰς τίτανες ὁ Δίας,
 κ' ἡ γῆ εὐδύς τὰς γίγαντας, δυνάμει παντοίας.
 Γέννησε, κί ὄρη ἔδεσαν ἕνα ἐπάνω εἰς ἄλλο,
 τότε ὁ Ζεὺς φῶ ἔφασεν εἰς κίνδυνον μεγάλο.
 Ἀπὸ τὸν θρόνον τ' ἔρανᾶ εὐδύς τὸν ἀπειθῆσαν,
 ἂν Θεῖτις κ' Ἐκατόνγχειρος δὲν τὸν ἐβοηθῆσαν.
 Τὸν Πάπα δὲ ὡς ἄνθρωπον ἢ φραντζα δὲ πειράξῃ,
 φοβῆμαι κί ἀπ' τὸν θρόνοντα μήπως καὶ τὸν ταραξῃ.
 Ὅπῃ σ' αὐτὸν γιὰ νὰ σαθῇ Θεός τε καὶ μονάρχης
 χύθησαν τόσα αἵματα ὡς εἶπ' ὁ Ραδαμύνδης.
 Ἐὰν δοκῇ νὰ πέμψωμεν ἀπανταχῶς τὸν μῶμον,
 νὰ ἐρευνᾷ τὰ τῶν νεκρῶν γιὰ νὰ γραφθῆν εἰς τόμον.
 Γιὰ νὰ τὰ δώκῃ ὁ Ἐρμῆς τῆς χρυσοπτέρῃ φήμης,
 ὡς ἄξι ἀναγνώσεως καὶ αἰώνη μνήμης.

Πλ. Δίκαιον εἶναι Αἰακὲ τὰ τῆδε νὰ γραφθῶσι,
 κ' εἰς κάθε πόλιν εἰς τὴν γῆν νὰ διχοιραθῶσι.
 Σ' ὅσας ποδῆν φραντζέζικα γιὰ νὰ ἐγχειρισθῶσι,
 εἰς τὸ ἐξῆς τὰ τῆ Βολτέρ νὰ τὰ δυσαρσθῶσι.
 Ὅσα αὐτὸς εἶπε σ' ἐμᾶς αὐτοὶ νὰ τὰ μεμφθῶσι,
 τὸν Βίλτερ τὸν κακοποιὸν νὰ μὴν ἀκολυθῶσι.
 Καὶ ἂν ὡς τὰρ' αὐτὸν ἀκῆν νὰ τὸν ἀπαρηθῶσι,
 τὸ σκότος καὶ τὸν τάρταρον μ' αὐτὸν νὰ μὴ ριφθῶσι.
 Τὴν καταδίκην τῆ Βολτέρ ἴσως καὶ φοβηθῶσι,
 νὰ μὴ Σηγιῆν αἰώνια χωρὶς ἢ ὠφεληθῶσι.

Τὰ ἀσεβῆ συγγράμματα τῷ Βόλτερ νὰ μισῶσι,
τὰ παλαιὰ ψυχοφελῆ βιβλία νὰ ποδῶσι.
Τὲς παλαιὲς τὲς ἥρωας πάντες νὰ μιμηθῶσι,
μ' αὐτὰς εἰς τὰ ἡλύσια ἂν θέλων νὰ βαλθῶσι.
Ὅσοι ποδῶν τὴν ἀρετὴν γιὰ νὰ τὴν διδαχθῶσι,
τὲς πάλαι ν' ἀναγνώθῃσι νὰ ἐπιμεληθῶσι.
Τὸν Βόλτερ ὡς φρενοβλαβῆ νὰ τὸν ἀποσρεφθῶσι,
κὶ αὐτὸν καὶ τὰ συγγράμματα πάντες νὰ βδελυχθῶσι.
Στὰ παλαιὰ συγγράμματα πάντες νὰ παιδευθῶσι,
ἂν θέλῃσιν αἰώνια ἐδῶ νὰ εὐφρανθῶσι.
Κ' ἐγὼ πέμπω τὲς ἀσεβεῖς γιὰ νὰ τιμωρηθῶσι,
φραντζα καὶ Πάπας εἰς τὴν γῆν ἄς πὰ νὰ κερυθῶσι.
Λοιπὸν τριπόδιτ' Αἰακὲ ὅλα αὐτ' ἄς γραφθῶσι,
τὰ περὶ τὸν Βόλτερ αὐτὸν διὰ νὰ τυπωθῶσι.
Καὶ νὰ πεμφθῶσιν εἰς τὴν γῆν τοῖς πᾶσι νὰ δωθῶσι,
ναῖδεν τὰ περὶ τὸν Βόλτερ ἔ νὰ τὸν λυπηθῶσι.
Αἰακ. Σήμερον ἀρχινῶ αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ περιγράψω,
ἔ ὅλα τὰ κατὰ Βολτέρ εἰς εἰχὴς νὰ συνάψω.
Ἢ μῆς εἰς τὸ ἐξῆς κριταὶ πρέπει νὰ θεωρῶμεν,
καλῶς νὰ ἐξετάζωμεν ἔ νὰ παρατηρῶμεν.
Ὡς καὶ τὸν ἄθεον Βολτέρ βίψαμεν εἰς τὸ σκότος,
ὅπῃ δὲν ἔχεν εἰς τὴν γῆν ἔλεγχον συνειδότος.
Ζητῶντας ὅσες κρῖνονται ἂν εἶναι μαδισταὶ τε,
προσάται τῶν δογμάτων τριφίλοι ἔ ἔρασαί τε.
Υπὸ τὸ χῆμά τὸ σεμνὸν πολ' εἶναι ζηλωταί τε,
κρυμμέν' εἰς τὴν εὐσέβειαν, ἀλλ' εἶναι μιμηταί τε.
Λοιπὸν ὁπόταν κρῖνονται πρέπει νὰ μᾶς εἰπῆσι,
ἂν μελετῆν τὰ τῷ Βολτέρ, ἢ ἂν τὰ ἀγαπῶσι.
Ὅτ' ἔκρινα κ' ἐγὼ πολλὰς ὅπῃ αὐτὰ ἐπόθην,
ἔ ἔμαδην φραντζέζικα διὰ νὰ τ' ἀναγνώθην.

Περὶ αὐτῶν λοιπὸν ἐγὼ ὡς μὲ προσάξ' ὁ Πλάτων.
γράφω ὅσα συμβαίνουσιν ἐδῶ τὸν τόπον τῆτον.
Ναῖδ' αὖ ὅσοι ἀπ' τὸν Βολτέρρ ἔναι πεφωτισμένοι,
ὅτι ἐδῶ μ' αὐτὸν θά ζῆν καταδεδικαυμένοι.
Ναῖδ' αὖ τ' ἀποτελέσματα τῶν τῆτε συγγραμμάτων,
ἀποσχασίαι, πόλεμοι, χύσεις πολλῶν αἱμάτων.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Ζ΄.

Μηραμπῶ, Βολτέρρ, Ρ' εσσῶ, Ντεπρὲ, Λεκιανὸς
ἔ Πατὴρ Μηραμπῶ. (εἰς τὸν αἶθρον)

Μηρ. Μὸν ντιγιῆ, μὸν ντιγιῆ, τί εἶν' ἐδῶ τί συμφορὰ μεγάλη,
εἰς τέτοια βάδι σκοτεινὰ τάχα νὰ εἶναι κί ἄλλοι;
Εἰδῶ πῶ βατανίζονται, μ' ἀκῶ πῶ μεγγρίζουν,
καὶ βλέπω κληῖδος σκοτεινὰς ἰσκιὰς πῶ μεμνηρίζουν.
Αἴχ' αἴχ' τί τόπου ἔξαφνον καὶ γλίγωρον ταξίδι,
ὁ φράντζας πικρὸς χωρισμὸς τί πόνον πῶ μὲ δίδει;
Κακὸ Ἐρμῆ δὲν μ' ἄφηκες νὰ ζῶ νὰ τελειώσω,
τῆς φράντζας τὴν κατάστασιν σοφῶς νὰ ἀλλοιώσω.
Δὲν ξέρω πῶ τί γίνεται εἰς τὸ Παρίσι τῶρα,
αἴχ' αἴχ' νοβέλες, εἰδησεις ἐδῶ δὲν ἔχουν χώρα!!
Ἐξαφνα ὑπερῆδικα τὰς δόξας θ' τὰ πλάτη,
κί ἀπ' τὸς κριτὰς ἐρρίφθικα τὴν καταδικὴν τῆτη!
Ταλαίπωρος ἐγὼ λοιπὸν πῶς θελά ὑποφέρω;
αἴχ' πῶ νὰ ἔβλεπα ἐδῶ τὸν φίλον με Βολτέρρω;
Βολ. Εἰπέμας ποῖος εἶσ' ἐσὺ, πῶ κλαίεις καὶ στενάξεις,
καὶ θλιβερόν τὸν χωρισμὸν τῆς φράντζας ὀνομάζεις.
Παρηγορήσθ' ἀδελφεῖ ὅποιος καὶ ἂν εἶσαι,
πῶ μὲ ἡμᾶς αἰῶνα θεόθεν τυραννεῖσαι.

Μιρ. Εγώϊμαι ένας δυστυχής πῶχδὲς εἶμιν ἀφέντης,
ὁ εὐγενής ὁ Μιραμπώ τῆς φράντζας νομοθέτης.
Θρηνώ πῶς δὲν ἐπρόφρασα διὰ νὰ κατορθώσω,
τῆς φράντζας τὴν δημοαρχικὴν δόξαν νὰ τελειώσω.
Καθ' ἕνας νῆσαι λευθεροῖ πό κάθε δυνασειάν,
βασιλικὴν καὶ παπικὴν ἱεροεξοσιάν.
Νῆσαι καθ' ἕνας βασιλευς εἰς νόμους ὑποκάτω,
Πάσαι νὰ μὴν ἀκῆται εἰς ἐδικόν μας ζάτο.
Εἴως τῆ νῦν εὐφραίνονταν μὲ διαφορὰς τρόπους,
καὶ φράτορες καὶ εὐγενεῖς ἀπ' τῶν πτωχῶν τὲς κόπες.
Νομοθεσιάν σύνθεσα ἀγίαν ὁ καίμενος,
μὰ νὰ πῶς μ' ἔρριψεν ἐδῶ Ἐρμῆς ὁ πομπιαμένος.
Δὲν ξέρω πῶς τότε σοφοὶ φραντζέζοι δὲν ἐφεῦραν,
τέχνην νὰ διώξουν τὸν Ἐρμῆν ἀπὸ τῆς γῆς τὴν σφαῖραν,
Νῆν τὰ κορμιὰ ἀδάνατα καὶ τῶν σοφῶν ἀνδρώπων,
καὶ ἡ ψυχάτης νὰ μ' ἴδῃν τέτοιον ἀχρεῖον τόπον.
Μὰ ἄχ τῆτ' εἶν ἀδύνατον ὡς καὶ ὁ λόγος κείδει,
ἅλα τὰ μοτὰ θάνατου μὴ φαίνονται ὡς μῦθοι.
Κατὰ πολλὰ ἐπλάνησε τὴν δόξαν τῆ νοοίμῃ,
τὸ σύστημα τῆς φυσικῆς τῆ ἄφρονος πατρός μου.
Τῆ θυμασῆ τῆ Μιραμπώ τῆ τῶν σοφῶν ἀρίστῃ,
τῆ συγγραφείως φυσικῆς φρικτῆ ναυραλίστῃ.
Λυπῆμαι πῶς κ' οἱ φίλοιμα εἴην φράντζαν δὲν ἱξείρην,
πῶ ἄμ' ὡς τέτοιον συμφορᾶν, (μὰ θᾶρθην νὰ μὲ εὔρην.)
Νὰ μῆ εἰπῶν τι ἔκαμαν οἱ βασιλεῖς κ' ἡ Ρώμη,
εἰς νόμους ὅπῃ ἔγραψα μὲ τὴν κοινὴ τῆ γνώμῃ.
Ὅτι κινῶνται τεχνικῶς οἱ ἐδικοίμας τρόποι,
γιὰ νὰ μεταμορφώσωμεν καὶ ὅλην τὴν Εὐρώπη.
Πατὴρ Ἰέμα νέε Μιραμπώ ἀλοήμονον σὲ μένα,
Μιρ. εἰς πῦρ καὶ σκοτὸς ἔφρασα νὰ σὲ ἴδῶ κ' ἐσένα.

Ἐδῶ τὸ θεῖον μ' ἔρριψεν γιὰ τὴν φιλοσοφίαν,
 πᾶ τυφλωθεὶς δὲν ἔθεσα ἀρχὴν παντάπας θεῖαν·
 Φύσιν τινὰ ὠνόμασα ἀναρχον αἰώνιον,
 θαυμάζω πῶς κατήντησα εἰς τέτοιαν μανίαν;
 Πυριπλεγέδων εἶν' ἐδῶ μέρος πλέον δυσῶδες,
 κ' ἡ φοβερὰ ἢ χίμαιρα ὅπῃ ξιφῶ τὰς φλόγες.
 Ἐδῶ εἶν' ὄλ' οἱ συγγραφεῖς οἱ νέοι ἀδείξαι,
 Ῥησῶ Βολτέρης καὶ ἐγὼ κί ὄλ' οἱ ναυραῖστοι.
 Ζῶντας δὲν εἶχα δια αὐτὰ ἔλεγχον συνειδότος,
 μὰ φεῦ ὁ Πλάτων ὁ κριτὴς μ' ἔρριψ' ἐδῶ σὸ σκότος.
Μηρ. Κ ἐσὺ ἐδῶ μόν' κερ μ' αὐτὰς; Οἶμὲ τί δυσυχία,
 σερέμεθα τὴν λιμπερτὰ τὴν φραντζεζοφτυχία.
 Πᾶ γὼ μὲ ἄλλης σύνθεσα σὸ σύστημα τὸ νέον,
 μὰ πίνοντας ἔταν καφὲ δὲν ζῶ σὴν φράντζα πλέον.
 Ἰσως ὁ Πάπας ἔκαμε γιὰ νὰ μὲ φαρμακώσῃν,
 τ' ἐγὼ σὴν φράντζαν ἔκαμα τὸ σέβει νὰ τῷ σώσων.
 Ἐκαμα ὅπῃ παπισμὸς νὰ μὴν εἶναι σὸ μέσον,
 τ' ὁ Πάπας τὴν θεοσκείαν μας τὴν ἔκκυ ἰντερῖσον.
Βολ. Μπαράβω μιστὶ φιλόπατρι καὶ ἄξιε ἐπαίνων,
 εἰπέμας τα λεπτομερῶς ἔλθε ἡμᾶς εὐφραίων.
 Περὶ αὐτῶν συνέγραψα κ' ἐγὼ ὡς ἔδει ἀλλός,
 κί ὁ Πάπας εἰ ὁ Βασιλεὺς μ' ὠργισθῆκαν μεγάλως.
Ῥησ. Μπαράβω καλέμει Μηραμπῶ εἰς τὴν νομοθεσίαν,
 τὴν φυσικὴν κ' εὐχάρισον καὶ ἄνω θαυμασίαν.
 Κ' ἐγὼ ὡσαύτως ἔγραψα εἰς ὅλθε νὰ κηρύξω,
 θεοσκείας, νόμους παλαιὸς ψευθεῖς νὰ ὀποδέξω.
Ντεπ. Μπαράβω σοφέμει Μηραμπῶ σ' αὐτὰ πᾶ διηγῆθης.
 χαρὰ σὲ μᾶς, χαρὰ σὲ σέν ὅπῃ μᾶς ἐμιμήθης.
 Νὰ λυτρωθῶν οἱ ἄνθρωποι ὀπὸ τὰς ἔθεσις,
 καὶ μάλισ' ὀπὸ τὰς δεινὰς τῷ Πάπα φαντασίαις.

Ανν. Σύγγνωθι, εὐγενέσατε, κί ἄν ἤσην νομοθέτης,
 ὡς τῆτοι λέγην δίκαιος, σοφός, καὶ ὄχι φεύτης.
 Καὶ ἄν, εἰ νόμοι σε αὐτοὶ ἦτον καλῶ κανόνος,
 καὶ μὲ τῆς νόμης σύμφωνοι τῆ παλαιῷ αἰῶνος,
 Οἱ Θεοὶ δὲν σε ἔρριπταν ἐδῶ μ' ἐμᾶς νὰ κλαίης,
 νὰ τιμωρῆσ' αἰῶνια χωρὶς νὰ ἀναπνέης.
 Στὰς νομοθέτας σ' ἔβαναν σὸν τόπον τῶν ἡρώων.
 ν' ἀπλοαμβάνης τὰ καλὰ ὅλα ὁμῶ ἀδρόον.
 Ἐκεῖ πῶ Σόλων χάρεται κείνος ὁ Ἀθηναῖος,
 Λακεδαιμόνων ὁ κριτής Λυκῆργος ὁ Σπαρταῖος.
 Καὶ ἄλλοι ὅσοι νομικὸν ἀνέλαβον ἀγῶνα,
 χάζονται σὰ ἡλύσια τὸν πᾶγχρυσον αἰῶνα.
 Μὰ σ' ἴτωσ νομοθέτητες ἄλλης νὰ κατακρίνης
 τὸ ἄθλιόν σε συνειδὸς λίγον νὰ ἐλαφρύνης.
 Ζεῦρ ὄτ' ἐπᾶς οἱ πελαιοὶ νόμοι σᾶς ἐνοχλῆσιν,
 Ὅτι τὰ κικρυγίμηττα δικαίως ἀναιρεῖσιν.
 Ὡσεῖς εἶσε οἱ νανεχῆς οἱ Φαυμασοὶ οἱ Γάλλοι,
 σ' ὄλην τὴν γῆν σφίρημοι φιλόσοφοι μεγάλο;
 (Ἀνδρας δ' ἀρίστου παλαιῆς τῆς τῶν μυστῶν τροφίμης,
 ὡς λέν, σὴν γῆν κηρύζεται ὡς ἀμαρτῆς βλασφημῆς.
 Ὅτι διδάσκην ἀρετὴν νὰ πράττη κάδε ἕνας,
 αὐτὸς ὁ νόμος σὸν λαὸν εἶναι καλὸς λιμένης.)
 Τώρα κί οἱ ὁμοιοπαθεῖς τῆτοι πῶ σε παυῶσι,
 καὶ κατὰ τὴν ἰδεάντης δίκαιον σε καλῶσι.
 (Κακότροποι κακοπαθεῖ πάντοτε ἐπαυῶσι,
 μὰ μὲ αὐτῆς οἱ εὐσεβεῖς ποτὲ δὲν συμπαυῶσι.)
 Κατὰ τὸ νέον σύστημα πῶ θέλει νὰ γκρεμίση,
 νομοθεσίαν παλαιῶν καὶ νέαν νὰ συστήση.
 Κ' ἐγράφεται συγγράμματα τῆ κόσμη δυσυχίαν,
 νὰ δώσετε σὸ συνειδὸς ὀλίγη ἡσυχίαν.

Περὶ ἡθῶν κ' ἐγὼ ποτὲ συνέγραψα γενναίως,
 μ' ἂν τὸς Θεὸς κατέκρινα, τὸ ἔκαμα δικαίως.

Μηρ. Ποῖοι τάχα νὰ ἦδ' ἐσεῖς; ἐγὼ δὲν σᾶς γνωρίζω,
 πῶ γράφεταιν συγγράμματα, εἴτε σοφοὶ νομίζω.

Βλέπω σκιὰς, φαντάσματα, γυμνάς ψυχὰς ἀνδρώπων,
 κ' ἐδῶ δὲ ζῆμ' αἰώνια σὸν ἄθλιον τὸν τόπον!

Βολ. Ἐγὼμαι κείνος ὁ Βολτέρ, τῆτος Ρ'ησὼ ὁ μέγας,
 τῆτος Σπινόζας, καὶ Ντηπρὲ ὁ πρῶτος μὴ κολέγας.

Καὶ τῆτος ὁ Λακιανὸς ὅπῃ σὺ ἠμιλῶσε,
 κ' ἐμᾶς καὶ τὰ συγγράμματα μᾶς ἐπεριγελῶσε.

Λυπῶμαι μιστῖ Μιραμπὼ (ἐκεῖνος ὁ Βολτέρος,)
 μὲ θλίβει κί ὁ Λακιανὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Οἱ Ἐλῆνες ἐλέγχουσιν εἰς κάθε ὀμίλιαν,
 δὲν ξεύρην ταῖς τζερμόναις τῆς Φράντζας κ' Ἰταλίας.

Μηρ. Μὸν ντυγιὲ μιστῖ, θαυδάζομαι, ὦ ἦ ἕβρανέ, γῆ πᾶσα,
 σ' εἶσαι σὴν φράντζαν ἅγιος εἰς ἀσημένια κάσα !!

Καὶ ἡ ψυχὴ σου νᾶν ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴν δυσυχίαν,
 καὶ τὰ ξηρά σου κόκκαλα εἰς τὴν εὐτυχίαν;

Ὅταν αὐτὰ τὰ ἤφεραν μέσα εἰς τὸ Παρίσι,
 βγῆκ' ὁ λαὸς μὲ θράμβον νὰ τὰ προῦπαντήσῃ.

Μὲ ἱερεῖς καὶ μέζικας ὅλοι οἱ συνομῶται,
 μὲ δόξαν μεγαλοπρεπῆ φιτιάλοι στρατιῶται.

Στεφανωμένοι, χαίροντες τὰς χεῖρας ἐκροτῶσαν,
 ἄλλοι ἐπροπορεύοντο, κί ἄλλοι ἀκολουθῶσαν.

Ζυπαράρωντες καὶ ψάλλωντες ἐπαίνους ἐγκωμίων,
 καθὼς τὸ πάλαι ἔκαμναν ἡρώων καὶ ἁγίων.

Διὰ ἐκεῖνα π' ὄγραφες γιὰ τὴν ἐλευθερίαν,
 καὶ ἀπ' αὐτὰ συνδέσαμεν τὴν ὄντως σωτηρίαν.

Κάνεις νὰ μὴ ποτάσεται εἰς ἐξουσίαν πλέα,
 μῆτε σὺς πλέον ὑψηλὸς Πάπα, καὶ βασιλεῖα.

Ὡς οἱ ἐγγλέζοι καὶ ἡμεῖς τὸν ἄλλον τὸν αἰῶνα,
εἰς τὸ Παρίσι καύσαμεν τῷ Πάπα τὴν εἰκόνα.
Ἀφορισμὸν μᾶς ἔσειλε γι' αὐτὸν τὸν ξέον τρόπον,
καὶ ἡμεῖς εὐδύς τὸν καύσαμεν σὺν ἴδιον τὸν τόπον.
Τὴς συνομῶτας ἢ ἄχωμεν δεσπότης καπελάνης,
τὴς παπῆτας ἐδιώξαμεν ὡς ἀρκαγυχοὺς καὶ πλάνης.
Τῷ Πάπα οἱ ἀπόστολοι μὲ κάθε ποιηρία,
ἐγύμνωναν τὸ ζάτομας μὲ πᾶσα φερμπάρια.
Ληκ. Χαὶ χαὶ, χαὶ χαὶ, γελάσατε, δὲν μπορῶ νὰ γελάσω,
ὑπέρμετρα καὶ τὴς νεκρῆς ὄλης ἐδῶ νὰ μάσω.
Ν' ἄρθην ἢ ἀκόσην νὰ γελῶν εἰς τὰ παιδαριώδη,
σῆς φραντζας τὴν κατάσασιν τὴν τόσον γελοιώδη.
Μήπως καὶ ἐσὲν ἀγαπητὴ γιὰ τὰ καμώματά σε,
σὴν φραντζαν ἀποδέωσαν τὰ βρωμοκόκκαλά σε;
Χαὶ χαὶ, χαὶ χαὶ, γελάσατε σὴν τυφλὰν τῶν ἀνθρώπων,
τῶν ἀνοήτων καὶ τρελῶν τῶν ὄντως κακοτρόπων.
Παρακαλῶ τὸν Πλάτωνα νὰ εἰδῶ εἰάν ἀφήνῃ,
ἢ ἄρθῃν ἢ ἀκόσῃν νὰ γελῶν καὶ οἱ Ἑλληνοὶ ἐκεῖνοι.
Ὡς κακοῤῥοίζικε Βολτέρ (μὰ καλὴν φτυχησμένε),
σὴν φραντζαν ἀγιοκόκκαλε, καὶ δῶ δυσυχισμένε.
Τὴς ἤρωκε διὰ ἀρετὰς ἐδιώξαζον τὸ πάλα,
σύ γιὰ κακὰ συγγράμματα δοξάσθης ἄφρων Γάλλε!
Τὰ κόκκαλα νὰ φραίνωνται, καὶ ἐσύ ἐδῶ νὰ κλαίῃς;
τὸ συνειδὸς σὲ τυραννεῖ, καὶ ἄνεσιν δὲν ἔχει.
Διὰ τὰ ὅσα ἔγραφες ἀφρόνως ἀσοχάσως,
ἐδῶ σὸ Βίδοις βίφθικες καὶ κλαῖς ἀκαταπαύσως.
Φῶ! πρὸ πολλῆ μᾶ παινέσαν τὸ πνεῦμα τῶν φραντζέζων,
τῶν Ἰταλῶν τὸ ἐντεχνον, τὴς νόας τῶν Ἑγγλέζων.
Ὅτι αὐτοὶ ἐδέχθησαν Ἑλλήνων τὴν σοφίαν,
μὲ δοκιμὰς τὴν ἔδειξαν καὶ πλέον θανατοσίαν.

Μὰ τῶρ ἀέωντας αὐτὰ ὡς ἔργ' ἀνοησίας,
 τῆς τέτοιος νὰ προσκυνῶν; (ὦ φεῦ τῆς ἀγνωσίας!)

Ἀν ἐτιμᾶταν εἰδῶλα κ' ἡρωϊκὰς εἰκόνας,
 καὶ ἦρωες πῶ θάύμαζεν ὁ παλαιὸς αἰῶνας.

Καθὼς ποτὲ οἱ Ἑλλῆνες οἱ πρὶν Χριστῷ ἐκείνοι,
 μὴ τέτοιος νὰ λατρύωσι; (ταλαίπωροι λατῖνοι!)

Ὅτῃ καὶ ὅσα ἔκαμαν, καὶ ἔγραψαν, καὶ ἔπαιον,
 ἦτον σὺς ζῶντας κάλλιον αὐτοὶ μὴ γεννηθῆκαν.

Μὰ σεῖς ἂν ἦσθαι πρὶν Χριστῷ ἦτον σὲ σᾶς συγγνώμη,
 ἀλλ' ἄθλιοι μετὰ Χριστὸν λάβεται κακὴ γνώμη!

Ἐτάτων τὰ συγγράμματα καὶ οἱ δικοῖσιν νόμοι,
 ἀγαπήτε μοὶ φάνεται σὴν ἐδικήν μιν γλῶσιν.

Ὅτι δὰ κατεφθείτε τὸ ἐδικόντας σάτο,
 πυργοπηγῶν κτίζοντες νὰ φέρεσ' ἄνω κάτω.

Τὸ νὰ συμβῆ καταστροφή δὲν εἶναι ἀπορία,
 σ' ἔδνη πολλὰ συνέβηκεν ὡς γράφ' ἡ Ἱστορία.

Μηρ. Αὐτὸ, μισῶ, ἴσως συμβῆ, μὰ τῶρα δὲν ἰξέρω,
 ἐγὼ γιὰυτὰ δὲν πίστευα τέτοι' ἀμοιβῆ νὰ εὔρω.

Ἡλπίζα τὸ κατόρθωμα αὐτὸ νὰ τελειώσω,
 ὡς νομοθέτης εἰς τὴν γῆν τ' ὄνομα νὰ ὑψώσω.

Καὶ χαίρομην εἰς τὴν ζωὴν μεγάλην εὐτυχίαν,
 δὲν ἠλπίζα πῶς δὰ ριφθῶ σ' αὐτὴν τὴν δυσυχίαν.

Βολ. Πέμνε καλὰ παρακαλῶ τὸν τύπον τῆ ἀγίας,
 σὴν φράντζαν πῶς τὸν καύτατε Θεὸ τῆ ἐπιγείης;

Καὶ πῶς δὲν ἐφοβήθητε ὅλοι οἱ συνομῶται,
 τὰς κεραυνὰς, ὡς ἐκ Διὸς ἀπὸ τὴν Ρώμην τότε;

Μηρ. Ἐκ Ρώμης ὡς ἐξ ἑρανεῦ, σὴν φράντζαν πῦρ ὁ θεός,
 Πατὴρ, ἔστειλε μὲ ὄρμην, ἀλλ' ἔσβυσε τελείως.

Εἰς τὸ ἐξῆς οἱ κεραυνοὶ τῆς Ρώμης τελειώθη,
 πρὶν εὐγεν εἰς τὸν (α) Τιβυρην, σβύσονται καὶ παγώνθη.

(α) Ὁ περὶ τὴν Ρώμην ποταμός.

Μυστὴ ἢ Ρώμ' εἰς τὸ ἔξῃ δὲν ἔχ' ἰχθὺν κἀμμίαν,
 σὴν φραντζαν ἢ Γτάλιαν ἢ εἰς τὴν Γερμανίαν.
 Στερεῖντ' ἀπὸ τῆς θησαυρῆς ὅλα τὰ μοναστήρια,
 πᾶ, οἱ Πατέρες τ' ἀκαμαν ἐρτίη ἀγαθήρια.
 Ἐντέχνως πραγματεύονταν θεόντε καὶ θρησκεία,
 πλετᾶντες τρωγοτίνοντες πάχυναν σὰν ἄσκια.
 Εἰς τὴν εὐρώπην ὁλονῶν τὰς ἀνοιξες τὰ μάτια,
 κ' εἶδαν τῆς Ρώμης τὴν σερὴν ἐρίνιον πραγματεία.
 Καὶ ἄρχισαν νὰ σήφωσι πολλα χροστὰ αὐλάκια,
 ὅπᾳ τῆς Ρώμης ἔτρεχαν τὰ θησαυροφυλάκια.
 Τὸ ἀπῆρτο σάντο πανταχῆ πλιὸ δὲν τὸ ἀγοράζην;
 καὶ ἢ ντελγγέντζες ἄρχισαν πλέον νὰ ἠσυχάζην.
 Ἀρχισαν ἢ ἀναλάβωσι τ' ἀγνώρισα τὰ γένη,
 ἐλπίζω καὶ διόρθωσι τῶν θρησκειῶν νὰ γένη.
 Ὁ Πάπας ἀντιφέρεται εἰς τὰς φραντζέζικα πάντα,
 τ' ὅλα τὰ εἶπεν τᾷ λαῷ καὶ ἐφανέρωσάντα.
 Αὐτὸς ἐναντιώνεται εἰς τὸ κατόρθωμά μας,
 καὶ ἔσειλεν ἀφορισμὸν σ' ὅλου τὸ σύσημά μας.
 Κι ὅλ' οἱ τῆς φραντζικῆς ζηλωταὶ ὅλοι οἱ πατριῶται,
 καὶ ἱερεῖς, καὶ λαϊκοὶ ὅλοι οἱ συνομῶται,
 Τὸν ἔπλασαν ἀπὸ κηρὶ μὲ τέχνην θανμασίαν,
 τὸν εὐγαλαν ὑβριστικῶς ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν,
 Καὶ εἰς τὸν φόρον ὁ λαὸς ἐμπάζωντας γελῶντας,
 (τότε σὲ ἐνδυμήθηκα μὲ ἄλλης ὀμιλῶντας.)
 Καὶ εἶπα, πᾶ εἶν ὁ Βόλτερ ναιεῖδῃ, πᾶ ἐποθεσε,
 ναιεῖδῃ τὸν ἐξολοθρευμὸν κείνη πᾶ μᾶς πλανῆσε.
 Στὴν πιάντζαν μεγαλοπρεπῶς τὸν ἔβαλαν εἰς θρόνον,
 τὸ δακτυλίδι βάνωντας σὴν δεξιάντη μόνον.
 Κ' ἐβάσα σὴν ἀριστερὰν χαρτὶ ὡς ἀρλεκίνος,
 πᾶ ἦτον ὁ ἀφορισμὸς ὁ σὺσηρὸς ἐκείνος.

Κι ὄλοι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ οἱ ζηλωτὰ προσάζην,
 τὸ δακτυλίδι τὸ χρυτᾶν (x) δικαίως τῷ εὐγάζην.
 Κρίνοντές τον ἀνάξιον τότε κατὰ τὰς νόμους,
 νὰ ἀφορίζῃ τὸν λαόν με λόγους παρανόμους.
 Θέλοντας εἰς πνευματικὰ νὰ ἔχῃ Μοναρχία,
 ἐπάνω εἰς βασιλεία, καὶ εἰς Πατριαρχεῖα.
 Τῆτο καὶ οἱ ἀπόστολοι ποτὲ δὲν φριταοθήκαν,
 μὰ κάθε ἕνας χωριστὰ τὸ κήρυγμα ἐβγῆκαν.
 Καὶ διοικῆσε κάθε εἰς τὸν τόπον ὅπῃ ἦτον,
 νᾶναι ποτὲ δὲν ἤθελαν ἕνας τῷ ἄλλῃ κρείττων.
 Οἱ Πάπαι τὸ κατόρθωσε, μὰ με πολλὴς ἀγῶνας,
 καὶ προσκυνῶνταν ὡς Θεὸς τόσους πολλὰς αἰῶνας.
 (Σ' εὐχαριστῶν, μισοῦ, Βολτέρ, χεδὸν ὄλ' ἡ ευρώπη,
 πᾶ δια σὺ βγῆκαν εἰς φῶς οἱ πιπικοὶ οἱ τρόποι.)
 Καὶ ἔτζι ἔδωκαν φωτιά τῆς σάτνας ἐκάνης,
 καὶ ἀναψε καὶ καίκε με τρόπον κατασχίνης.
 Καὶ φράτορες τὴν παπικὴν ἔρριψαν ἐξουσίαν,
 παιδρεύονται ὡς ἄνθρωποι εἰς φράντζα παρῆσιν.
 Καὶ πλέον μίτε ν' ἀφορίζῃ καὶ μίτε νὰ προσάζῃ,
 εἰς ξένα τὰ βασιλεία νὰ μὴν ἐξουσιάζῃ.
 Στὴν φράντζαν ἀποστολικῶς εἰς γῆν Πατριαρχίης,
 ἐκλελεγμένοι νομικὰ ἱεροκρυιάρχης.
 Στὰ τῆς θρησκείας προσεὶς ὡς γράφουσιν οἱ νόμοι,
 κὶ ὄχι με ἄπειρα σολδιά σαλμένοι ἀπ' τὴν Ρώμης.
 Κὶ ἀρχιερεῖς, καὶ φράτορες νᾶναι ὑπανδρευμένοι,
 καὶ εἰς τὴν φράτζα μ' ἐκλογὴν κεχειροτονημένοι.
 Με (γνώμην ὄντως θεϊκὴν) κὶ ὁ Παῦλος τὸ φωνάζει,
 ἐκίτσκοι, καὶ φράτορες νὰ παιδρευθῶν προσάζει.
 Κὶ οἱ νόμ' αὐτ' εἰν' ἕνα καλὸν εἰς μεταγενεσέρης,
 νὰ λυτρωθῇ τὸ σάτομας ἀπὸ τὰς καλογέρης.

(α) Οἱ Πάπαι τῆτο φορᾶ ὡς ἀρραβῶνα τῆς ἐκκλησίας ὅπῃ νομίζου νὰ ἔλαβε θεοδόν.

Τὸ τάγμα αὐτὸ τὸ βίψαμεν ἐξ ὀλοκλήρης κάτω,
ὅπῃ τρυγᾷ τὸ κάλλισον εἰς ἐδικόμας εἶτο.

Βολ. Ἐὰν αὐτὰ κατορθωθῶν, εὔγε εἰς τὰς φραντζέζης,
αὐτ' εἶναι πλέον λεύτεροι καὶ ἀπὸ τῆς ἐγγλέζης.
(Φραντζέζοι βασιλέα πλιό, καὶ Πάπα δὲν ἰξεύρη!)
τάχα τῆς γῆς οἱ βασιλεῖς τῆτο τὸ ὑποφέρην;

Μ' ἀλοιμνον σ' ἐμᾶς τῆς δυὸ ὀπίμεσθεν αἰτία,
ὅτι σὴν φραντζα θὰ συμβῆ καταφθορὰ παντοῖα.

Μηρ. Νὰ μὲ πιεῦσης καὶ ἐμὲ ἐτῆτο μὲ φοβίζει,
κοντὰ εἴ μᾶθὰ τὰ δεινὰ κί αὐτὸ μὲ βασανίζει.

Ὅλης τῆς βασιλεῖς τῆς γῆς ἐτῆτο τῆς συγχίζει,
εἰς ἰντερέστο μάλισα κατὰ πολλὰ τῆς γγίζει.

Ὅλοι γνωρίζην εἰς ἐξῆς γένη λαοὶ ὁμοίως,
καὶ πλέον δὲν ὑπόκεινται εἰς βασιλεῖς τελείως.

Κί αὐτοὶ γιὰ νὰ ἐδικηθῶν εἰς τὴν νομοθεσίαν,
Ὅλοι τῆς ἴσως κάμωσι τὴν φραντζαν μας θυσίαν.

Καὶ κατασρέψην τὸν λαὸν κί ὅλης τῆς συνομῶτας,
καὶ φθείρου τὴν πατρίδα μας μὲ πλήθι στρατιῶτας!

Βολ. Αὐτὸ μωσιῶ, ἐπόμενον εἶν ὡς ὑπολαμβάνω,
ἢ φραντζα εἶν εἰς κίνδυνον μέγαν καὶ δὲν λανθάνω.

● Ὁ μέγας ὁ Ἀλέξανδρος τῆς τέτοιαις Τυρῆς,
τὰς πόλεις κατακαίωντας ἐφόνευστε μυρῆς.

Μὰ τί μᾶς μέλει ἀδελφε, ἐδῶ κἀνεὶς δὲν φθάνει,
νὰ κηκηθῆ σ' ἐμᾶς (γιγαυτὰ) τίποτε δὲν μᾶς κἀνεὶ.

Καλὰ ἰξεύρεις καὶ φρονεῖς τὸν φυσικὸν τὸν νόμον,
κ' ἐγὼ γι' αὐτὰ συνέγραψα εἰκοσὸν μὲ τόμον.

Πῶ λέγει κάθε ἄνθρωπος φυσικὰ νὰ φυλάξῃ,
τὸν ἑαυτόν τε, κί ἄλλοτι ποσῶς νὰ μὴ κοιτάξῃ.

Ἡμεῖς καλὰ περάσαμεν εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον,
δὲν ἔχομε ἀπὸ βασιλεῖς φόβον ἐδῶ καὶ τρόμον.

Ἡμεῖς ἐκεῖ δὲν εἴμεθα πῶ τῶρα θά συνέβην,
πόλεμοι, καὶ νεκρῶν ψυχὰι ἴσως ἐδῶ κατέβην.

Ἐγὼ ἐνομοθέτησα, εἰδείς ἢ ἀκὴν πλέα,
δύο τυράννης εἰς τὴν γῆν Πάπα καὶ βασιλέα.

Ληκ. Ἐύγε εἰς τὰ συγγράμματα, καὶ εἰς τὰς νέας νόμους,
ζὸν Μιραμπὼ, ζὰ νομικά, κ' ἐσένα εἰς τὰς τόμους.

Τῶρα καλῶς ἐγνώρισα τὸν κάκιστόν σας τρόπον,
βέβαί ἐσεῖς εἴτε φθορά εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ὀλόκληρα βασίλεια μὲ τὰ καμώματά σας,
θά φθείρετε τρισάθλιοι μὲ τὰ συγγράμματά σας.

Δὲν ἔχω πλιὸ ὑπομονὴν νὰ βλέπω τὰς κακίους,
τὰς πλέον κακοπραγμονῆς ἀνθρώπων τὰς χειρίσθαι.

Ν' ἀκῶ τόσα ἄτοπα τόσας κακοτροπίας,
νὰ ἀποβάλλην βασιλεῖς; (ὦ τῆς ἀπανθρωπίας!)

Αὐτὸς ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας τὰς λέμε διμηγέρας,
ἐχθρὸς εἰρήνης, καὶ φθορῆς κακίας ὑπηρετας.

Κατὰ καιρὸς ἐσάθικαν καὶ ἄλλοι ἀποσάτιαι,
μὰ σεῖς ἐγίνητ' ἄθλιοι κί ἀδείσμα προσάτιαι.

Δ' ὕ πάλιν κατεκρίσταν τὰ θεῖα τῶν εἰδώλων,
κ' ἦτον ἐχθρός σας ἢ ὁ Ζεὺς, ἢ Ἡ'ρα, ἢ Ἀπίλλων.

Καὶ εἶδαν πρὶν χριστιανισμῆ καὶ ἀληθῆς θεησκείας,
κ' ἐγράφεταν κατα θεῶν συγγράμματα κακίας.

Καθὼς ἐγὼ συνέγραφα κατα θεῶν παντοίων,
καὶ τῆς τῶν προπατόρων θεησκείας ἐναντίον.

Ἦ' τον συγγνώμη καὶ ἐλπίς τῆς δόξης τῆς μελλούσης,
ἴσως ποτὲ καὶ λυτρωσις θλίψεως τῆς παρούσης.

Καθὼς ἐλπίζω καὶ ἐγὼ εὐχὴν γενικὴν τὴν κρίσιν,
ὅλων μὲ τῶν ἀμαρτιῶν συγχώρησιν καὶ λύσιν.

Στὸ γῆρα μὲ ἀξιόθικα κηρύγματος ἀρίστη,
ἀπὸ ἑναν ἀπόστολον μὲ Θεῶ κρατίστη.

Μὰ φυγραμένοις ἔζωντας ἀπ' τὴν πολυθεΐαν,
 ὁ τάλας δὲν ἐκτέλεσα ἐπιστροφὴν τελείαν. |
 Τὸν Παῦλον ἐγὼ ἤκουσα π' ἔλεγε παρρησία,
 γιὰ μίαν κρίσιν γενικὴν καὶ τὴν ἀθανασία.
 Κ' ἐγὼ εἰς τὰ συγγράμματα δὲν ἔγραψ' ἐναντίον,
 μήτε εἰς τὰ βασίλεια μήτ' εἰς ἱερατεῖον.
 Μὰ σεῖς ὦ κακοδαίμονες καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν,
 εἰς τὴν ζωὴν μολύνεταν ὅλος τῆς γῆς τὴν σφῆραν.
 Σαλευόντες τὸ φρόνημα σὴν γῆν πολλῶν ἀνθρώπων,
 ἀπὸ θρησκείαν εὐσεβῆ, μὲ πανουργίας τρόπον.
 Ποσῶς δὲν ὑποπτύεταν βάσανα τὰ παρόντα,
 καὶ γράφεταν νὰ δείξετε τὰ ὄντα ὡς μὴ ὄντα.
 Ἐδῶ τὴν χριστιανικὴν πίσιν καδισορῶσιν,
 Ἀ'ρειοι καὶ Σαβέλιος, ἢ αὐτοὶ πᾶ μᾶς δωρῶσιν.
 Αὐτὴν ἐδέχθησαν σοφοὶ ἥρωες τῶν αἰώνων,
 ἀφ' ἧ κηρύχθη εἰς τὴν γῆν, ὡς τὸν παρόντα χρόνον.
 Καὶ δυὸ τρία βδελύγματα ἐσεῖς μετὰ κακίας,
 εἰρέδιτε νὰ γράφετε κατ' αὐτῆς τῆς θρησκείας;
 Πᾶ μὲ αὐτὴν ὡς λέν σὴν γῆν οἱ ἄνθρωποι εὖ πράττην,
 καὶ ζῶσι πάντοτ' εὐτυχῆς (ἂν ὅμως τὴν φολάττην.)
 Κ' ἐσεῖς ὦ τρισκατάρατα Κατάρματα καὶ βρώμαις,
 θέλοντες ἢ ἀναρέσετε τῶν παλαιῶν ταῖς γνώμας
 Ἐγράφεταν κατὰ Θεῶ καὶ κατὰ βασιλέων,
 (τάχα πῶς ἐνοήσεταν ἐσεῖς τῶν ἄλλων πλέον.)
 Καὶ ὅτ' αὐτὴν ἐδέχθησαν οἱ πᾶνδες τῶν Ἑλλήνων,
 καὶ τὴν φυλάττησιν ὀρθῶς κ' ἔχουσι μέγαν ζῆλον.
 Ὅθεν ἐσεῖς νομιζοντες ἐκείνους ἀνοήτους,
 κατὰ θρησκείας γράφεταν μωρίας ἀμετρήτους.
 Ὡς κακίς ὑψηλόφρονες χωρὶς νὰ σοχαδιῆτε,
 πῶς μετὰ πότμον δι' αὐτὰ πρέπει νὰ κολαδιῆτε.

Ἐσῆς γεννήθιτε σὴν γῆν φθορεῖς καὶ λυμεόνες,
 παρόμοιαι δὲν ἔδειξαν οἱ σύμπαντες αἶνες.
 Οὐαί, πακπαί, φεῦ, καὶ βιβαί, ἐκείνων τῶν ἄθλων,
 τῶν ἐδικῶν σας ἐρασῶν, δογμάτων, καὶ Βιβλιῶν.
 Ὅτ' ἀναγνώστῃτιν αὐτὰ διὰ τὴν εὐφραδέαν,
 καὶ φαρμακῶναςιν εὐδύς τὸν νῦν καὶ τὴν καρδίαν.
 Ὁ Πλάτων, ἔ ἄλλοι πολλοί, μὲ μόνην τὴν σοφίαν,
 ἐγνώρισαν μίαν ἀρχὴν ἑράνιον ἔ θείαν.
 Ἡ ποιήσις ἔ κίνησις τῶν θαυμασῶν κτισμάτων,
 ζητῆσιν ἕναν ποιητὴν τῶν τόσων ποιημάτων.
 Ὁ πῦ αὐτὰ ἐποίησε ἔ συντηρεῖ πανσόφως,
 ὄχι ὡς σῆς νομίζετε τυφλοὶ, ἀφιλοσόφως.
 Αὐτὸς πῦ τῶρα ἔγινεν σὴν γῆν γνωστὸς τοῖς πᾶσι,
 κάθ' εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τε μὲ σέβας νὰ θαυμάσῃ.
 Φιλόσοφοι ἔ βασιλεῖς πίστευσαν ἀδιστάτως,
 μάλιχα γιὰ τὰ θαύματα πῦ ἔβλεπαν ἐμπράκτως.
 Πῦ οἱ ἀπόσοι οἱ πτωχοὶ ἐκείνοι ἐκτελεύσαν,
 ἔ περιέργως ἔ σοφῆς εἰς πίσιν ἐκαλῆσαν.
 Ἐνας Θεὸς λοιπὸν γνωστὸς ἔγινε σὴς ἀνθρώπων,
 ἔ πάντας ἐλευθέρωσεν ἀπὸ Θεὸς ἀτόπας.
 Εἶδεταν πῶγραφᾶ κ' ἐγὼ εἰς τὰ συγγράμματά μου,
 διάλογον (φιλόπατρις,) τ' ἄγια δόγματά μου.
 Καὶ περιεργῆνος εἶναι λέν εἰς τὰ συγγράμματά μου,
 (τῆς ὁμοιοσας τὸν ἐγράφε κ' ἐκρύφθη ε' ὄνομά μου.)
 Ἐσῆς δὲ πῶς ξεράσεται σὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,
 ἐκ τῶν ψυχῶντας τῶν δεινῶν τῶν τόσον κακοτρόπων,
 Φαρμάκι τὸ θανάσιμον ἀλόγως ἀθείας,
 βαβαί τῆς ἀλογότητος, ἔ Γαλλικῆς κηκίας!
 Ἐσῆς μετὰ τὸ κήρυγμα ἔ τὴν θεογνωσίαν,
 εἰς τόσον σκότος φθάσεται ἔ τὴν ἀγνοσίαν;

Κηρύττοντες ἀδείσμον, γεννήματα κακίας!
 ἀπὸ πολλὰς συκώσεται τὸ σέβας τῆς θρησκείας.
 Ἀγκαλιὰ καὶ οἱ φρόνιμοι δὲν κἄν δυὸ τρεῖς κακίας,
 μ' ἀκῆν μυρίας συγγραφῆς καὶ ἤρωας ἀρίστως.
 Δὲν σὰς ἀρκεῖ ἀχάριστοι νὰ γράφετ' ἀναρῶντας,
 τὲς συγγραφῆς τὲς ἔλληνας, μαθητ' ἐκείνων ὄντας;
 Αἰῶνες δυὸ εἶναι χεδὸν ἀφ' ἧ ἡλθ' ἡ σοφία,
 σὴν ἄγγλιαν, ἰτάλιαν, γερμάνιαν, γαλλία.
 Ἐκείνως μεταφράσεται (μὲ πάθος δὲ μεγάλον)
 καὶ οἰκειοποιήθητε τὲς ἰδρωτας τῶν ἄλλων.
 Καυχᾶσθε μέγα οἱ σοφοὶ τῷ τωρινῷ αἰῶνος,
 ὡς ποτ' ἐνδύθη τὰ πτερὰ εἰς κολοῖος ταῶνος.
 Μὰ κ' ἐπειδὴ οἱ ἔλληνες μὲ ἰβρωτας ἀτρύττες,
 συνέγραψαν περὶ Θεῶ Βίβλης δυσαριθμήτης.
 Ὑφάγοντες κηρύττοντες τὴν ἀληθῆ θρησκείαν,
 μὲ νῦν λαμπρὸν, καὶ ἀπαθῆ, καὶ μὲ τὴν ἀκακίαν.
 Κι αὐτὰ τὰ μεταφράσεται. (μὰ κατὰ τὸν σκοπούσας)
 ἢ αὐχαρισήσετε σὴν γῆν πρόεδρον τὸν δίκόνσας.
 Αὐτὸν ὅπῃ ἠδέλισε τὰ πρῶην νὰ σαλεύσῃ,
 σὰ θεῖα καὶ ἐπίγεια μόνος νὰ βασιλεύσῃ.
 Καὶ ὅλοι τὸν ὑφώσεται ἐπάνω σὰς νεφέλας,
 καὶ ἐπαρθεῖς ἀρετικῆς ὠνόμασε τὲς πέλας.
 Καὶ ἔλεγε τὸν θρονοντῆ σὰ νέφαλα νὰ ἔχῃ,
 ὡς λέν καὶ θεῖας φύσεως νόμιζε νὰ μετέχῃ.
 Κ' ἐσεῖς τὸν προσκυνήσεται ὡς ἐνδρον εἰκόνα,
 καὶ ἐνομίζετο Θεός ἕως τὸν νῦν αἰῶνα.
 Νῦν φεῦ κι αὐτός ὁ δυσυχῆς κρημνίσθ' εἰς ἕνα χάος,
 ἴσως κι ἀπὸ τὴν δόξαντῆ θὰ σερηθ' ἀενάως.
 Κ' ἐγὼ ποτὲ ἀνέγνωσα τὴν θεῖαν ἰσορῖαν,
 ὅπῃ μιλ' ἀναγωγικῶς καὶ μὲ ἀλληγορίαν.

Κ' εἶδον εἰς μεταφυσικά κάποις Ἡσῶν,
μῖαν τέτοιαν ὑπόθεσιν νοήματος τελεία.
Τῷ παντοκράτορος Θεῷ κάποις πρωτοστάτης,
ἀπ' τὴν ὑπερφάνειαν ἔγινεν ἀποστάτης.
Νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸς Θεὸς ἑβάνιος φαντάδι,
ἀπ' τὴν φιλοφροσύνητου ὁ τάλας ἐγελάδι.
Κ' ἠθέλησε τὸν θρόνοντα εἰς νέφαλα νὰ εἰστή,
κί ὅλα τὰ ἄλλα κτίσματα δῶλα νὰ καταθήσῃ.
Κ' ἔξαφνα ἐκημιόθη εἰς φλέγα τῆς ἀβύσσου,
μὲ τὰς συμφώνας τε μαζύ, (ποῖος εἶναι ἐνδυμή σου.)
Οὕτω καὶ ὁ ἐπίγειος Θεὸς ὁ ἐδικός σας,
ἀνέβη εἰς τὰ νέφαλα τὰς φρένας τε ὑψώσας.
Ζητῶντας νῦν ὑπέρτερος, (βαβαὶ τῆς φαντασίας!)
ἐπάνω εἰς Βασιλεία καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας.
Κατέτρεξε τὰς Ἐβήνας μὲ ἀσυνειδησίαν,
κ' ἔφθειρ' αὐτὴν τὴν γενεάν τὴν τόσον θαυμασίαν.
Ὡς πρὶν τῷ Χριστιανισμῷ οἱ παλαιοὶ Ρωμαῖοι.
καὶ μετὰ τὸν Χριστιανισμόν οἱ πάπιδες Τυράννοι.
Τώρα ὡς φαίνεται ἀπὸ σᾶς, ἤτε καὶ ἀπὸ ἄλλου,
πῶ τὸν ἐπροσκυνέσταν ὡς ἄγαλμα μεγάλον.
Κρημιόδι ὁ ταλαίπωρος ὁ πάπας εἰς τὰ βᾶδι,
τέτοιο κακὸν δὲν ἔλπιζε ποτέτε νὰ τὸ πάδι.
Νᾶχστε τὴν κατάρτα οἱ τρεῖς οἱ ἀποστάται,
Τῆς Ρώμης οἱ καταδρομεῖς κί ἀθεῖσμά προσάται.
Μὰ ἂν ἐγγύζεταν ἐσεῖς τὸν πρόεδρον τῆς Ρώμης,
ὡς ἄνθρωποι εἰς ἄνθρωπον, ἄξι εἶδαν συγγνώμης.
Μὰ σεῖς ὧ ἀσυνειδητοὶ μὲ ἄμετρον κακίαν,
καὶ τὸν Θεὸν ἐγγύζεταν ὁμῶ καὶ τὴν Θεοσκείαν.
Κ' ἐκάμεταν ὅλην τὴν γῆν διὰ τὴν ἀποστατήσῃ,
καὶ Βασιλέα καὶ Θεὸν ὁμῶ νὰ ἀδετήσῃ.

- Καὶ ἐξ αἰτίας σας λοιπὸν γίνοντ' ἀπορροαίαι,
καὶ πόλεμοι φθοροποιοὶ καὶ αἱματοχυσαίαι.
Μ' αὐτὰ ὅτῃ ἐγράφεται κόντρα εἰς τὴν Φρησκίαν,
τῶν Γάλλων ἐξυπνήσατε τὴν φυσικὴν κακίαν.
Ω' κἀκίσοι νὰ σᾶς ἀπῶ εἰ τῶν ἡδῶν φονεαί,
τὸν ἔρωτα διδάξεται τὸς νέες εἰ τὰς νέας.
Εἰκάμεταν ἀνάμνησιν ζ' ἀχρὰ καμώματά σας,
εἰς ὅσα ἂν ἐργάζωσαν εἰς τὴν νεότητά σας.
Μ' ἐπιστολάς ἐρωτικὰς μὲ μύθους ἀσελγείας,
τὸς νέες κατεφδέρεταν (βαβαὶ τῆς κακοργίας!)
Τὰ ὑψηλὰ συγγράμματα Ρ' εὐσὼ τὸς περιφίμῃ,
εἶναι γεμάτα ἅπαντα κάθε φωνῆς βλασφίμῃ.
Οὐράνια, κ' ἐπίγεια δέλιχε νὰ ταραξῆ,
εἰ τὴν εὐρώπ' ἡδέλιχεν (ὡς λέν) νὰ βάλῃ εἰς τάξι.
Η' νὰ εἰπῶ καλῆτερα, νὰ βάλῃ εἰς ἀταξίαν,
εἰ νὰ σερήσῃ τὸς λαὸς ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν.
Καθὼς ἐσὺ τώρα Βολτῆρ ὡς μαθητὴς ἐκείνου,
ἔκαμες τὴν παιγίδα σου ἄφρων ἀξίαν φρίκη!!
Κ' ἐσὺ κατὰ διαδοχὴν σὸν μαθητήν σου τῆτον,
ἄφικες τὰ βιβλία σου σὰν ἰοβόλον πλῆτον.
Κι αὐτὸς μὲ τὸς ὁμόφρονος ἐσύνθεσε τὸς νόμους,
πέρωντας τὰ νοήματα ἀπ' τὸς δικέ σου τόμους.
Καὶ ἔτω πέρας ἔλαβε γνώμη σας ἡ ἀθλία,
εἰς τὴν εὐρώπην φέρωντας κάθε ἀνωμαλία.
Βολ. Ὑπομονή, σιὸς Μιραμπῶ, εἰ πλιὸ ἄς σιωπῆμεν,
εἰ σ' ἄλλην συναναστροφὴν τὰ ἄλλ' ἄς τὰ εἰπῆμεν.
Αὐτὸς τὸ ἔχει φυσικὸν πάντοτε νὰ πειράξῃ,
νὰ περιπαίξῃ νὰ γελᾷ ποτὲ δὲν ἡσυχάζῃ.
Ο' ἄθλις εἰ τὸ συνειδὸς βλέπει δὲν μᾶς ἀφήνει,
κ' ἐδῶ τὰ πάντ' ἄναι παρὸν γι' αὐτὸ μᾶς κατακρίνει.

Κ' ἐγὼ τῷ διηγύθεικα πολλὰ καμώματάμην,
 ἤλπιζα νῆναι σύμφωνος εἰς τὰ συγγράμματάμην.
 Ἄντις νὰ μᾶς παρηγορή ὡς καταπιπραμένους,
 ἀπὸ τῷ ἄδῃ τὰ δεινά, μᾶς βρίζει τὸς καίμενους,
 Δὲν ξεῖρ' αὐτὸς πῶς εἶχαμεν δόξαν, τιμὴν, ἔ φήμην,
 ἄχ, πρὶν μᾶς φέροι ὁ Ἐριμῆς σὸν χάριον, ἔ σὴν λίμνην.
 Μὰ ὁ ἀωνόταξ, ἔ Ρηοῶ δὲν εἶπασσι τελείως,
 ὄτ' ἔκαμαν ἔ ἔγραψαν, κί ἔκαμαν θαυμασίως.
 Ἐγὼ τὸ ἐσοχάθηκα ἐξομολόγησίμην,
 ἔ ἔδειξα τὰ ἔργαμην, ἔ τὴν συνείδησίμην.
 Εἰς τὴν θρησκείαν βέβαια ξεῖρω ἔ ταῖς αἰτίας,
 μὲ τὴν ἐξομολόγησιν χωρῶντ' αἰ ἀμαρτίας.
 Μὰ ζῶντας δὲν ἐφρόντισα τίττο νὰ κατορθώσω,
 ἔ ταίπα τῷ Ληκιανῷ αὐτὸ νὰ τελειώσω.
 Ἡμεῖς, ὡς ξεῖρεις, γράφαμεν τὰ ἀρεσά τῷ πλήθει,
 κί αὐτὰ τὰ ἐνομιζαμεν οἱ ἄθλιοι σὰν μυθεῖ.
 Ποῖος ἐπίτευσ μισθῷ δόξας ὑπὲρ μελλόντων,
 μάλιστ' ὅταν εὐρανούται τοῖς μετὰ τῶν ζῶντων.
 Ὅθεν ἄς σιωπήσωμεν, ἔ ἄς παραμερῆμεν.
 βλέπωντας τὸν Ληκιανὸν ἡμεῖς ὃ ἀναχωρῆμεν.
 Μηρ. Ἐὰν ἐνεμπιστώθηκες μισθῷ ἔ διηγύθεις,
 ἄπαντα τῷ Ληκιανῷ σὰν εἷας χρησοθήθης.
 Δὲν ἔπρεπε νὰ λουδαῖῃ, μήτε νὰ κατακρήνῃ,
 ἔδω σὴν κόλασιν ἡμῖς πᾶσαι κοινῶ οἱ θρηνοί.
 Ἡμᾶς ὡς ὁμοιοπαθεῖς ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ,
 ἔ μὲ καλὴν πολιτικὰ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.
 Ἀΐθεος ἦτον ἔ αὐτὸς τὸς χρόνους τῶν ἑλλήνων,
 νομιζῶ ἴσως δι' αὐτὸ ἐρήφθη ἔ σὸν θρηνον.
 Δὲν εἶν' ἀδῶος ἔ αὐτὸς, τὸς ἑλλῆς πῶς ἐλέγχει;
 κί αὐτὸς μ' ἐμῆς κολάζεται ἔ ἀνεσθι δὲν ἔχει.

Ὅλοι οἱ ὁμοιοπαθεῖς, καὶ κ' ἐξηπατημένοι,
σὺν γῆν μετὰ τὴν πολιτικὰ εἶναι φιλιωμένοι.
Δὲν ξέρει τὴν πολιτικὰ τὴν μόδα τῆς εὐρώπης,
νάσαι τοῖ. πᾶσιν ἀρεσὸς ἐν λόγοις τε καὶ τρόποις.
Μ' αὐτὸς χωρὶς πολιτικὰ καὶ μὴ χυδαῖον ἦθος,
μᾶς λέγ' ἀθέως καὶ κακὸς μπροσὰ εἰς τόσον πλῆθος.
Σὲ ἐρωτῶ λοιπὸν μιστῆ (εἰδ' ὅμως κατὰ μόνας),
τ' ἤλθες ἐδῶ προτιότερα καὶ ξέρεις τῆς κανόνας.
Νὰ δώσωμεν σὸν Πλέτωνά ἕνα Μεμοριάλι;
ἡμᾶς, ἢ τὸν Λακκιανὸν ἐδώθεν νὰ εὐγάλλῃ.
Προτῆσο νὰ ἀνοίξωτεν κόντρα τὸν Λακκιανόν,
καὶ θέλει τὸ κερδήσωμεν, ἐγὼ ὑπολαμβάνω.
Κρίσεις ἐδῶ καὶ κάλλες οἱ Ἕλληνας δὲν ξέρουν,
καὶ ἀβοκάτεις ἔμπειρος ἴσως ἐδῶ δὲν εἶδον.
Κ' ἡμεῖς μετὰ τὴν σοφίαν μας κερδήσομεν πῶς ντίο,
νὰ πάμεν σὰ ἡλύσια νὰ ζῶμεν καὶ οἱ δύο.
Εἰς τὸ κοινὸν ἄσ' ἔμπειρος. καθὼς ἐγὼ σὲ νόμω,
νὰ δείξωμεν τῆς Ἑλλήνας ἔπαντας παρανόμω.
Δεόμεθα τῷ Αἰακῷ ἴσως καὶ μᾶς ἀφήκῃ,
νὰ ἐρευνήσωμεν καλὰ εἰς τὴν Βιβλιοθήκῃ.
Νᾶβρομεν ὅσα γράφθησαν ἀπὸ τὸν φεῦς' ἐκείνον,
ἐνάντια εἰς τῆς Θεὸς τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων.
Καὶ ἔτσι ν' ἀποδείξωμεν μετὰ Ρήσεις θαυμασίας,
ἄθεον τὸν Λακκιανόν γεμάτον ἀσεβείας.
Κ' ἡμεῖς ἀκῶμεν τῆς κριτῆς καθὼς νομοθετᾶσι,
καὶ ὡς Θεὸς πιζώομεν ὅσως κί ἂν μᾶς εἰπῶσι.
Ὅθεν αὐτοὺς λαμβάνομεν τῆς κρίσεως τὴν νίκην,
γιὰ νὰ ριφθ' ὁ Λακκιανός σ' ἀθλίαν καταδίκην.
Κ' ἔτσι ἐσύ, καὶ ὁ Ρουσῶ, καὶ ἐγὼ μετὰ τὸν πατέρα,
νὰ πάμεν σὰ ἡλύσια εἰς δόξαν ὑπερτέρω.

Νὰ γίνωμεν κ' ἐδῶ γνωστοὶ ἔ ἄξιοι τροπαίων,
 ἔ νὰ φανῆ ἡ προκοπῆ, ἡ νῦν, τῶν εὐρωπαϊῶν.
 Τὴν νέαν πολυμάθειαν ἐδ' ἀγνωῶν τελείως,
 νὰ μείνῃ ὀρχηθρὸς λοιπὸν ἔ πταίτης ἔ γελοῖος.
 Καὶ ὁ Λακιανὸς ἐδῶ νὰ εἶναι νικημένος,
 ἔ ἀπὸ τῆς ἐδῶ Θεῆς πολλὰ κατηχυμένος.

Βολ. Σιώπα παῦσαι ἀδελφε ἄ ἐδῶ δὲν εἶναι πλέον,
 καθὼς εἰς τὰ κριτήρια τῆς γῆς τῶν Βασιλέων.

Ὅθεν μὴ κάμνης σὸ ἐξῆς τοιαῦται διαλέξεις,
 ἐδῶ κριτῆς δὲν κλέπτεται μὲ δῶρα ἔ μὲ λέξεις.

Εἶναι ἡ ἔννοιας γυμναῖς τὰ ἔργα παρρησία,
 δὲν τὰ σκεπάζει ῥήτορος ἡ τέχνη, ἡ σοφία.

Δὲν εἶναι δῶ καθὼς σὴν γῆν ἡ κρίσεις τῶν ἀνθρώπων,
 εἶνας τὸν ἄλλον νὰ πλανᾷ μὲ πανουργίας τρόπον.

Μόνον σὴν γῆν εἶναι μιστῷ ἐκδίκησις, ἔ δίκη,
 ἔως ὅπῃ νὰ ἔμβωμεν σὸ χάρις τὸ καῖκι.

Καὶ ἀφ' ἧ φθάσωμεν ἐδῶ σὸν ἄδην ἔ κριθῶμεν,
 κ' ἕκαστος γιὰ τὰς πράξειστου ἡδέλ' ἀνταμειφθῶμεν.

Ἄλλοι εἰς τὰ ἡλύσια, κὶ ἄλλοι εἰς τιμωρίαν,
 ἀνάπαυσιν, ἡ κόλασιν δ' ἄχωμην αἰωνίαν.

Κ' ἐγὼ ὀπιμνήθηκα πρὶν ἰδῶ τέτοιαις τόποις,
 νὰ ἀπατήσω τὸν Ἐρμῆ μὲ διαφορῆς τρόπος.

Ἐπίχρισα καὶ εἶδο κριτὰς διὰ νὰ ἀπατήσω,
 νὰ μὴν ἔλθω αἰώνια ἐδῶ νὰ κατοικήσω.

Εἰς μάτην ὀκοπίασα κ' ἔμεινα γελασμένος,
 καὶ ἀπὸ ὅλης τῆς κριτὰς καταδεδικασμένος.

Ἐνόμισα μ' εὐφραδειαν, καὶ μὲ τὴν στυμλίαν,
 νὰ καταπέσω εἶδο κριτὰς νὰ ἔχω τὴν φίλιαν,

Μὰ τίποτες δὲν ἔκαμα κ' ἐφάνηκα γελοῖος,
 κ' ἐδῶ δὲν μὲ ὠφέλησεν ἡ μάθητις τελείως.

Φιλοσοφία, μάθησις, ἐδῶ εἶναι μωρία,
 ἔργα καλὰ καὶ ἀρεταῖς ἐδῶναι σωτηρία.
 Ὡς ἔλεγ' ἡ Θρησκεία μας, ὁκείνη ἡ ἀγία,
 ὅπως σ' ἐμᾶς εἰφάνετο, ὡσαν μυθολογία.
 (Αἴχ' πῶς ἐματαιώθημεν ταλαίπαροι φραντζέζοι!!
 ὄζεν καὶ ὁ Λακιανὸς ἐδῶ μᾶς σφίπαίζει.)
 Ἀς εἰρεῖδα πλὴν ταπεινοὶ εἰς κάθε ὀμιλίαν,
 ἀλισμοιῶντας σὺν καπνὸς πῶ χαρμῆ σὴν γαλλίαν.
 Μὴν ἀναφέρῃς ἀδελφε εἰς πᾶσι προτζέσσων,
 τ' ἀκχεῖ ἡ Λακιανὸς κ' ἐρχετα ἰδῶ σο μέσον.
 Κι ὄπτελεῖ σ' ὅλος ἐμᾶς τὴν δλίψην πικροτέραν,
 ἐμπάζωντας, κ' ἐλέγχωντας μ' ὄργην μεγαλιτέραν.
 Καὶ μὴν ζητεῖς ὀδίκησιν, μήτε βιβλιοδίκην,
 τ' εἰς χειροτέραν πίπτωμεν ποιήν κ' καταδίκην.
 Ἀφες τῆς φραντζας τ' εἰς καπνὸς κ' τὴν μεγαλαουχίαν,
 κί ἄς κλαίωμεν ἰωνία τῶν τῶν τὴν δυσυχίαν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Η'

Λακιανὸς, Βολτέρης, Σάτυρος, κ' Ἀῤῥεῖος.

Λακ. Σὲ βλέπω ὀπτιήδειον Βολτέρ σοφὸν φραντζέζον,
 Ἡ σφᾶρα φραντζας εὐρημα εἶναι, ἢ τῶν Ἐγγλέζων;
 Εἰπέμα εἰάν ἀγαπᾶς ἐσὲ μόνον πισεύω,
 πῶς ἀπετά σον ἑρανό; μὴ λέν, καὶ ὑποπτεύω.
 Κ' ἐμβαίνων μέσα ἀνδρῶποι καὶ τρέχων σον ἀέρα,
 κί ὄλην τὴν γῆν σφίπαταιν (ἢ δαυμ') εἰς μίαν ἡμέραν.
 Ἐάν εἶν' ἐτζ' ἀγαπητέ, κάμετ' ὀλίγον κόπον,
 νὰ λυτρωθῶμεν ἀπ' ἐδῶ μ' αὐτόν τὸν νέον τρόπον.
 Νὰ ἐμβωμεν πεντ' ἐξ ἑκτώ, νὰ πᾶμεν σο παρίζι,
 ἐκεῖ ὅπως ὁ Διακός, καὶ Πλέτων δὲν ὀρίζει.

Ρησώ, κ' ἐσύ, κ' Μηραμπώ βασιῶντες τὸ τιμόνι,
 νάρθη κι ὁ Κόκ σὸν πύσθλα διὰ νὰ σημειώνῃ.
 Ἄν θέλετε ἄς πάρωμεν κι ἄλλες γιὰ συντροφίαν,
 ὅσες σᾶς ὁμοιάξουσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν.
 Τέτοιαν τέχνην ξεύροντες φεύγομεν θάυμασιως,
 κι ἀπὸ τὸν Ἀῶν εἰς τὴν γῆν περνῶμεν μεταρσίως.
 Καὶ ἂν ἐκεῖ δὲν θέλετε, μᾶς κάνετε τὴν χάρι,
 ὅλοι νὰ ἀπετάξωμεν νὰ πᾶμεν σὸ φεγγάρι.
 Οὔτ' ἐσᾶς γνωρίζεται νᾶσαι κατοικημένον,
 μὲ πόλεις κ' βασιλεια μ' ἀνδρώπης σὺλισμένον.
 Πολλοὶ σοφοὶ ἀπὸ ἐσᾶς ἐδῶ πῶ ρητορεύον,
 λέν σὸ φεγγάρι ὅτ' ἴδασι ἀνδρώπης πῶ χορεύον.
 Μάλισα ὁ Καρτέσιος, Κοπέρικος, κ' Τύχων,
 μὲ τὲς πλανήτας ἔζησαν κ' τάτης φίλος εἶχον.
 Ἡμεῖς ἄς σφιέλδωμεν κ' ὅλως τὲς πλανήτας,
 διὰ νὰ δείξωμ' ἀμαθεῖς ἔλληνας τὲς προσβύτας.
 Ἐκεῖ νὰ κατοικήσωμεν ὅπως ἂν μᾶς ἀρέσῃ,
 κ' Ἐρμῆς, ἢ Χάρων νὰ μᾶς βοῦ δὲν θέλει ἐμπορέσῃ.
 Ἐκεῖ κ' νὰ διδάξωμεν κάθ' ἕνας ὅ,τι ξεύρει.
 ποῖος ἀρχίζει ἀπὸ σᾶς τὴν σφᾶραν νὰ ἐφεύρῃ;
 Βολ. Ἄν εἶχαμεν τὰ χρήσιμα βιβλία κ' ἐργαλεῖα,
 κ' ἐδῶ αὐτὸ ἐγίνονταν χωρὶς ἀμφιβολία.
 Μὰ βλέπεις πῶι μεδα γυμνὰ φαντάσματα κ' ἴσκοι,
 κ' νὰ ζητήσ' ἐδῶ τινὰς τίποτε δὲν εὔρσκει.
 Οὐμίλησαι ἔλληνικὰ δ' Ἀλακῶ ν' ἀφήσῃ,
 νὰ εὐγὼ νᾶβρω σῶεργα σὴν γῆν ἐὰν ὀρίσῃ.
 Μὴ ξεύρωντας ἔλληνικὰ ἐδῶ εἶμαι γελοῖος,
 σὸν Ἀῶν τὰ φραντζέζικα δὲν τὰ τιμῶν τελείως.
 Δεκ. Χὰ χὰ χὰ χὰ, κατάλαβα, Βολτὲρ πεφωτισμένε,
 Τρόποι νὰ φύγῃς ἀζητεῖς, ὦ πεπονηγευμένε.

Ως ἔδω τὸ δόλιον ἔχετε φρόνημά σας;
 Ἐῤῥετ' ἐς κίρακας κ' ἐσεῖς ἔ τὸ ἐφευρέμα σας.
 Ἄν μ' ἦκαον δὲν ὄκνευα κ' ἐγὼ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον,
 (ὅπῃ ἐσὺ σοχάζεσαι) νὰ φύγω σ' ἄλλον τόπον.
 Μὰ βλέπετε πῶ ὁ κέρβερος τόσο ἀγριωμένος,
 σέκει σαῖς πόρταις αὐπνος ἀπ' ἐδο θεὸς βαλμένος.
 Ἀνίσως, ὡς νομίζετε ἦτον, ἐφευγαν ὅλοι,
 κ' ἔμεν ὁ Ἀῖθης ἔρημος δὲν ἦτον τέτοια πόλι.
 Σφαίρας, ἔ κόσμοι ἄπειροι, εἶν' ὅλα φλυαρίας,
 ἔ φαντασίαις μερικῶς ἔ μεγαληγορίας.
 Στὴν θεογαλίαν ἔ ἐγὼ, τὸ ἔχω ἔ γραμμένον,
 τῆς σφαίρας τὸ μετάρσιον ἔχω δοκιμασμένον.
 Δύναμις ἢ ἐλασική, τὸ πῦρ ὅα τῶν μετάλων,
 αὐτᾶναι ἐφευρέματα ἔλλήνων τῶν μεγάλων.
 Οἱ χυμικοὶ οἱ ἔλληνες μ' αὐτὸν τὸν Ἀρχιμήδη.
 τὰ τέτοια πειράματα τὰ εἶχασι παιγίδη.
 Ὅπῃ ἐσεῖς ἐπάρεσθε, καυχᾶσθε ὑπὲρ λόγον,
 ἀμείβοντες τῆς παλαιᾶς μὲ κριτικά ἔ ψόγον.
 Ἀπὸ αὐτῶς φωτίθητε ὅτεκε ἔσκοτισμένοι,
 καθὼς ἢ γῆ ἀπ' τὸν ἥλιον γίνεται φωτισμένη.
 Ὅσα καυχᾶσθε νᾶβρεταν φιλόσοφοι οἱ νέοι,
 ὅλα χεδὸν τὰ ἴξευραν ἔλληνες οἱ γενναῖοι.
 Μὰ ὅσα σεῖς ἐχάσεταν πῶ ἴξευραν ὀκείνοι,
 μ' αὐτὰ πῶ λέτε νᾶβρεταν, λόγος δὲν τὰ συγκρίνει.
 Βάρβαροι ἀνομάζουσαν πῶ ἔνα δυὸ αἰῶνας,
 ἀπὸ τὰς μῦσας ἔρημοι κί ἀπὸ τῆς ἐλικῶνας.
 Καὶ ὡς ἀχάρις ἔχεται γλωῶσαν ἔ ὀμιλεῖτε,
 κί αὐτῆς τῆς διδασκάλειας νὰ τῆς καταλαλήτε;
 Ἀφῆνω τὰς ἔλληνικὰς τέχνας ἐκάσθε εἶδος,
 γιὰ τῆς καθρέπταις σᾶς βρωῶ; κείνης ἔ Ἀρχιμήδους,
 1 2

Πυράμεδας, καὶ κολοσσόν, λαβύρινθον, ἔλλα, ἔλληνων ἐφευρέματα ἄξια, ἔ μεγάλα.

Καὶ ἄλλα πλέον θαυμαστά ἄξια ἐγκωμίων,
ἦσαν ὅσσοι οἱ σοφοὶ κί ἄφηκαν εἰς τὸν βίον.

Πῶ εἶναι ἕνας Ἀπελλῆς, ἢ ἕνας Πραξιτέλης,
Φειδίας, ἢ ἔ Διόδοτος, ἐπέμπε εἰς δέλης;

Μὲ ἔπαρσιν ὑψώνεται τὰ φιλοσοφικά σας,
ὡσαν νῆϊταν ἡμνήματα, κ' εὐρέματα δικάσας.

Ἄτρ. Χαίρετε ὦ Ἀγκιανέ, Βολτέρ, ἔ σεῖς οἱ ἄλλοι,
ὅπῃ σὸ σκότος βρίσκεθε μικροῖτε ἔ μεγάλοι.

Λυπῶμαι κατ' ὑπερβολὴν εἰς θλίψιν βλέπωντάσας,
ἦλθα εἰς με δέλετε νὰ ζήκω δῶ κοντάσας.

Ὡς τῶρα δὲν με βλέπετε ὅπῃ ἐμπαθὸς σας ζήκω;
ἄφ' ὃ σᾶς ἐχωρίσθηκα θλίψιν μεγάλην ἔχω.

Βόλ. Ἦλθετε κ' ἐδῶ νὰ με εὐρῆς Σάτυρε ποδητέ με,
παρακαλῶ φραντζέζικα ὄτ' ἀγαπᾶς ἐπέ με.

Σάτ. Ἐδῶ μιλῶ ἔλληνικά νῆμαι τοῖς πᾶσι δήλος,
ἢ ἀκὴ κί ὁ Ἀγκιανός (ὁ παλαιός με φίλος.)

Ἐσέν' μωστῖ Βολτέρ ζητῶ σῆς γῆς τὰς βασιλείας,
ρωμάντζα πλοιοῦ δὲν ἦκατα κ' ἐντέχνης ὁμιλίας.

Περιπατῶ τόσον καιρὸν σὴν γῆν νὰ σὲ ζητήσω,
ἢ ναῦβρω κῆναν φίλον σε διὰ νὰ ἐρωτήσω.

Πῆγα σὴν φραντζα νὰ σὲ βρῶ, σὴν ρώμην, κ' ἐγγλιτέρα,
σὴν ρωμῖν δε νὰ μ' ἐπικαν, μ' ἔβαναν σὴν γαλέρα.

Πολλοὶ σὴν γῆν μ' ἐγνώρισαν ὅπῃ μαζύ σε εἶμην,
καὶ ἄλλοι με κατάτρεχαν καὶ ἄλλοι με ἐτίμην.

Καὶ εἰς τὴν φραντζαν φθάνωντας ἐμβῆκα σὸ παρσί,
ὅταν ἐβγῆκεν ὁ λαός νὰ σὲ προῦπαντήσῃ.

Καὶ κῆ τύχῃ ἴδα κεί ἕναν ἱερωμένον,
πῶ πῆγχε σὴν προτζεσιόν με χῆμα λυπημένον.

Καὶ καταρῶνταν τὰς πολλὰς πότρεχαν μ' ἔδωμιαν,
 γιὰ νὰ σὲ κάμνῃ ἑορτὴν παράταξιν τιμίαν.
 Λέγωντας ὁ κατάρατος Βολτέρρ ἀφορισμένος,
 Δὴ τὸν πάπα; κ' ἔρχεται εἰς κάσσαν ἁγιασμένος.
 Ἐμένα κ' τὸν ἄφικα ἐμπρῶς νὰ προχωρήσῃ,
 μὴ πως δὴ αὐτίαν σε κ' μένα ἀφορίσῃ.
 Κάθε ἀμπάτες ἀργιδοεῖς πάραυτα ἀφορίζει,
 ὡσάν τὸ φῖδ' ὅταν γυυχθῇ δάκνει κ' φαρμακίζει.
 Καὶ τρέχοντας παρεμπροσὰ ἡῶρα νέας κ' νέας,
 ἀπ' τὸς δικὸς σε μιμητὰς καὶ μαθητὰς ἡλιούας.
 Πῶ ψάλλοντες χορεύοντες ἔτρεχαν ὄλ' ἀντάμα,
 ἐθύμνωσα κ' ἐρώτησα μίαν ὠραίαν ντάμα.
 Πῶχ' ἕναν νέον εὐήλῃ συμμὰ εἰς τὴν πλεβράντης,
 κ' ἐν δὴ τὰ βιβλία σε εἶχε σὴν δεξιάντης.
 (Αὐτὴ σ' ἀνέμαζ' ἡῶρα μέγαν τῷ παρσίσι),
 μὲ εἶπε τῶραν ἑορτὴ Βολτέρρ θανμασίσι.
 Τῶρα αὐτὸς ὁ ἡῶρας ἐμβαίνει σὸ παρσίσι,
 ἰδὲ πῶ βγῆ κ' ὄλ' ἡ πατρὶς νὰ τὸν δωριφορήσῃ.
 Αὐτὸν πῶ μᾶς ἐφώτισε μὲ τῶτα τὰ βιβλία,
 καὶ εὐτυχίαν ἤφευεν εἰς ὄλην τὴν γαλλία.
 Μὲ τῶτ' αὐτὸς ἐφώτισε λαὸν τὸν σκοτισμένον,
 κ' μ' εἶδει ἕναν τόμον σε πῶχε χευστοδεμένον.
 Κ' ἐγὼ ἐνόμισ' ὅτι ζῆς κ' ἐμβαίνει δοξασμένος,
 εἰς τὸ παρσίσι ὅπῃ ὡφίν, εἶσαν ὄξωρισμένοι.
 Ὅθεν καὶ σὲ ἐπρόσμενα μετὰ χαρὰς μεγάλης,
 εἰς τῶτο δὲν σοχάζομαι κ' σὺ νὰ ἀμφιβάλλῃς).
 Ἀμὰξὶ ἀναρῖδητα, πεζοῖτε μυριάδες,
 ἔξω εἰς τὰ προάσια κ' εἰς τὰς πεδιάδες.
 Καὶ ὄλοισι οἱ ζήλωταὶ μὲ σίχης μὲ χαρτία,
 σὲ ὕμνησαν, ποιητικῶς μ' ἐγκώμια παντοῖα.

Κ' ἐγὼ νὰ φιλοτιμηθῶ σ' ὀκείναι τὰς θριάμβους,
 ὡς ζήλωτής σε σκίψασα ἐτάτης τὰς ἰάμβους.
 „ Ψέγειν τὸν αὐτὸν, ἢ σοφῆ, ἢ εὐ λέγειν.
 „ Εἰ γὰρ φύγε τις ἀξίος, πῶς ἢ κλέεις;
 „ Γάλλοι δὲ πρῶην βολτέρην ἐξεθέενεν,
 „ Ὅν περ τανῦν αἰρῶσιν' εὐμαθεῖς ἄρα.

Δακ. Χα χα χα χα, συμπέρασμα ἐ νόημα τῶν εἰχῶν,
 Σάτυροι δὲ αὐτὰ κ' ἐγὼ εἶδησι πρῶην εἶχον.

Σάτρ. Καὶ τότε βλέπω Γερεῖς πλήθος χρυσονδυμέναις.
 στρατεύματα ἢ στρατιγὰς λαμπρῶς ἀρματωμέναις.

Καὶ πῶς τὸ τέλος θεωρῶ κυβώτιον κλεισμένον,
 μὲ ἄργυρον ἢ μὲ χρυσὸν καταπεπλημισμένο.

Καὶ ἔρριπτον τὰς εἰχῶντων ὅλοι ὀκεί ἐπάνω,
 τὸ τ' ἀρχισα νὰ ὀνοῶ ἢ νὰ καταλαμβάνω.

Ὅτι δὲν εἶπεν ὁ Βολτέρ, ἀλλὰ τὰ κόκκαλά σε,
 πῶ χαίρονται τὰς ὕμνους σε ἢ τα ἐγκώμιά σε.

Κ' ἐγὼ μὲ λύπην ὕμνισα ὅταν ἐθεωρῶσα,
 μ' ἐγκώμια σατυρικά ἢ ἐδακρυρροῦσα.

Τότε κ' ἐγὼ ὀφώνησα, ὡς ἦκα τὰς ἄλλαις,
 ὄτ' εἶπαι εἰς ἡλύσια μὲ ἦρωας μεγάλαις.

Ἐκεῖ ὅπῃ εὐφραίνεσαι τὰ κατορθώματά σε,
 πῶ φώτισες τόσον λαὸν μὲ τὰ συγγράμματά σε.

Ἡ' βίβλοισι εἶναι εἴην γῆν μεγάλη ἀποθήκη,
 καὶ μὲ αὐτὰς εὐλίζεσαι καθε βιβλιοθήκη.

Ἀπαντας κατελάμπρουν ὁ ἐδικός σου πόνος,
 νέαι καὶ νέαι μάλισα τῆ τωϊνῆ αἰῶνος.

Μ' αὐτὰ τὰς ὑπὲρ ὑφρανας, ὅθεν σε μακαρίζουν,
 ὁ Πάπας δὲ κ' οἱ φράτορες μόνον σε ἀφορίζουν.

Καὶ ἔπειτα τὶ ἐγίνε νὰ σε εἰπῶ δὲν ξεῖω,
 ἄπαι εἰς τὰ ἡλύσια πῆγα διὰ νὰ σ' εὐρῶ.

Ῥώτησα τὸν Φαέδοντα φωτὸς υἱὸν ἠλυσῶνα,
κ' εἶπε πρὸ χρόνων δὲν ἴδεν ἐκεῖ ἦρωα νέον.
Μὲ εἶπεν ὅτι προσαγὴν ὁ θεὸς τῆχε δάκη,
καὶ σ' ἕναν ὁπῆ ἔρχεται ἔξω νὰ τὸν διώκη.
Κ' ἦλθα ἐδῶ σὸν κέρβερον διὰ νὰ μ' ὀδηγήσῃ,
καὶ τ' ὄνομάς' ἀκίωντας ἤθενα μὲ ξεχρίσῃ,
Κ' ἐρώτησα μὲ δάκρυα τὸν Αἰακὸν τὸν γέρω,
πῶ ἑκαταδικάσεται τὸν φίλον μὲ βολλέρω;
Ἀκίωντας ὅτ' ἤρχομεν καὶ ἀπὸ τὸ παρίσι,
παντάπας δὲν ἐγύρισε κἄν νὰ μὲ θεωρίσῃ.
Κι αὐτὸς μὲ κατεφρόνησεν, καὶ δὲν μοὶ ἀπεκρίθη·
μὰ βλέπωντάς με ἔνδακρω, πάλιν μὲ ἐλυπήθη.
Καὶ φέροντάς μ' ἔως ἐδῶ, ἔρριψεν καὶ ἐμένα,
σαυτὰ τὰ δεσμοτήρια τὰ πλιὸ δυσυχησιμένα.
Ὅμως περὶ πάντων σ' ἐρωτῶ, πῶς (φεῦ) δὲν ὠφελήθης,
ὅταν σὴν φράντζαν ἦρωας καὶ ἅγιος ἐκρίθης;
Ἡ' πόμπαις ἢ ἐσρταῖς πῶ γιναν διὰ σένα,
δὲν ἦτον φεῦ ὠφέλιμα; ἀλλ' ἀκερδῆ εἰ ξένα!
Ποσῶς κἄν δὲν αἰζάνθηκες ὀκείνην τὴν ἡμέρα;
ὅταν ἢ φήμαις κ' ἢ φωναῖς γέμισαν τὸν ἀέρα;
Τὰ κόκκιάλασε εἰς ναόν, καὶ σὺ σ' ἀχρεῖον βιάθος;
ὦ παριγγῖνοι εὐκλεῖς! λυπῶμαι εἰς τὸ λάθος!
Σ' αὐτὰ κηρὶ καὶ ἔλαιον νυχθήμερον φλογίζεις,
κάθε φραντζέζου εὐλαβῆς σὴν κάοσαν γονατίζει.
Βολ. Παῦσαι ὦ φίλε Σάτυρε, ἀλοῖμόνον σ' ἐμένα
τὰ περελθόντα ἄφησαι, καὶ τὰ ἀπερασμένα.
Ἐκεῖν' οἱ ματαιόφρονες πῶς τέτοια τελεῶσι;
ἔργα μανίας γέμοντα πῶς ἄραγε ποῖσσι;
Κι ὁ φίλος μας ὁ Μηραμπῶ αὐτὰ μὲ διηγῆθη,
κι αὐτὸς ἐδ' ἀπὸ τῆς κριτῆς σὸ σκότος κατεκρίθη.

- Σάτ. Ω", φεύ, ὁ Μιραμπώ νά ἰδῶ κᾶνος ὁ νομοθέτης;
 κ' ἐγὼ χρημάτισα μ' αὐτὸν σὺς νόμος ὑπηρετής.
- Κ' ἐγράψαμεν κεράλαια διὰ τὴν σωτηρίαν,
 τῆς φραντζας τὴν ἐπωφελῆ κοινὴν ἐλευθερίαν.
 (Ὅμως ἀντίς ὠφέλειαν, προξένισαν ζημίαν,
 σὴν φραντζαν ὅλην ἤφεραν κίνδυνον κί ἀτιμίαν.)
- Μ' αὐτὸς φεύ δὲν ἐχάρηκεν μὲ τὺς λοιπὰς ὀμάδι,
 ἕνας καφεὺς τὸν ἔρριψεν ἔξωφρα εἰς τὸν ἀδι.
- Παράταξις ἔ προκομπή τῆ ἐγινε μεγάλη,
 ἐκείνην τῶν κοκκάλωνσθ χεδόν τὴν ὑπερβάλλει.
- Εἰς τὸ παρίσι γύρισε με τὴσθ παρήσιαν,
 μ' ἀνεκδήγητον κομπήν ἕως τὴν ἐκκλησίαν.
- Κί ἂν ἡ παράταξι αὐτῆ παράδοξος ἐσάδι,
 ἴσως αὐτὸς καδῶς κ' ἐσύ, ποσῶς δὲν τὰ αἰσάνθη.
- Κ' Υ"σερ' ἀπὸ διάσημα χρόνη χεδόν τελείν,
 περὶκαξαν τὸν Μιραμπώ ὡς ἄξιον γελοία.
- Βρέθησαν κᾶτι γράμματα τῶν νόμων ἐναντία,
 κ' ἦτον ὡς λὸν ἐπιφοδῶς κί ἄλλα κακὰ παντοῖα.
- Καὶ ἔττι τὸν ἐξέδαψαν διὰ νά τὸν ἐλέγξην,
 ὡτάν ἕναν κακοποιόν, καὶ νά τὸν περιπαίξην.
- Κ' ὑβρίδι ἀπ' τῆ παρισίῃ ἔλκε τῆς ἐγκατόικες,
 ἔ ἔπειτα ἔρρίφθηκεν εἰς κόρακας ἔ λύκους.
- Δὲν λέγω καὶ ἄλλα τινὰ κακὰ τῆ παρισίῃ,
 σιγῶ ἔ ἄλλα ἄξια θαύματος ἐξαισίῃ.
- Βολ. Παῦσαι παρακαλῶ μισοῖ σίγα τὰ τῆς Γαλλίας,
 τὰς τρέλας κείνη τῆ λαῦ καὶ τὰς ἀνωμαλίας.
- Μὴν κίση ὁ Δεκλιανός, κ' ἔλθη καὶ μᾶς συγχίση,
 αἰτίαν πᾶντ' αὐτὸς ζητεῖ για νά ἀδολεσχήση.
- Τῆ ἄδου μᾶς καταπονῶν τὰ βάσανα τὰ τόσα,
 ὀμῶ ἔ τῆ Δεκλιανῆ ἡ πικροτάτη γλώσσα.

Ἄρρει. Παρακαλῶ σε Σάτυρε ἀπέμοι γιὰ τὰς Γάλλους,
 κ' ἐξήγησόν μοι κ' αὐτῶν τὰς νόμους τὰς μεγάλους.
 Τὶ νόμους ἄρα γε αὐτοὶ τώρα νομοθετοῦσι,
 πῶς Βασιλεῖα, καὶ Θεόν, κ' Πάπα ἀδεύουσι;
 Σάτ. Η' φράντζα ὁμοιότητα τὴν σήμερον δοξάζει,
 ὅλων τῶν ἔντων γενικῶς τὴν φύσιν ἐξετάζει.
 Οἱ ἄνθρωποι ἦτον τυφλοὶ σὴν φράντζαν ἕως τώρα,
 μὰ τώρα πλιὸ ἢ τύφλωσις ἐκεῖ δὲν ἔχει χώρα.
 Οὐ Βόλτερους, κ' ἄλλοι τινὲς ἐφώτισαν μεγάλως
 τὴν φράντζαν, ὅθεν λέγεται σοφὸς ὁ κάθε γάλλος.
 Πολλοὶ σὴν φράντζαν ὠγενεῖς δὲν εἶχαν μάθ' ἀκόμα,
 πῶς ὅλλ' οἱ ἄνθρωπ' ὅμοια ἔχεν ψυχὴν κ' σῶμα.
 Οὐθεν μεταχειρίζοντο τὰς ἄλλης τὰς ἀνθρώπους,
 ὡσὰν τὰ ζῶα τ' ἄλογα μὲ σκληροτάτης τρόπους,
 Καὶ ἕως τώρα ὁ λαὸς ποτῶς δὲν ἐνοῶσε,
 Ὡς κ' τὸν παπικὸν ζυγὸν σὺς ὠμῶς ἐφορᾶσε.
 Μὰ ἀπὸ τὰ συγγράμματα τῶ Βόλτερ, κ' τῶν ἄλλων,
 ἢ φράντζ' ἀπόκτησ' ἔλλαμψιν, κ' φωτισμὸν μεγάλων.
 Μάλισα ἐξεσκεπασε κ' τὴν κατεργαρία,
 πολλῶν ἀββάνων τῶ ἐκεῖ ζῶονταν μὲ λωρία.
 Οὐθεν καὶ ὁμοιότητα εἰς ὅλους τὰς ἀνθρώπους,
 κηρύττει ἀδιάφορον, σὺς ἐδικάστῃς τόπους.
 Διὰ τὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὴς κοινὴ ἢ εὐτυχία,
 (σὴν φράντζαν δὲ, ἴσως συμβῆ, μεγάλη δυστυχία.)
 Αὐτο λοιποὶ ἠδέλησαν τὰ τὸ νομοθετήσεν,
 τὸν Πάπα, κ' τὰς Βασιλεῖς ὅλους τὰ ἀδεύησαν.
 (Θείας γραφῆς ἀδέτησαν ὅπῃ νομοθετοῦσι,
 Αἱ πόλεις, κ' οἱ ὑπήκοοι τὰς Βασιλεῖς ἢ ἀκούσι.)
 Νὰ εἶν' ἐξ ἴσου ὁμοιοὶ καὶ δαλοὶ, καὶ δεσποτῆς,
 καὶ Βασιλεῖς, κ' ὑπήκοοι, καὶ ἄρχων, κ' ἰδιώτης.

Τώρα τὰ μάτια ἀνοιξεν χεδόν ὄλ' ἡ Γαλλία,
 ἀπὸ τῆ φιλίμμε Βολτέρ τὰ πάνσοφα Βιβλία.
 Δέν εἶναι ὡς τὸ πρότερον τυφλοὶ ἔ σκοτισμένοι,
 ὄλ' οἱ φραντζέζ' εἶναι σοφοὶ τώρα ἔ φωτισμένοι.
 Ὅθεν τὸν Βασιλέατες τὸν παρελθόντα χρόνον,
 ἀτίμως ἐκατέβασαν κί ἀπὸ αὐτὸν τὸν θρόνον.
 Καὶ ἔτσι τὸν ἀπέδειξαν σὰν ἕνα ἰδιώτην,
 ὑπήκοον σὺς νόμους των, ἔ ἕνα πατριώτην
 Καὶ τώρᾳνα εἰς φύλαξιν, χεδόν φυλακαμένους,
 καὶ ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν ὁ τάλας χωρισμένους.
 Τὸν σείρην ὡς κατάδικον εἰς τὰ κριτήριάτης,
 Ἀ'ρει. φεῦ οἱ φραντζέζοι βγήκασιν ἀπὸ τὰ ὄριάτης!
 Σάτ. Κ' ἐπίβηλος νομίζεται τῆς φραντζας ἔ πατριδος,
 ἔ δοκιμάζ' ὁ δυσυχῆς κάθ' ἀτιμίας εἶδος.
 Καὶ Λεδοβίκον τὸν καλῆν ὅταν τὸν χαιρετῶσι,
 οἱ ἀγγελεῖσι ὁ λαὸς ὅπῃ τὸν ἀπαντῶσι.
 Ὅμως ἐγὼ σοχάζομαι δέν θέλ' ἀργωπορήσεν,
 οἱ ἄφρονες τὸν δυσυχῆ ὡς χόρτοφ νὰ θερῶσεν.
 Ὅτι οἱ ἄλλοι Βασιλεῖς κινεῖνται ἱωμαλέως,
 νὰ πολεμήσεν τὴν Νατζιὸν περὶ τῆ Βασιλεύως.
 Ὅθεν ἔ ἡ Νατζιὸν αὐτῆ ἴσως ἔ τὸν φονεύσῃ,
 πλέον σὴν φραντζαν νὰ μὴ ζῆ, μῆτε νὰ Βασιλεύσῃ.
 Καὶ Θεάτρον ἐλενὸν νὰ γίνῃ τὸ παρίσι,
 φόνους πολλὰς ἐκεῖ κατ' εἰς μπορεῖ νὰ θεωρήσῃ.
 Ἀρματωμένους ὁ λαὸς πράττει κακὰ μυρία,
 τέχνας ἔ ἔργ' ἀπέριψαν κ' ἔγιναν ὡς θηρία.
 Κ' ἐγὼ φυγα φοβόμενος τῆς τετοιῆς ἀνδρώπης,
 ὡς κ' οἱ φραντζέζ' οἱ φρόνιμοὶ ἐφυγαν σ' ἄλλης τόπης.
 Τ' ἄρχισαν νὰ γυμνῶνεσιν ὁ γάλλοι, ἄλλον γάλλον,
 ἔ ἔτσι νὰ φονεύωνται αὐτοὶ ἕνας τὸν ἄλλον.

Η οὐμία τῶ καὶ ἑνὸς εἶναι κριταὶ ἔ νόμοι,
 καὶ τόσα Εὐαγγέλια, ἴσοι Βολτέρο τόμοι.
 Κάθε πτωχὸς ἀρέσεται ἐν τῷ τῷ καιόνι,
 διὰ τὴν ὁμοιότητα, τὸν πλέσιο νὰ γυμνώη.
 Τίτλις καὶ ἀξιώματα ἀπέριψαν τελείως,
 οἱ πλέσιοι, καὶ οἱ πτωχοὶ νὰ ζῶσι παρομοίως.
 Ὅθεν καὶ ὅλοι οἱ πτωχοὶ, καὶ γέροντες, καὶ νέοι,
 ἠγάπησαν ὡς τίταις, ἔ γίγνετε γενναῖοι.
 Κείνος πῶ πρῶην ἔτρεμον, τώρα δὲν τὲς φοβῆνται,
 διὰ τὴν ὁμοιότητα πάντες φιλοτιμῆνται.
 Ὅθεν κινῆται σαθερῶς κατὰ τῶν Βασιλείων,
 τί δὲ συνέβη σὸ ἐξῆς; ἐγὼ δὲν ξεῖρω πλέον.
 Πρὸς ἐπὶ ὅταν βεῖσκομεν ἀκόμι σὸ Παρίσι,
 τῶ ἔδους ἢ συνέλευσις τότε εἶχε διορίσι,
 Πλέον νὰ μὴ προσφέρωσιν εἰς τὸν Θεὸν θυσίας,
 κρυμίζοντες τ' ἀλτάρια κὶ ὅλας τὰς ἐκκλησίας.
 Κ' εἰ ἱερεῖς εἰ εὐλαβεῖς σὴν Ρώμην ἐκρυφθῆκαν,
 καὶ εἰ λοιποὶ ὡς ἄνθρωποι σὴν φράντζα πανδρευθῆκαν.
 Ὅσοι δὲν ἐσυνώμωσαν ἀββάδες παπισάνοι,
 ἀπὸ τὴν φράντζα διώχθησαν ὡς λύκοι, ἔ ὡς κλάνοι
 Στὴν φράντζα κράζει ὁ λαὸς, δὲν εἶναι μόδα πλέον,
 Τῶ Πάπα ἢ προσκύνησις, ἔ ἢ τῶν Βασιλείων.
 Ὅτι τῆς ὁμοιότητος νόμος διαλαμβάνει,
 νὰ εἴμεθ' ἄνθρωποι καλοὶ, ἔ τῷτο μόνου φθάνει.
 Τῶ Πάπα δὲ καὶ ἄδικος κατάκρισις ἐγένη,
 σὴν φράντζ' ὅταν τὸν ἔκαψαν οἱ τρελοπαριγγῖνοι.
 Δὲν σὲ γνωρίζω ποδητὲ τὴν κλήσιν τὴν τιμίαν,
 ὅπῃ μὲ ἀκροάζουσι μὲ τῶσιν προθυμίαν.
 Ἀν' ἀγαπᾷς παρακαλῶ εἰπέμοι τ' ὄνομά σου,
 τὸ γένος, τὴν πατρίδα σου, ἔ τὸ ἐπάγγελμά σου;

Ἄρει. Τὸ ὄνομά μιν Ἄρειος ἐκ γένους Αἰγυπτίων,
 τὰ πύργελα διδύκαλος ἔθνων τῆς γῆς πεντοσών.
 Καὶ τὴν πατρίδ' Ἀλεξανδρεὺς, Ρήτωρ, ἔθειλόγος,
 μὰ φῆ μὲ ἔρριψαν ἐδῶ ὡς βλάσφημον ἀλόγως!!
 Κι ἀπέθανον ἑλεεινῶς ἐκείνον τὸν αἰῶνα,
 ξερωῶντας τὰ ἔτοσθια ἀπὸ τὸν ἀφεδρόνα.
 Ὅταν μ' ἀναθεμάτισεν ἡ σύνοδος ἐκείνη,
 κ' εἴμαι (κατὰ τὸ συνειδός) ἐδῶ πῆσαι οἱ θεῖνοι.
 Ἀκίωτος δὲ ὄλ' αὐτὰ, ἐγὼ ὑπολαμβάνω,
 θεοθεν δὲ κατατραφῆ κί ἡ φραντζα, δεν λανδάνω.
 Καὶ ἄλλα ἔθνη εἰς τὴν γῆν παρώργισαν τὸ θεῖον,
 κ' ἐξωλοθρευθήσαν μ' ὄργην κί ἀφανισμόν παντοῖον.
 Γένη πῶ ὕβρισαν Θεόν σὴν γῆν πολλὰ βρεθῆκαν,
 μὰ γλιγωρα, ἤτε ἀργά, κατεξωλοθρευθήκαν.
 Φραντζεζοὶ δὲ πῶ ἀπ' αὐτῆς πειράζεται κί ὁ Πάπας;
 πρέπει νὰ ἐξωλοθρευθῶν ὡς ἀσεβεὶς παντάπας.
 Αὐτὸν πῶ ἔρανος, καὶ γῆ ὡς τῶρα ἐπαιῶσι,
 καὶ τὰ Βασιλεία τῆς γῆς ὄλα τὸν προσκυῶσι.
 Ὡς Βασιλέα ἱερὸν ὑπέρτερον τῶν ἄλλων,
 (καὶ γὼ σ' αὐτὸν τὸν ἥρωα χρέος ἔχω μεγάλον.)
 Πῶ πάντας τῆς ἀρειανῆς καὶ τῆς περιποιεῖται,
 ὡς ἐδικός μιν ὀπαδός, τῆς οἰκειοποιεῖται.
 Αὐτὸς ὅπῃ οἱ Ἕλληνας καὶ τῆς καταφρονησι,
 κ' αἰρετικῆς τῆς κράζησι καὶ τῆς ἐξιδενῆσι.
 Ὁ Πάπας δὲ τῆς δέχεται σὴν υπερέασιςίντη,
 ὅτι τὸν κράζεν γῆς Θεὸν, κατὰ τὴν θελησίντη.
 Αὐτὸς περιεργάζεται, ἂν μόνος προσκυῖται,
 δεν φαίνεται σκληρός ἔ ἂν τὸ Θεῖον βλασφημῆται.
 Μ' ἐδιηγῆθήκαν πολλοὶ ὅτι ὁ θεῖος Πάπας,
 σὰ θεῖα (ὡς οἱ Ἕλληνας) δέναι σκληρός παντάπας.

Οἱ Ἕλληνας ποτὲ κ' ἐμὲ κατέτρεξαν μεγάλας,
 μ' ὄλον πῦρ ἔμην ἔμπειρος, ἔ ρήτωρ ὡς ἔκ ἄλλοι.
 Τὴν γνώμην μὲ ἀπέδειξαν παντάπας ἀναξίαν,
 καυχόμεν' ὡς περήφανοι εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν.
 Καὶ τὰς δικὰς μ' Ἀρμένιος αἰρετικὸς καλῆσι,
 κ' ἐμένα ὡς κακόδοξον μὲ ἀναδεματῆσι.
 Λοιπὸν καλὰ τὰς ἔκαμεν ὁ Θεοφόρος Πάπας,
 πῦρ δόξης τὰς κατέστητε ἔ ἀφανεῖς παντάπας.
 Τὴν πατικὴν δὲν θέλησαν νὰ λάβωιν εὐσεβίαν,
 Κι αὐτὸς νὰ πέσαν ἔκαμεν εἰς τέρκινην σιλαβίαν.
 Κι ὡς λέγουν βαρβαρώδηκαν οἱ Ἕλληνας ἐκεῖνοι,
 καὶ εἰς τὴν γῆν φωτίσθησαν παπίσαι οἱ λατίνοι.
 Μὰ ἡ πολλὴ ἡ φωτισίς τὰς ἔβλαψε καὶ τήτης,
 καὶ πράττησι πολλ' ἄτοπα κατὰ τῶ ἑαυτῆτης.
 Καθὼς τώρα φωτίσθησαν οἱ εὐγενεῖς οἱ Γάλλοι,
 ἢ νὰ εἰπῶ σκοτίσθησαν, μικροῖτε ἔ μεγάλοι.
 Καὶ Βασιλέα ἔ Θεὸν καὶ Πάπαν ἀδετῆσι,
 εἰς ὅλης ὁμοιότητα αὐτοὶ νομοδετῆσι.
 Μὰ ἂν ὁ Πάπας ὀργισθεῖς τὰς Γάλλους ἀφορίσῃ,
 ποῖος ἄρα γ' ἡμπορεῖ σὴν γῆν αὐτὰς νὰ συγγωρήσῃ.
 Π' ὁ μέγας Πέτρος τὰ κλειδιά, (ἐσσεῖς δὲ τί γελάτε;
 ἐπέτεται σαφέστατα) ἐδῶ συμμα ἐλάτε.
 Ρωσῶν, Βολτῆρ, ἔ Μηραμπῶ, ἔ οἱ λοιποὶ οἱ Γάλλοι,
 ὅπῃ δοξάζετε σὴν γῆν ὡς ἥρωες μεγάλοι,
 Τί ἄρελος ἐκάμεται μὲ τὰ συγγράμματά σας,
 ἢ ἴδιον, ἢ τε κοινόν, μὲ τὰ διδάγματά σας.
 Συκῶνοντες ἀπὸ τὴν γῆν τὸ σέβας τῆς Θεοσκείας,
 ἀπείρεται εἰς κάθε ψυχὴν ἀπὸρον πάσης κακίας;
 Καὶ κερποφόρητε πολλα, μάλισα σὴν Γαλλίαν,
 τὸν ὄλεθρον, καὶ τὴν φθορὰν, ἔ τὴν ἀνωμαλίαν.

Ὡς ἀσεβεῖς περᾶξεται τῷ Πάπα τὴν ἀξίαν,
 πῶ τὴν θρησκείαν ἔφερον εἰς ἄκραν εὐταξίαν.
 Μὲ ὅσα σεῖς ἐγράψατε ἐδώκεται αἰτίας,
 ὅλοι σὴν Ρώμην νὰ φρονῶν ἰδέας ἐναντίας.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Θ΄.

Χάρων, Μπασβήλ, Λεδοβίκος Νεκροί, καὶ Πελετιέρ.

Χάρ. Ποιοὶ νὰ ᾄδ' ἀγαπητοί, πῶ τόσο προτιμῆθε;
 ἴσως τὰς κόλακας τῆς γῆς ἀκόμι εὐθυμῆθε.
 Ἔνας τῷ ἄλλῳ νὰ προβῆ δρόμον διὰ ἡ ἀφήκη,
 συγχίζετε τόσο λαὸν πῶ μβαίνει σὸ καίκι.
 Ἀφῆσε τὴν προτίμησιν, ἐμβᾶτε καὶ οἱ δύο,
 μὴ προτιμᾶς ἀγαπητοὶ κ' ἐδῶ, ὡς ἐν τῷ βίῳ.
 Δὲν εἶναι σὸ καίκι μὴ προτίμησις καμμία,
 βλέπετ', ἐδῶ εἰς τὰς νεκρὰς εἶναι ἰσοτιμία.
 Πίετε λοιπὸν ἐλέβορον, ξεραῖς ὅσα φρονεῖτε,
 ἐδ' ὅλα τὰ ἐπίγεια πρέπει ἡ ἀμνημονῆτε.
 Ἐσὺ ἄφες τὸ πάχοςσε, τὴν ἔπαρσιν ὁ ἄλλος,
 τί τὸ καίκι εἶναι καλιὸ, κ' εἶναι φόβος μεγάλος.
 Ὁ πολὺς ὕπνος εἰς τὴν γῆν, καὶ ἡ πολυφαγία,
 τὰς νόας καὶ τὰ σώματα ἀποτελεῖ παχεῖα.
 Ἀφῆς ὁ μὲν, τὴν ἔπαρσιν, ὁδὲ, τὸ τόσο πάχος,
 τὴν βάρκα μὴ βαρύνετε, καὶ πνίγεθε σὸ βάθος.
 Ξερνατε δόξαν, ἔπαρσιν, ὀφφίκια παντοῖα,
 κ' ἐμβᾶτ' ἐδῶ κατὰ ξηροὶ χωρὶς τέτοια φορτεῖα.
 Μ' ὄρεξιν ξέρουσε ἐσὺ καὶ ὅλα τὰ ἐκδύδης·
 μοὶ φαίνεσαι σεμνοπρεπὴς, καλὸς, καὶ χρυσοῦδης.
 Βλέπω μὲ σεναγμὸς πικρὸς ποταμῆδον δακρυζεῖς,
 βλέπεις τὸν ἄλλον πῶ ξερονῆ καὶ κἄτι ψιδυρίζεις.

Πρέπει νὰ ἦσ' ἀπὸ βαδμὸν μεγάλη ὀρφικὴ ἔ-
κάθε λοιπὸν σὴν κορυφὴν τέτα τῷ καίλιε.
Εὔμβα κ' ἐσὺ ὅπῃ ποσῶς δὲν θέλεις νὰ ξεράσῃς,
ἴσως κἀννα κακὸργγημα δὲν θέλεις νὰ ξεχάσῃς.
Καὶ ῥίψαι κάτω μάλιχα τὸ νέον τὸ σημεῖον,
αὐτὸ τὸ πολυχρῶματον ὀπῶχεις σὸ κρανίον.
Μπατσβ. Αὐτὸ μόνον δὲν γίνεται χάριον ὅπῃ προσάζεις,
δὲν τὸ ἀφίνω βέβαια τέτο, καὶ μὴ θαναμάζει.
Ὅτι ἡ φραντζα δι' αὐτὰ τὰ δυὸ τεῖρα κολόρα,
ἐρρίψῃς εἰς μέγαν κίνδυνον ἕως αὐτὴν τὴν ὄρα.
Πᾶ τὸ σημεῖον τις αὐτὸ μὴ θέλωντας ὕ' ἀφήσῃ,
μ' ὄλως τὸς Βασιλεῖς τῆς γῆς πρέπει νὰ πολεμήσῃ.
Κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ φονεύθηκα μὲ ξύλα καὶ μὲ λίθους,
σὴν Ρώμην ἀπὸ τὸν λαὸν τῷ παπικῷ τῷ πλήθει.
Τῷ ἔθνους ἡ συνέλευσις ἐκεῖ μὲ εἶχε σείλη,
κί αὐτὴ κί ὁ Πάπας ἔσπεξε πάλιν νὰ γίνων φίλοι.
Ὁ'θεν σὴν Ρώμην, καὶ ἐγὼ πρέσβυς εἶμην σαλμένος,
καὶ μ' ἀδικίαν, ἄκριτος, φονεύθην ὁ καίμενος.
Διὰ τὴν νευτραλιτὰ ὅπῃ μᾶς εἶχε τάξι,
ἀμπασιατόρος σάλθηκα ἐγὼ κατὰ τὴν τάξι.
Πῆγα ἰν γάλ', ὡς σύνηδες, εἰς τὴν αὐτῷ κλεμέντζα,
(κί εἶχε χωρέσῃ τὸν λαὸν μὲ μιαν ἰνδαλγέντζα.
Κ' εὐγαίνωντας μὲ φόνευσαν ἄσπλαγχνα μὲ τὸς ἄλλους,
ὅσους ἂν εἶχον μετ' ἐμῶ, πεφωτισμένους Γάλλους.
(Τῷ Πέτρῳ ὁ διάδοχος μὲ τρόπος τόσον φούλης,
νὰ προσκυνῆται ἀγαπᾶ κί ἀπ' τὸς ἐμπείρους Γάλλους.)
Πήγαυα εἰς προσκύνησιν μὲ εὐλαβείας δαῖγμα,
τ' εἶμην ἀμπάτες πρότερον, κί ἀπέρριψα τὸ χῆμα.
Τὶ τὸς ἀρββάδες δίωξε νῦν ἡ Γαλλία πᾶσα,
ἔ κἀτ' ἀμπάτες φρόνιμος ἀπέρριψε τὰ ράουα.

Τῷ Βασιλεῖς ὄρησεν ἢ φράντζα ἐναντίον,
(σύμνωσ' ἐδώθε νὰ σέ πῶ ὦ χάρων σὸ αὐτίον.)
Μὲ φαίνονται νὰ ἦν αὐτὸς πᾶς ἐκείνι λυπημένος,
ὁ πρῶτον φράντζας Βασιλεὺς, ἴσως κ' φονευμένος)

Ἀλλὰ παρακαλῶ μητιῶ ἄφες με τὸ σημεῖον,
νὰ τὸ φορῶ σὴν κεφαλὴν, ὡς κἄποιον βραβεῖον.
Στὴν Ρώμην φονευθῆς αὐτὸ ἠμπόρεσα ἢ ἀρπάξω,
νὰ τὸ φορῶ αἰώνια, κ' ἐδῶ νὰ τὸ φυλάξω.

Χάρ. Ρίψετο κάτω παρευθὺς, εἰθὺς ματαιωμένε,
γεμάτε ἀπὸ ἔπαρσιν Γάλλε διατραμμένε.

(Φραντζέζοι δυσεβέστατοι γεμάτοι δυσροπίας,
ἔ Βασιλεῖς φονεύουσιν; ὦ τῆς ἀπανθρωπίας!)

Μὲ τὸ κελίον πᾶς δωρεῖς κτυπῶσε σὸ κρᾶνιον,
καὶ τὸ συντρέβω καὶ αὐτὸ μαζὺ μὲ τὸ σημεῖον.

Νόμος ἐδώθη θεϊκός ὅσοι ἐλθῶν σ' ἐμένα,
σὴν βάρκαν ἢ ἄμβωσι γυμνοὶ χωρὶς πρᾶγμα κἀνένα.

Μπασβ. Μὰ κἄν ὅσο νὰ φθάσωμεν σὸν ἄδην, ἄς τὸ κρύψω,
αἰ αἰ χάρων μὴ μὲ κτυπᾶς, κ' εὐθὺς θελά τὸ ρίψω.

Χάρ. Στῶ τὸ κατ' ὡς Βισιθὺς εἶμαι κ' ἀποφασίζω,
δὲν θέλεις θεληματικῶς; νὰ τῶρα πῶς τὸ χίζω.

Μπασβ. Δόσαι με σὲ παρακαλῶ κἀνένα κοματάκι,
νὰ τὸ φορῶ ὡς θησαυρὸν μέσα σ' ἓνα χαρτάκι;

Χάρ. Αὐτῶ! αὐτῶ! σὲ ρίπτ' ἐγὼ σὴς βάρκας με τ' ἀμπάρι.
ἔως ὅπῃ ὁ Κέρβερος σὸν ἄδην νὰ σέ πάρῃ.

(Φραντζέζοι νέα ἄτοπα θέλουν νὰ συνηθίσουν,
κ' ἐμένα δῶ οἱ ἀσεβεῖς ἔρχονται νὰ συγχίθουν.)

Ἐσεῖς δὲ οἱ λοιποὶ νεκροὶ ὅλοι μὲ ἀοκνία,
ἀνοῖξατε τὰ ἄρμενα βραῦτε τὰ χοινία.

Νεκ. Ἡμεῖς οἱ πέντε ξεύρομεν τὴν ναυτικὴν τὴν τέχνην,
Ἐγγλέζ' εἶμαθα ἔμπειροὶ ἀπ' ὅλα τὰλλα ἔθνη.

Κι αὐτοὶ πᾶς σέκονται ἐδῶ εἴν' ὄλοι Ἰταλιάνοι,
πᾶς ζῶν κηπιῶν τὸ τράβηγμα κἀνένας δὲν τὰς φθάνει.

Χάρ. Α' ἄρμενίσταμεν λοιπὸν, καὶ ἡ κλωσὴ ἄς δώσῃ
ἄεραν ἐπιτιθήσειν νὰ μᾶς κατευσδώσῃ.

Ἐσύ δὲ ὁ σεμνοπρεπὴς πᾶ κάδεσαι σὴν πρῶρα,
κυβήρα τὸ τιμόνιμ δέου' ὀλίγην ὥρα.

Ληδ. Ποτὲ δὲν ἐκυβέρνησα Χάρων τιμόνι πλοῖς,
ἀλλ' εἶχα τὴν κυβένησιν Μεγάλῃς Βασιλεῖν.

Τῆς φραντζας εἶμην Βασιλεὺς μέγας καὶ δοξασιμένος,
κὶ ἀπὸ τὸν κάκιον λαὸν ἐσάθην φονευμένος.

Χάρ. Σ' εἶται λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς ὁ μέγας Ληδοβίκος,
πᾶ σὲ ἀπέβαλ' ὁ λαὸς τῆς φραντζας φιλαδίκως;

Κὶ ἄλλοι νεκροὶ μᾶ εἶπασιν αὐτὴν τὴν ἰσορίαν,
πᾶ οἱ φραντζέζοι ἔπασαν εἰς τρέλα, ἔ μωρίαν.

Ὅθεν εἰπέμετα ἐσύ ἐσένα σὲ πισεύω,
τώρα οἱ γὰρ ὅσα μὲ λέν εἰς ὅλα ὑποπτεύω.

Οἱ γίλλοι τὴν ἀλήθειαν δὲν ὀμιλῶν τελείως,
καὶ κἀ' ἕνας μὲ φαίνεται κάκιος καὶ γελοῖος.

Καὶ εἰς τῷ ἄδῃ τὰς κριτὰς ἀπόφασις ἐγίνη,
φραντζέζοι νὰ κολάζονται, μάλισ' οἱ παριγγίνοι.

Ὡς τῶν κακῶν γεννήτορες ἐφευρεταὶ κακίας,
πᾶ εἰς τὴν γῆν ἀπερίψαν θεῖστε καὶ θεησκείας.

Πολλοὶ μὲ δηγηθῆκαν τὰ κατὰ σὲ συμβάντα,
τὴν ἀτιμον καδέρασι, καὶ φυλακὴν, καὶ πάντα.

Αὐτὰ πληροφόρηθῆκα τώρα σὸν ἑαυτόνσε,
γὰ τὸν παρανομώτατον κὶ ἄδικον θάνατόνσε.

(Τὸ τωρινὸν κακότερον ἐφεύρεμα τῶν γίλλων
φονὴν σὴν γῆν πολλὰς προξένησε καὶ θόρυβον μεγάλην.)

Καὶ τὸ κάκιμν χεδὸν γεμίξ' ἀδιακόπως,
ἀπὸ νεκρὸς πᾶ φθείρονται σὸν πύλεμ' ἀπανθζώπικ.

Φεῦ, κατὰ σὲ κινήθηκαν οἱ τρελοπαριγγῆνοι,
 Ὡς κατὰ τῆ Διός ποτὲ οἱ γίγαντες ἐκείνοι.
 Μὲ εἶπον ὅτι ἑλαός σ' εἶχε φυλακωμένον,
 μὰ τὴν αἰτίαν ἀπορῶ πῶς σ' ἔχεν φονευμένον;
 Μάλισα τὸ κρᾶνον σε βλέπω κατακομμένον,
 μοὶ φαίνεται καὶ ἀσπλαγχνα σ' ἔχουσι φονευμένον.
 Μὴν κλαίεις ὅμως ἀγαθὲ Δάρρνευε ὡς γενναῖος,
 ὅτι εἰς τὰ ἡλύσια θέλεις βαλθῆ βεβαίως.

Πελ. Εἴ Εἴ μοισὶ γυρίσατε νὰ πάρετε κ' ἐμένα.
 πῶλθα κ' ἐγὼ ἀνέλπισα εἰς τῆτον τὸν λιμένα.

Χάρ. (Αὐτὸς πᾶ λέγει τὸ, μοισὶ φραντζέζος ἴσως εἶναι.)
 μὴ κράζεις μὲ αὐθάδειαν σὲ πέρνομ' αὐτῆ μένει.
 Γυρίσε τὰ πανιὰ λοιπὸν, κ' ἐγὼ μὲ τὸ τιμῶνι,
 καὶ τὸ καίκι παρευδύς πάλιν σὴν γῆν συμμῶνει.

Νεκ. Οἱ Ἰταλοὶ μὲ τὰ κηκιά τραβᾶσι καὶ δὲν παύουν,
 καὶ θέλουν εἰς ἡλύσια πάραυτα νὰ υπάγουν.

Χάρ. Παύσατε νὰ γυρίσωμεν, ἀφήστε τὰ κηκιά,
 μὴ γίνεσε παρήκοσι ὅτ' εἶν' ἀπανθρωπία.

Εἴλα καὶ σύ λοιπὸν ἐδῶ, ἔλα, ἐκδυσθε ὅμως,
 πιὲ τὸ πιοτὸν καὶ ξέρασαι κάθε κακὸν συντόμως.

Μάλισα ρίψ' εὐδύς αὐτὸ πᾶ ἔχεις εἰς κεφάλι,
 σημεῖον τὸ φθοροποιὸν πᾶβραν οἱ κακογάλλοι.

Πελ. Αἴ μοισὶ παρακαλῶ, αὐτὸ νὰ μὴ τὸ ρίψω,
 τ' ἔχ' ὄρκον ἀπ' τὸ χρέος με παντάπαις νὰ μὴ λείψω.

Ὡ᾽ ὦ, χάρων μὴ μὲ κτυπᾶς ὅτ' εἶμαι τιμημένος,
 τῆ Παρισίῃ εὐγενῆς φραντζέζος φῶτισμένος.

Χάρ. Ὡ᾽ γενεὰ κατάρτος τῆ τωρινῆ αἰῶνος,
 δὲν ξεύρετε; ἐγὼ ἐδῶ ἐξασίσω μόνος.

Εἴσεἰς μὲ τὴν κακόννοϊαν, καὶ τὴν κακοτροπίαν,
 ἀπόννοϊαν, ἀσέβειαν, καὶ τὴν ἀπανθρωπίαν.

Τὴν φρέντζαν ἀφανήσεται ἴσως καὶ τὴν εὐρώπῃ,
 μὲ τὰς πολέμους νὰ φθαρῶν οἱ τάλανες ἀνθρώποι.
 Καὶ τὶτο δὲν σὰς ἔφθασε τῶν κεκατηραμένων,
 μὰ καὶ ἐδῶ συγχίζετε κ' ἐμένα τὸν καίμενον.
 Μὰ γὼ σ' ἀρπάξ' ἀπ' τὸν λαιμὸν σέ ῥίπτ' ἐδῶ τὸν ἄλλον,
 τὸν βόρβορον τῆ καϊκιῆ μ' αὐτὸν τὸν τρελογάλλον.
 Οὐτιδανὲ εὐγένειαν ἢ φώτισιν προβάλλεις;
 εἰς κόλασιν αἰώνιον θά ζῆς, μὴν ἀμφιβέλλεις.
 Τίς ἄρα γε νὰ ἦσ' ἐσύ ὁ τόσο φωτισμένος;
 τεχνίτης, ἤτε συγγραφεὺς δὲλ' ἦσαι βρωμισμένος;

Πελ. Ἐγώμα τοποτηρητὴς μεγάλης ἐπαρχίας,
 καὶ πρόεδρος τῆς λιμπερτίας, ἢ τῆς δημοκρατίας.
 Τὸ μέρος δὲ τῆ Ὁρλεάνς, εἶπον νὰ μὲ φονεύσεν,
 γιὰ νὰ πλανήσεν τὸν λαὸν, ἢ γιὰ νὰ τὸν μαγεύσεν.
 Γιὰ νὰ ξαφνίσεν τὸν λαὸν, ὅπῃ ὅταν ἀκήσῃ,
 φόνον τῆ βασιλέως τῆς, γιὰ νὰ μὴν ξιπαοῦσι.
 Ἡ' ὅτι ψῆφον ἔδωκα κατὰ τῆ βασιλέως,
 φονεύειν ὁ ταλαίπωρος, ἢ ἔτις, ἢ ἄλλως.
 Οὕτω προχθὲς μ' ἐκτύπησεν ἕνας ἀπὸ τὴν βάρδια
 τῆ Λιδοβίκου ἔξαφνα μέγα σὰ φυλλοκάρδια.
 Καὶ σήμερον ξεψύχησα ὑπερ' ἀπὸ τὰ γεῦμα,
 κ' ἐξέρατα τὸ πνεῦμα με μαζὺ μὲ μαῦρον αἷμα.

Χάρ. Εὖγε, καλά σὲ ἔκαμεν, κατάρτατε, δυσώδη,
 τῶ σὰ κακὰ συνήγησες, τὰ τόσο θηριώδη.
 Ὡ' κνπολάται ἰταλοὶ, καὶ ναυτικοὶ Ἐγλέζοι,
 εἰς τὸν λιμένα κράζουσι κὶ ἄλλοι νεκροὶ φραντζέζοι.
 Ἄν θέλετ' ἄς γυρίσωμεν νὰ πιάρωμεν κ' ἐκείνους,
 ὅπῃ μᾶς φέρει ὁ Ἐρμῆς, ἀθένης λιμπερτίνους.
 Νεκ. Αὐτ' εἶναι πληθὸς ἄμετρον π' ἔρχονται φονευμένοι,
 κὶ ἡ βάρκ' εἶναι πανπάλαια ἢ κατασταπισμένη

Κι ὄλοι χερόν οἱ βασιλεῖς φράντζέζης πολεμῦσι,
 πῶ Βασιλέα, ἔ θεόν, καὶ πάπαν ἀτιμῶσι.
 Καὶ μάλις τῶν γερμανῶν τὰ ἄρματα τ' ἀνδρεία,
 ἔ ἡ τῶν ἡγκρων δύναμις ἔ ἡ κερβαλαρία,
 Τῆς Γάλλης σὰν με δρίπανον, σὸν πόλεμον ζερίζει,
 ὄθεν ἡ βάρκα ἀπ' αὐτῆς πάντοτε θὰ γεμίζει.

Χάρ. Πάμε λοιπὸν ἀγαπητοί, πλούσιοι μεν ἐξ ἡρίας,
 σὺ Λεδοβίκε τα λοιπὰ λέγε τῆς ἰσορίας.

Λεδ. Ω' χάρων σὲ παρακαλῶ τὸ παρελθόν ἔς μείνη,
 μὰ νὰ ἰξέρω ἡθελα, σὸ μέλλον τί θὰ γίνη;

Μιὰ τραγωδία θλιβερά εἶναι τὰμὰ συμβάντα,
 καὶ ἰσορία κλαυθμηρά θὰ μείνη διὰ πάντα.

Καὶ μόνη ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν μῶ φέρει πόνον,
 χάρων ἐσφάγην ἀδικα, (ἴξευρε τῶτο μόνον.)

Ἐὰν καὶ θέλῃς ἀκριβῶς νὰ μάθῃς τὰ συμβάντα,
 ἄς σοί τὰ εἶπῃ ὁ Ἐρμῆς πῶ ἔδεδῶκε πάντα.

Λυτρώθην ἀπ' τῶν ἀσπερῶν τὴν λύσαν καὶ μαίαν,
 ἔ ἐλπίζω θὰ νὰ κατοικῶ εἰς τέρφιν αἰώναν.

Χάρ. Ε', ἔ, ἐσεῖς οἱ ἰταλοὶ ἀφῆσε τὰ κέρια,
 ἔ εὐγάτε ὄλοι οἱ νεκροὶ χωρὶς κραυγὴν κἄμμια.

Πηγαίετε σὸν Δίακόν για νὰ σᾶς ὀδηγήσῃ,
 αὐτός καὶ εἰς τὸν Πλάτωνα θέλει σᾶς παραστήσῃ.

Εὐγάτε καὶ οἱ ἄθεοι ἐσεῖς οἱ δύο Γάλλοι,
 πῶ προξενέσεται σὴν γῆν φθορὰν τόσον μεγάλην.

Σὺ Λεδοβίκε Βασιλεῦ θάρσει καὶ μὴ λυπήται,
 θὰ βραβευθῆς ὡς ἄπταιστος κὶ ἀθῶος ὅπῃ εἶσαι.

Μὲ συμπαθᾶς, ἐγὼ γυρνῶ νὰ φερῶ νεκρὸς ἄλλης,
 πῶ πλήθος φέρνει ὁ Ἐρμῆς πεφωτισμένης Γάλλης.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Ι.

Αἰακός, Πλέτων, Λεδοβίκος, Μπασβήλ,
 καὶ Πελετιέρ.

- Αἰακ. Ἐλάτε μετ' ἐμῷ ἐδῶ, καὶ μὴν ἀγοπορεῖτε,
 εἰς ἐνκαρτεῖαν τῆς κριτᾶς νομίζω θέλει βροῖτε.
- Πελ. Παρακαλῶμ' ἐμᾶς τῆς δυὸ ἀφῆστ' ἐδῶ, ἂν θέλῃς,
 ἢ καὶ μὲ ἄλλον τυχερὸν ἐρχεσθαι καὶ μᾶς κέρνει.
 Διὰ τὰ μελετήσωμεν, καὶ τὰ ἐτοιμασῶμεν,
 κατὰ τὸ πρέπον εἰς κριτᾶς δια' ἡ ἀποκριθῶμεν.
- Αἰακ. Τί ἄνθρωποι εἶσε ἐσεῖς ὅπῃ αὐτὰ λαλεῖτε;
- Πελ. φραντζέζοι ἔμεθα μιστῷ τῷ παριτῷ πολίται.
 Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πελετιέρ, καὶ ὁ Μπασβήλ ὁ ἄλλος,
 πῶ ἀδικήθιμεν σὴν γῆν ὁμῶ κί δυὸ μεγάλως.
 Τώρα μιστῷ εἰς τῆς κριτᾶς μὴ μᾶς παρῆσιάζῃς,
 κί ἄλλην φοράν ἐρχόμεθα ὅπῃ καὶ ἂν προσιάζῃς.
- Αἰακ. Τρέχετε ἔμπροσθεν εὐθύς καὶ πλεον σιωπᾶτε,
 καὶ ὕστερα ἐτοιμάζεσθε ἐκεῖ πῶ θέλει πάτε.
 (Φραντζέζοι αὐθαδέστατοι ἔγιναν, καὶ θήρα,
 δὲν τῆς φοβείζ' ὁ Κίρβερρος καὶ τέρατα μυρία.)
 Ἐμβάτε τὸ λοιπὸν ἐδῶ σὴν σάλλα τὴν μεγάλην,
 εἰς τῆς κριτᾶς πῶ κρῖνεται μικροῖτε καὶ μεγάλοι.
- Πλάτ. Ὡς εὖ παρέσῃς Αἰακὲ κάθε δια' τὰ κί καί,
 ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἡμᾶς ὀλίγον τὰ λαφροῖνῃς.
 Τώρα ἐτελειώσαμεν κί εἶμεθα κρατμένοι,
 κρῖνοντες τῆς νεκρῆς ὅπῃ ἔρχονται φονευμένοι.
 Δὲν ξεῖρεῖς; πόλεμοι σὴν γῆν γίνονται κατ' ἡμέραν,
 καὶ οἱ φραντζέζοι τάραξαν ὅλην τῆς γῆς τὴν σφάραν.
 Ἐμάσαμεν πῶ φόνευσαν ὡς καὶ τὸν Βασιλεῖα,
 θεῶν, καὶ πάπ' αὐτοῖ, ὡς λέν, δὲν δὲ τὰ ξεῖραν πλέα.

Αἰακ. Ἐχθρὸς μοι εἶπεν ὁ Ἑρμῆς τὴν ἔπραξαν οἱ Γάλλοι.
εἰς τάτεις δὲ ἐξέτασις χρειάζεταιαι μεγάλη.

Πλ. Πέτε λοιπὸν ποῖ εἶσθ' ἐσθίς, τὸ γένος, τὴν πατρίδα,
σύ σχῆμ' ἔχεις βασιλικόν, (εἶτότο μόνον οἶδα.)

Ἐσύ πῶ εἰσθίς ἔμπροσθεν φαιδρός καὶ θαρραλέος,
σύμμωσ' ἐδῶ, λέγε σαφῶς, καὶ μὴ ἐπιπολέως.

Καὶ διηγῶ βασιλικῶς τὰ κατὰ σὲ συμβάντα,
κ' ἐμεῖς αὐτὰ ἱερεύμεν, ἀλλ' ὅμως, ὄχι πάντα.

Νεκ. Ἡμεῖς οἱ δύο εἴμεθα φραντζέζοι λευκίνοιοι,
ἀπὸ σοφίαν, κὶ ἀρετὴν, καὶ μάθησιν γεμάτοιοι.

Πλ. Φιμώθητι κατάρατε, σωπάτε βρωμισμένοι,
φραντζέζοι ἀυθαδέστατοιοι, τρελοῖοι, διαστραμμένοι.

Λαθ. Ὁ Δυδοβίκος εἶμαὶ γὰρ δέκατος ἔκτος, Πλήτων,
τῆς φραντζαῖς βασιλεὺς, κ' ἰδὼ πῶλθα σὺν τόπον τῆτον.

Ὅπ' ὁ λαός με κινηθεῖς ἀπ' ἀφατον κακίαν,
ἀπάνθρωπα μὲ φόνευσαν καὶ μ' ἀκραν ἀδικίαν.

Ὅλ οἱ φραντζέζοι ἄχρῃς ἦ, ἀριστοὶ ἄνδρες ἦτον,
κὶ ἀφ' ἧ μεγάλ' ἀσεβεία ἦλθε σὴν κεφαλῆτων,

Ὅ μῶ ἀρήθησαν Θεὸν, Πάπα, καὶ βασιλέα,
καὶ τῶρ αὐτοῖοι δὲν ἔχρῃσι μῆτε θεησκείαν πλέα.

Οἱ συγγραφῆς οἱ ἀθεοὶ Ρ' ροσῶ, Βολτέρ, καὶ ἄλλοιοι,
προξένησαν εἰς τὸν λαὸν διαφθορὰ μεγάλη.

Μὲ διαλόγησ' ἀσεβεῖς, μὲ κάκισα Ρ' ρωμαντζα,
κάθ' ἀναγνωσθῆν μόλυβον, κὶ ἀφάνισαν τὴν φραντζα.

Καὶ ἀγριώθη ὁ λαὸς σὲ μέγα ἐναντίον,
ὡς λύκοιοι, καὶ ὡς λέοντες μ' ὄνειδισμὸν παντοῖον.

Καὶ οἱ μὲνίστροιοι αὐτοῖοι ὄντες ἰλαμνῆτοιοι,
δοξομνεῖς κ' ἐπίβητοιοι, κὶ ἀδείσμῶ γεμάτοιοι.

Τὸ πλῆθος ἐκατάπεισαν νὰ γίνην ἀποσάττα,
κὶ αὐτοῖοι νὰ γίνην ἀρχηγοῖοι, καὶ τῶ λαῶ προσάττα.

Καὶ ἔτ' ἔτι μὲ ἐσύκασαν σκῆπτρον, καὶ μοναρχίαν,
 καὶ εἰς Παρίσι ἔστησαν νέαν δημοκρατίαν.
 Καὶ μέγα μὲ ἐδείωξαν ἀπ' τὸ παλάτιόν μιν,
 χωρὶ ἀπὸ τὴν συμβίαντες καὶ ἀπὸ τὸν ἰόν μιν.
 Καὶ φεῦ, πρὸ μῆνας τέσσαρας μ' εἶχαν φυλακωμένον,
 καὶ ὡς κακῆργον μ' ἄρματα μὲ εἶχαν φυλαγμένον.
 Μ' ἔφεραν εἰς κριτήρια ὡσαν τὰς καταδικας,
 προβάλλοντες ἀντίρροπος ψευδῆς καὶ φιλαδικας.
 Τὴν φράντζαν εἰδιάρεσαν εἰς ἐγδοῦντατρία
 μέρη, πῶ νὰ συσταίνωσι μίαν δημοκρατίαν.
 Τὰ μέρη τοποτηρητὰς ἔχον εἰς τὸ παρίσι,
 καὶ ἔν τὰς ὑποθέσεις τε ἐκεῖ νὰ θεωρήσῃ,
 Κ' οἱ τοποτηρητὰ αὐτοὶ ἔμπερ' εἰς τὴν καλίαν,
 ἀπέρριψαν καὶ τὸν θεόν, ὁμῶ καὶ τὴν θεοσκείαν.
 Δὲν φθάν' ὅπῃ ἐδίωξαν τόσο Γερατῆον,
 μὰ κ' τὸν πάπα ὕβρισαν τὸν ἱερόν, ἔξ θεῶν.
 Καὶ ὅλα τὰ κριτήρια ἔγιναν λησαρχεῖα,
 πῶ τὰ κυβέρνα πρότερον ἀρίστη μοναρχεῖα.
 Καὶ ἔστησαν τὴν λιπερτά δὲν θέλῃν Βασιλεῖα,
 ὅπῃ εἰς κακῆργήματα νὰ μὴ τὰς κρίνῃ πλέα.
 Καὶ βλέπωντας οἱ Βασιλεῖς, (μάλις ἢ γερμανία,
 τὸν Γάλλων τὴν ἀσέβειαν ἔξ τὴν πολλὴν μανία,
 Ἡ γέροντ' ὁ Καῖαρ πρώτιστα ὁ κραταῖος Φραγκίσκος,
 Τῆς ἀνεστίας Βασιλεῖς γενναῖος νεανίσκος.
 Μὲ μεγαλόψυχον στρατὸν πεζῶν τε ἔξ ἰππέων,
 ἀξίω κατ' ἀλήθειαν σεφάνων ἔξ τροπαίων.
 Ο' μοίως καὶ ὁ πρῆστας ἦλθεν εἰς συμμαχίαν
 διὰ νὰ στήσωσιν ὁμῶ εἰς τὴν φράντζαν μοναρχίαν.
 Καὶ ἔμβασαν στρατεύματων εἰς τὸ παῖσι μπάσι,
 ὁμῶ μὲ ἕνα σοχασμὸν εἰς τὴν φράντζα γιὰ νὰ πᾶσι.

Κ οὐ ἀποστάται ὄρμησαν νὰ τὰς προὔπαντύσαν,
 μὲ ζῆλον πατριωτισμῶ γιὰ νὰ τὰς ἐμποδίσαν.
 Αὐτοὶ καὶ ἐξηπάτησαν καὶ τὸ παέζι μπάσι,
 ἐγγράφως ὑποχόμενοι τὴν λιμπρωτὰ τοῖς πᾶσι.
 Καὶ ἔτσι ἐνικήθησαν οἱ γερμανοὶ τὸ πρῶτον,
 καὶ πολλὰ κίερα ἔχασαν, καὶ ἔξοδα ἔκοπον,
 Οἱ γάλλοι δ' ἀφ' ἑμβηκασιν εἰς τὸ παέζι μπάσι,
 τότε ἔκαμαν τὴν γνώμην τὴν κατάδηλον τοῖς πᾶσι.
 Παῖς καὶ μοναξίριε ἀρχίταν νὰ γυμνῶνῃν,
 ἀθείσμὸν κὶ ἀσεβείαν κ' ἐκεῖ νὰ φανερώνῃν.
 Καὶ τὰς ἐμίσητ' ὁ λαὸς ὡς ἀσεβεῖς παντάπας,
 ὅτι τὰς ἰδοποίησε κὶ ὁ Θεοφύρος πάπας.
 Κὶ ἀρχίσαν οἱ ἐντόποιοι ιτεντέσκης νὰ γαπῶσι,
 καὶ ὡς ὑπήκοοι αὐτῶν τὰς γάλλας νὰ κτυπῶσι.
 Κ οὐ πρεσιάνοι στρατηγοὶ οἱ πρῶν ἀκωσμένοι,
 σωτὸ τὸ περιστάτικὸν σέκνῃ ὡς φοβισμένοι.
 Ἐμὲ ὅμως ἐπίβηλον ἔκραζαν σὸ παρίσι,
 καὶ ἡ Νατζιὸν ἠδέλιζε τῆτο νὰ θεωρήσῃ.
 Καὶ ἀνοιξαν τὰς νόμιστων νὰ αὐδῶσι τὸ ἰντρίγο,
 πῶ προξενεῖτο εἰς αὐτὰς, εἴαν ἠθελε φύγω.
 Οἱ τάλας καλὰ ἔφυγα μ' ἕναν ὠραῖον τρόπον,
 μὰ παχύς ὄντας καὶ βαρὺς ἀπέκαμον σὸν δρόμον.
 Μὲ πρόδοκαν, μὲ γυρίσαν ὡσάν ἕνα πανῆργον,
 καὶ μ' ἔρριψαν εἰς φυλακὴν σὸν τόπον τῶν κακῆργων.
 Καὶ χρίσι ἐναντίον μὴ ἀνοιξαν καὶ προτζέσον,
 καὶ μὲ ἀπέδειξαν ἐχθρὸν πατρίδος καὶ φραντζέζων.
 Καὶ ἔτσι μ' ἐβασάνισαν μηνῶν τεσσάρων πλέον,
 τόσα δὲν ἔπαδε ποτὲ εἶδει τῶν Βασιλέων,
 Καὶ τώρα ἀπεφάσιταν νὰ μ' ἀποκεφαλίσαν,
 καὶ ἔτσι τὰ περὶ ἐμῶ πλέον νὰ τὰ σφαλίσαν.

Πλέτ. Παῦσαι δὲν εἶναι κλιό καρὸς γινώσκμεν τὰ πάντα.
 Ἐρμῆ κί ἄλλοι τὰ εἴπαιτι κ' ἐφανέρωσαντα!
 Ἐρμῆ βάλτον νά κατοικῆ κάμπης τῆς ἡλυσίης,
 νά χαίεται αἰώνια τόπος σῆς θανμασίης.
 Κί αὐτῆς τῆς δύο ἰψαίτης ὡς ἀσιβῆς σὸ σκίτος,
 ἐκεῖ ὁ πᾶναι ὁ Βολτῆρ τῶν ἀσεβῶν ὁ πρῶτος.

Εἰς δὲ τὸ δεύτερον μέρος θέλωμεν ἀνάσῃ
 τί θέλει διηγηθῆ ὁ Λιδ. βίκος εἰς
 τὰ ἡλυσία, καὶ οἱ ἄλλοι εἰς
 τὸν φῶν, ἐξακολοθῶν-
 τες τὴν ἰσορίαν τῶν
 Γάλλων τοιυτο-
 τρόπως.

EX-LIBRIS
 C. TH. DIMARAS

45'